

Sabahın alacakaranlığı gözlerini yoruyordu. Gökyüzündeki yıldızlar vedalarını edip çekilmiş, yerlerini dostane bakışlı bulutlara bırakmıştı. Zaten artık gökyüzünden pek bir şey beklemiyordu.

Bir zamanlar bulutlarla resim çizerdi. Babasından öğrendiği bir oyundu bu. Betil'e de o öğretmişti. Kızının minicik elleriyle gökyüzünü boyamasını izlerken ne çok eğlenirlerdi.

Tabii o daha ölmeden önce...

Güneş, tatsız yüzünü yeniden göstermişti. Bir insanın vücuduna neden bu kadar tatsız bakardı ki, adeta dalga geçer gibiydi. Günü ısıyan yıldızlardan öğrenemez miydik? İlla güneş miydi bizi çalıştıran, bütün gün oradan oraya koşturan ve o tatsız gerçekleri her defasında yüzümüze vuran? Evet, sanırım bu dünyanın başına gelmiş en kötü şeydi. Mezarlara güneş doğunca kimse dirilmediği gibi, doğumlara yıldız batınca da ölmezdi çocuklar.

Peki ya Betil...

Yazdığı notları masanın üstüne koydu. Cümlelerin sonuna üç nokta ekledi ama devamını getirmek içinden gelmedi. Sadece bir yudum aldığı kahvesi çoktan soğumuştur. Bir yudum daha aldı ve kâğıtları daha önce yazdıklarının üzerine bırakarak tekrar metne daldı.

Hüzünlü bir hikâyeydi bu; sonu güzel bitmeyenlerden. Gösterişsiz ve sade. Tıpkı iyi bir arkadaşın yazdığı ölümlü bir şiir gibiydi.

Yazdığı karakteri, Betil'i öldürdüğü için kendinden utanıyordu. Hayatın ne olduğunu bile bilmeyen o minik kızı kendi elleriyle ölüme yolladığı için iradesi zayıflıyordu. “Bu sadece bir hikâye,” diye fısıldadı kendine. “Böyle bakmalıyım.”

O anda Eliş'in sesiyle kendine geldi.

“Hayatım, yine mi yazıyorsun?”

“Ah, evet. Bir hikâye yazıyordum ama önemli değil.”

“Ne yazdığını öğrenebilir miyim?”

“Dedim ya, pek mühim değil.”

Eliš, Yusuf'un yüzünü dikkatle süzdü. “Peki... Sen iyi misin?”

“İyiyim.”

“Kahve ister misin?”

“Alırım.”

Eliš kahve getirmek için mutfığa gitti. Yusuf, onun arkasından gidişini izledikten sonra kâğıtları telaşla çekmecesine koydu. Eliş'in görmesini istemediği belliydi.

Yusuf, kendinden emin, ne istediğini bilen iyi bir yazardı. Eliş de bu özelliğinden dolayı onu çok seviyordu. Yüksek lisans için gittiği okulda tanışmışlardı. Yusuf Edebiyat okuyordu o zamanlar, Eliş ise Hukuk. Bir arkadaş grubu sayesinde tanışıp birbirlerini sevmişlerdi.

Neredeyse beş yıldır evliydim. Okulu bitirdikten sonra Yusuf yazmaya başlamıştı. Hayatını sadece yazmakla açıklayabileceğine inanırdı, Elish de Yusuf'u yazarken görmekten mutlu olurdu. Birbirlerini çok severlerdi. Bunun bir hikâye olması için illa kötü bir şeyler yaşanması gerekmiyordu. Sadece yazmak... İnsanı nerelere getirebileceğini en iyi o bilirdi. Yılların tortularını kaldırmak için sadece yazmak yeterliydi. Ve kendisi de bunu çok iyi biliyordu.

“Al tatlım,” dedi Elish, elindeki kahve fincanıyla.

“Selin uyudu mu?”

“Evet, uyudu ama babasının ona hikâye anlatmasını istedi.”

“Evet, söz vermiştim ona. Yarın ben uyutacağım.”

Dışarıdan ilgisiz bir baba gibi görünse de aslında Selin'i çok sevdi. Hem kim sevmezdi ki çocuğunu? Hele de o cennetten aldığı gülüşüyle, minicik ağzıyla konuşmaya başladığında... Hangi baba sevmezdi kanından, canından olan bir parçayı? Herkes Gregor Samsa kadar umutsuz değildi, bunu unutmamak gerekirdi. Her baba çocukları için yaşardı. Tıpkı Yusuf gibi. Ama işlerinin yoğunluğundan bir süredir kızıyla pek ilgilenememişti. Doğruydum, ama bu onu kötü bir baba yapmazdı ki. Hem baba olmanın sorumlulukları da vardı, değil mi? Mesela evini geçindirmek zorundaydı. Yani yazmak zorundaydı. Peki bu, onu kızından alıkoymasına sebep miydi? Tabii ki hayır. Sadece biraz tembellik ettiği doğrudum.

Elish yüzünü hafifçe ekşitip arkasını dönerek yatak odasına gitti, dişlerini fırçaladı ve yatağına uzandı. Elinde birkaç dosya vardı; yarınki mahkemesi için onları inceliyordu. Dikkatlice notlarını gözden geçirdi, ceza hukukuna baktı. Bir iki yasa maddesinde gözleri takılı kaldı, üstünü çizdi. Bunu gördüğüne mutlu olmuştu; sanki ölüm cezasına çarptırılmış bir mahkûmu son anda kurtaracak bir açık yakalamış gibiydi. Hâlbuki işler böyle yürümüyordu, bu uçuk kaçık bir roman bile olsa. Kendisi bir boşanma avukatıydı. Velayet ve birkaç mal varlığı davası yüzünden ceza hukukuna başvurmuştu. Sevinçli bir şekilde gözlerini ve yanı başındaki abajurun ışığını kapadı.

Bir an sonra tekrar ışığı yaktı, soluna baktı. “Yusuf!” diye seslendi. Ses yoktu. İkinci defa seslendiğinde sesi biraz daha öfkeliydi. Kaç gecedir birlikte uyumuyorlardı, artık kendisi bile hatırlamıyordu. Abajurun ışığını kapatıp yarın uyanacağı saate kadar gözlerini kapattı.

...

“Sayın Hâkim, müvekkilime mal varlığının yüzde sekseninin ve çocuklarının velayetinin verilmesini talep ediyorum.”

“İtiraz ediyorum Hâkim Bey!”

“İtirazınız reddedildi.”

Elish içinden gülümsedi. Bu iyiye işaretti; davayı kazanmaya yakındı. Ama bunu devam ettirmesi gerekiyordu.

“Zira velayet babalarında kalırsa, bu çocuklar için kötü sonuçlar doğurur.”

Hâkim merakla, “Neden?” diye sordu.

“Çünkü bu baba dediğimiz kişi, çocuklarına kötü davranıyordu ve hırsızlık yapıyordu. Bir keresinde çocuklarından birini, Mina’yı, daha beş yaşında olan bu minik kızın küçüklüğünden yararlanarak istismar etmiştir.”

“İstismar derken?” diye sordu Hâkim.

“Her gün işe gidiyorum bahanesiyle dışarı çıkıp bir barda içip içip eve gelirdi. Mina ise babasını çok sever, onunla vakit geçirmek isterdi. Ama babasının bu durumu umrunda bile değildi. Ve evi geçindireceği yerde, parasını barlarda kadınlarla yiyordu.”

“Bu doğru mu?”

“Hayır Hâkim Bey, ben Mina’yı çok seviyorum. Ve ona hiçbir kötülüğüm dokunmamıştır. Bara gittiğim doğrudur ama bu, abartıldığı gibi sürekli değildi. Sadece bir defa, işlerimle ilgili çok kötü bir durum yaşadığımda oldu.”

“Bakın, ne güzel bir yere geldik,” dedi Eliş. “Batmakta olan şirketi kendi elleriyle bu hâle getirdi. Ve şu an ailesine bakamaz durumda. Henüz oturdukları müstakil ev ve birkaç yatırımlarından başka hiçbir şeyleri kalmamıştır. Durum böyleyken müvekkilim bana gelip bu adamdan artık kurtulmak istediğini söyledi. Sizce de bu adam çocuklarına bakabilir mi, Hâkim Bey?”

“İtiraz ediyoruz!” dedi karşı tarafın avukatı. Ama bu itiraz da kabul edilmedi.

Hâkim, “Karar,” dedi ve onları ilk celsede boşadı.

Eliš büyük bir zafer kazanmış gibi müvekkiline baktı. Adam ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Çıkışta Eliş, müvekkili ve çocuklarıyla birlikte giderken baba, Mina’yı gördü. Kadın, kızını saklar gibi hemen kucağına alıp uzaklaştı. Eliş ve müvekkili davayı kazanmışlardı. Adam ise evinden, çocuklarından, hatta işinden olmuştu. Hâlbuki olaylar tam da anlatıldığı gibi değildi.

Mina çok tatlı bir çocuktur. Babası onu bütün çocuklarından ayrı tutardı. Onu çok severdi; belki de bu hayatta en çok sevdiği şey küçük kızıydı. Annesinin kucağındayken kızının küçücük parmaklarına dokundu. Bir damla gözyaşı düştü Mina’nın ellerine.

“Babacığım, neden ağlıyorsun?” dedi Mina.

“Hayır, hayır güzelim, ağlamıyorum. Baban seni çok seviyor, bir tanem.”

“Ben de seni seviyorum. Ama annem senin uzun bir yolculuğa çıkacağını söyledi. Bu doğru mu baba?”

Adam, eski karısının gözlerinin içine bakarak, “Aaa evet, babanın küçük bir yolculuğa çıkması gerekiyor,” dedi.

Eliš’in içi tuhaf oldu. Olay sanki kadının anlattığı gibi değildi. Ama kadın ona neler neler anlatmıştı... Çocuklar birden babalarına sarıldılar. Gözyaşlarıyla son bir kez sarıldı onlara ve Mina’yı da koklayarak öptü. Eliş, kadına sinirli bir şekilde baktı.

“Burada neler olduğunu hemen anlat bana!” dedi öfkeyle. Kadın çocuklara döndü.

“Çocuklar, siz biraz dışarıda bekleyin,” dedi. Sonra Eliş’e döndü. “Şey, aslında...”

“Aslında ne?” diye bağırdı Eliş.

“O öyle bir insan ama... Çocuklarımıza iyi bakmıyordu.”

“Çocuklar öyle demiyordu ama,” dedi Eliş.

“Çocuklar işte... Bilmez misiniz çocukları? Çocuk onlar.”

“Her şeyin en iyisini çocuklar bilir. Neden biliyor musun? Çünkü henüz hiçbir günah işlememişlerdir. Şimdi defol buradan!”

“Hey, davayı senin sayende kazandık! Sen iyi bir avukatsın.”

“Defol!”

Eliš elleriyle yüzünü kapadı. Ne yapmıştı böyle? Nasıl olur da böyle bir davaya girmişti? Adamın son hâli, Mina’nın ellerini tutuşu ve o bir damla gözyaşı gözlerinin önünden gitmiyordu. Mahkeme salonundan dışarı çıktı. Bir sigara yaktı. Arabasının önünde durup sigarasını bitirdi ve evine doğru yola çıktı.

...

Yusuf evde hikâyesine devam ediyordu. Henüz ortalarına bile gelmemişti; yani hikâye daha yeni başlamıştı. Tüm karakter analizlerini yapmış, olay örgüsünü kurmuştu. Karakterleri, başlarına gelecek olağanüstü durumları bekliyordu.

Dış kapının kilit sesi geldi. Yusuf hemen yazdığı kâğıtları tekrar çekmecesine bıraktı ve Eliş içeri girdi. Yüzü solgundu, bir şey olduğu çok açıktı.

“Eliš?” dedi Yusuf içten ve biraz da endişeli bir sesle. “Eliš, ne oldu sana?”

Eliš sadece Yusuf’a bakıyordu. Hiçbir şey demeden yatak odasına girdi, kendini yatağa attı ve gözlerini kapadı.

Yusuf endişelenmişti. Peşinden gidip yanına oturdu ama Eliş konuşmuyordu. Yusuf da bir olgunlukla onu rahat bıraktı. Dokunmadı. Dokunsa Eliş’in ağlayacağını, belki de bağıracağını hissetti. Ama neden dokunmadı ki? İnsan böyle bir durumda dokunulmak istemez miydi? Aslında bir insan en çok “Beni rahat bırak,” dediğinde yanında birine ihtiyaç duyardı. Eliş hem gitmesini hem de kalmasını istiyordu. İnsanoğlu tuhaf bir varlıktı; duygusal bir karmaşanın içinde ne istediğini tam olarak açıklayamazdı. Bu, bilinçaltının bir oyunu değil, bir kuramıydı ve hepimiz bunun tutsağıydık.

Yusuf ne yapmalıydı? Gitmekten başka çaresi var mıydı ki? Kalsa Eliş anlatır mıydı? Belki o zaman yüreğindeki leke silinirdi. Ama bu utanç verici bir şeydi. Eliş, sırf para kazanmak için bu davayı kabul etmişti. Bunu kime anlatabilirdi ki? Kendi kızı Selin için yapmıştı bunu. Kendini o adamın yerine koyabilmiş miydi? Hayır, çünkü gerçeği bilmiyordu. Aslında Tanrı’dan başka kimse bilmiyordu. Bilmeden nasıl kabul etmişti bu işi? Ama müvekkili ona neler demişti... Ne derse desin, şimdi bunun ne önemi vardı ki? Düşünmeden uyumak istiyordu sadece. Selin’i öpmeden uyumak... O da en doğrusunu yapıp uyudu.

...

Eliş uyandığında saat henüz 23:30'du. Yusuf televizyonun karşısında oturmuş, üzerinde uyku mahmurluğuyla haberleri izliyordu. Eliş gözlerini bir iki kez ovuşturdu; şimdi Yusuf'u ve televizyonu daha iyi görüyordu.

“Eliš!” diyerek yerinden kalktı Yusuf. “İyi misin, ne oldu?”

“İyiym, biraz yorgundum sadece. Uyumak iyi geldi, şimdi iyiym.”

“Dava ile mi ilgili?”

“Şey, yok, onunla ilgili değil.”

“Kaybettin mi yoksa?”

Ne de çok soru vardı bu hayatta. Sadece “iyiym” demek cevap olarak yetmiyor muydu? Eliş, “İyiym işte, gördüğün gibi dipsiz bir kuyunun dibinde iyiym. Canımı vermek üzereyim ama iyiym, belli olmuyor mu?” diye geçirdi içinden.

Birden televizyondaki habere kulak kesildi. İlk gördüğü anda gözleri takılıp kalmıştı. Şimdi Yusuf'un konuşmasını zihninde susturup sadece televizyona odaklandı.

Spiker, “İş adamlarından E.B., bugün saat 16:40 sularında kendini asarak intihar etti. İntiharın nedeninin boşandığı eşiyle yaşadığı sorunlardan kaynaklandığı söyleniyor. Bütün mal varlığını kısa bir süre önce kaybeden E.B., yarın defnedilecek,” diyordu.

Eliš donakaldı. “Hayır... Bu... bu olamaz... Böyle olmamalıydı!” diye bağırarak ağlamaya başladı. Yusuf henüz hiçbir şey anlamamışken Eliş'i tutup sakinleştirmeye çalışıyordu. Uyumak iyi gelmiş miydi? Sanmam. Bazı acıları uyku bile gizleyemezdi. Kötü şeyler, insanın peşinden ışık hızıyla gelirdi. Hatta gideceği yerde onu beklerdi. Bu defa kötülük, Eliş'i uykusunda yakalamıştı. *Keşke uyumaya devam etseydim, hiç uyanmasaydım,* diye düşündü Eliş.

“Benim yüzümden,” diyerek hıçkırıyordu. Kendini tutamıyordu. Ne acı bir şeydi bu. Bir insanın her şeyini bir çırpıda kaybetmesi... İşini, eşini ve çocuklarını. O cennet gülüşlü çocukları, Mina'yı... Çok yazıktı. İnsanlar uyurdu, kötü olan ise uykularında kötü şeyler olması ve daha da kötüsü, uyanmak zorunda olmaktı.

Selin'i ne kadar çok seviyordu? Çok. O adam da kızını, Mina'yı çok seviyordu. Mina, Selin'e ne kadar da benziyordu.

Bu kimin suçuymdu? Mina, çok sevdiği babasını bir daha görmeyecek miydi? Bunu ona kim anlatabilirdi? Hangi okulda öğretirlerdi bunu? Hangi gerekçe, hangi mazeret açıklayabilirdi o çok sevdiği babasının intihar ettiği gerçeğini?

Kendini polise ihbar edemezdi, “Bu adamı ben öldürdüm,” diyemezdi çünkü adam intihar etmişti. Tanrı'ya, “Ben bilmiyordum,” diyebilirdi belki. Peki ya Selin'e? Ellerini tutarken, onu parka götürürken, her akşam onu yatırıp masal okurken, koklayarak öperken, saçlarını okşarken... Selin'e ne diyecekti? Hiçbir şey. Demesi gereken tek şey, hiçbir şeydi. Bu yüzden Selin de bilmeyecekti. Bilmemek en iyi ilaçtı.

Yusuf, Eliş'i zorla tutuyordu; tutmasa yere düşecekti. Eliş, bağıra çağıra ağlıyordu. Bu bir ölüm lekesiydi, başka hiçbir şeye benzemezdi. Çıkan gürültüden dolayı Selin odasından çıkmıştı. Annesini o halde görmemeliydi. Yusuf hemen Selin'i odasına geri götürdü. Eliş ise olduğu yere yığılıp kalmıştı.

...

"Annemin nesi var baba?"

"Bir şeyi yok tatlım, sadece kötü bir dönem geçiriyor."

"Hemen geçsin ama, böyle sevmiyorum ben," dedi o minik ağzıyla Selin.

Bu durum onu ne kadar da çok etkilemişti. Pek belli etmek istemiyordu ama korkuyordu da. Bu onun en doğal hakkıydı, çünkü o henüz bir çocuktı; daha beş yaşında bir melek. Onu korumak ailesinin sorumluluğuydu. Çocuklar ağlamamalı, ölmemeliydi. Çocukların üzülmeleri, çiçekleri ezmek gibi bir şeydi. Onlar bu dünyanın, hatta evrenin renkleri idi.

"Çocuklar ölmesin," diye yaşayan ne güzel ağabeyler vardı. Şimdi hepsi birer ölüydü ve çocuklar onları hep minnetle anardı. Biz de... Biz de şimdi onlara minnettarız.

Yusuf, Selin'i uyuttuktan sonra alnını iki defa öptü ve odasının kapısını kapattı. Eliş kendine gelmişti ve oturduğu yerde ağır bir düşünce yumağının içine girmişti. Kurtulamıyordu bu düşüncelerden. Milyonlarca şey geçiyordu aklından.

Yusuf, Eliş'in omuzlarından tutup kendine doğru çevirdi. Göz göze geldiler; ikisinin de gözleri kan çanağı gibiydi. Beyninden gelecek tek bir işareti bekliyorlardı sanki, hemen ağlayabilecek kıvamdaydılar. Yusuf, Eliş'e sarıldı ve beyin, duygu hormonlarını birden harekete geçirdi. Düşünme fonksiyonları durdu ve Eliş tekrar ağlamaya başladı. Keşke bütün bunlar beynin bir oyunu olsaydı. Ama değildi. Bu tür bir ağlamak, insanın ciğerlerini çürütürdü.

Hele ki şimdi Yusuf için... İçi yanıyordu ama hiçbir şey yapamıyordu. Ne zor şeydi bu. Hayatı gözleri önünde kahrolurken kendisinin hiçbir şey yapamaması... Yusuf, Eliş'in ellerinden tutup yatak odasına götürdü. Ellerini öptü, onu yatağa uzattı, yorganı burnuna kadar çekip gözlerinde kalan son yaşları da sildi ve kendi eliyle gözlerini kapattı.

Yusuf yazı masasına oturdu, yazdığı kâğıtları önüne koydu. Artık hikâyeyi değiştirmek istiyordu. Çocuklar ölmemeliydi.

Betil ölmemeliydi...

...

Bir umut belirmeliydi; bizi hayatta tutacak bir umut. Ama kimse ümitvar değildi. Korkulan şey başa gelecekti.

Bir hayat kaybı ne demektir? Kişi ölünce nereye giderdi? Mesela çocuklar ölünce şeker yiyebiliyorlar mıydı? Onlara mezarda masal okuyanlar oluyor muydu? O karanlık dehlizde korkmuyor muydu o küçücük yürekli çocuklar? Doğru ya, cennet vardı onlar için. Zaten cennet çocukluktan yapılmıştır; öyle değilse bile çocuklar cennettendir...

Betil hasta yatağında uzanıyordu. Bedenine ağır gelen bu hastalık, ölçü birimlerinin hiçbirisiyle tartılamazdı. En çok sevdiği saçları... saçları kesilmişti. Ama ne garipti ki gülümsüyordu. Vücudu onca acıya rağmen gülümsüyordu. Çünkü derler ki, bir çocuğu güldürmek için Tanrı binlerce melek görevlendirirmiş ve çocuklar melekleri görüp gülerlermiş. Bu, işte böylesine metafizik bir acıydı. Elle tutulmaz, gözle görülmez bir acı.

Annesi yanında ellerini tutuyordu, babası dışarıda bekliyordu. Betil lösemi hastasıydı; teşhis daha yeni konulmuştu. Ailesi yıkılmış bir durumdaydı ve tek çocukları olan Betil hastalanmıştı. Kemoterapi görüyordu, ağır ilaçlar alıyordu.

Babası Engin, bir fabrikada çalışan, ayı zor getiren, ailesini geçindirebilmek için oradan oraya koşturan biriydi. Annesi Arzu ise evde Betil'e bakıyordu. Kendi halinde bir aileydiler. Nereden gelmişti ki bu dert başlarına? Bundan kime sığınmalı, nereye kaçmalıydı? Betil'in hastane masrafları gittikçe artıyordu. Engin büyük bir çıkmazın içinde, Betil'in yattığı odanın dışında volta atıyordu. Ne yapacağını şaşırmış, beyni durmuş gibiydi.

Birden bir el uzandı omzuna, bir sıcaklık hissetti. Engin irkildi. Gelen doktordu.

"Engin Bey, biraz konuşabilir miyiz?"

"Ah, şey, tabii," dedi Engin ve doktorun odasına doğru yürüdüler.

"Kızınızın durumu pek iyi değil. Beklediğimiz donör bulunmazsa..."

Engin her şeyi anlıyordu. İlik bulunmazsa kızı ölecekti. Geleceği bilmek ne kadar acı veriyordu. Fal baktırmasına, simya ilmine başvurmasına, izafiyeti kanunlaştırıp zamanda yolculuk yaparak geleceğe gitmesine gerek yoktu. Her şey kesindi. Kızı ölecekti. Ne acı, ne yazık...

Söyleyecek bir sözü yoktu. Hiçbir şey demeden odadan çıktı. Hasta yatağındaki kızının odasına geldi ve dışarıdaki camdan onu izledi. Karısına baktı. Bu acıyı kaldıracak gibi değildi; yüreği bunun için eğitilmemişti. Bir damla gözyaşı düştü yere. Artık kendini tutamıyordu, tutmak da istemiyordu. Kapıya yaslanıp yere çöktü ve elinden oyuncuğu alınmış bir çocuk gibi ağlamaya başladı. Bağıra çağıra ağlıyordu. Karısı Arzu sesini duyunca hemen yanına gidip Engin'e sarıldı. Ama Engin'in sarılmaya değil, ağlamaya ihtiyacı vardı. Neden izin vermezlerdi ki? Ağlamak, insanoğlunun en doğal hakkıydı. Gözlerinden kan damlıyordu sanki. Arzu onu sakinleştirmeye çalışıyordu çünkü Betil her an duyabilirdi. Betil, babasını bir kahraman olarak görüyordu. Ve babası gerçekten bir kahramandı.

...

Yusuf bir dal sigara çıkardı, pencereyi açıp dumanını dışarı üfledi. Neden böylesi bir hikâyeyi seçmişti ki? Belki de kendi başına gelir korkusuyla yazmıştı. İnsanlar acı şeyler okumayı sevmezlerdi; kendi başlarına gelir diye korkarlardı. Ama o yazmayı tercih etti. Sigarasını bitirdi, masa lambasını kapattı ve yatak odasına gitti. Elish'in yüzüne düşen saçları kenara çekti, alnından öperek yanına uzandı.

...

Elish, kötü bir sesle uykusundan uyandı. Bir çocuk çığlığı sesiydi bu. Odaya inceden dolan ses, korkutucu bir seviyeye ulaştı. Önce Selin için endişelendi. Yusuf'a dokunmak istediğinde

yatakta olmadığını fark etti. Bu onu daha da korkuttu. *Yusuf neredeydi? Su içmeye gitmiş olmalı. Peki ya o inceden gelen iğrenç sesler? Sanırım o da rüyamın bir parçasıydı.*

O anda Yusuf içeri girdi. Elinde bir bardak su vardı.

“Yusuf, neredeydin?”

“Su almaya gittim hayatım. Ne oldu, iyi misin?”

“Galiba kötü bir rüya gördüm,” dedi Eliş.

Yusuf, Eliş’e dikkatle bakıyordu, gittikçe daha da dikkatli bir şekilde... Eliş tuhaf bir şeyler olduğunu anladı.

“Yusuf...? Yusuf?”

“İstersen Selin’e bir bak,” dedi Yusuf.

“Ne demek Selin’e bak?”

Eliş telaşla Selin’in odasına koştu. Odanın kapısı açıktı. Bunu görünce durakladı.

“Selin... Selin?”

Odaya girdi. Selin yatağında ayakta duruyordu. Önce ayaklarını gördü. İçeri yavaş yavaş girerken Selin’in boynunda tavandan asılı bir ip duruyordu.

“Selin... Kızım... Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı.

Eliş’in korkudan elleri titriyordu. Koşmak istiyor ama yapamıyordu. Selin’in yüzüne baktı.

“Anne, bak,” dedi Selin.

Eliş korkuyla ona bakakaldı.

“Anne, Mina seni çağırıyor,” deyip kendini astı Selin.

Eliş çılglık atmaya başladı, Selin’i tutmaya çalışıyordu. Kızının boynunun kırıldığını, gözleri açık bir şekilde ölümünü seyretti.

“SEEEELİİİİN!” diye bağırarak uyandı.

Yanına baktı, Yusuf yoktu. Yusuf, elinde bir bardak su ile odaya girdi.

“Eliş ne oldu, niye bağırıyorsun?”

“Kötü bir kâbus gördüm galiba. Sen neredeydin?”

“Selin’in yanındaydım.”

“Selin’in mi yanındaydın?” Eliş saate baktı, gece 03:35’i gösteriyordu. “Ne yapıyordun?”

“Arkadaşı Mina gelmişti, içeri aldım. Odasında oynuyorlar.”

“Ne? Mina mı?”

Bunu duyunca yataktan fırlayıp odaya gitti. Kapı yine açıktı ve oda kanla doluydu. Kızı arkası dönük bir biçimde duruyordu.

“Selin, kızım,” diyerek yavaşça kıza doğru yaklaşıyordu. Korkudan bütün gerçeklik mekanizmasını unutmuştu. Ne yapması gerektiğini bilemiyordu artık. *Bu ne? Ne oluyor? Neyin içindeyim?* Rüya mı gerçek mi, artık kestiremiyordu. Kıza doğru elini uzattı, eli Selin’in omzuna değdi. Tam kız arkasını dönünce karşısında kanlı bir yüz gördü ve çığlık atmaya başladı. O anda bir el omzunu tuttu. Korkuyla fırlayacak gibi oldu, arkasını dönünce gelenin Selin olduğunu gördü.

Eliş şaşkınlıktan sağına soluna bakıyordu. Her şey düzelmiş, yerli yerine gelmişti. Önünde de kimse yoktu. Neler oluyordu? Bunları düşünmeden kızına sarıldı. Öptü onu. Çok korkmuştu; bu her halinden belliydi. Titriyordu ve Selin bunu fark etmişti.

“Anne, titriyorsun.”

“Yok tatlım, iyiyim. Sen neredeydin?”

“Mutfakta, su içmeye gitmiştim.”

“Tamam bir tanem,” deyip alnından öptü ve onu yatağına uzattı. “Hadi kapa gözlerini, uykucu melek gelsin ve seni uyutsun, tamam mı?”

“Peki, gelsin. Ama onun bir ismi de olsun anne.”

“Olsun hayatım. Ne diyelim ona?”

“Şey... Mina olsun.”

Bunu duyduğu gibi Eliş’in gözleri açıldı. Artık neyin içinde olduğunu kendisi de bilmiyordu. Bir şeyin arkasından ona vurduğunu hissetti ve uyandı.

...

Çok kötü bir kâbustu bu. Nedeni çok açıktı. Ama bu kadar karmaşık bir rüya nasıl açıklanabilirdi? Freud belki açıklardı ama bir yerden sonra onu da sustururlardı. Korku, aslında bir ifade biçimiydi. Hele ki kontrolün elinde olduğunu sandığın bir rüya âleminde... Rüyalar, fantastik güçlerinizi gerçekleştirdiğiniz bir ortam değildi; her bakımdan korkunçtular. Kendi yatağınızdan gözlerinize takılmış bir sanal gözlükten ibarettiler. Ve size zorla izletilmeye çalışılan bir film gibiydiler. Filmi seçme hakkınız çok kısıtlıydı; birden kendinizi çocukluğunuzdaki top oynamak için gittiğiniz harabe gazoz fabrikasında bulabilirdiniz.

Eliş, kötü kâbustan uyandığı için Tanrı’ya şükreliyordu. Ama bir yandan da Selin’in yanına gitmeye korkuyordu. Bunun için önce rüyadan tam olarak uyanması gerekiyordu. Sağına baktı, Yusuf yanındaydı. *Uyandırmalı mıyım? Hayır, bu saçma olurdu.* Yusuf dalga geçmezdi ama insan korkmayı kendine yakıştıramıyordu. Hele ki geceden, karanlıktan, o kanlı odalardan...

İnsan korkardı ve bu en doğal hakkıydı. Neden insan bilinçaltının o korkunçluğuna tek başına katlanmak isterdi ki? Milyarlarca insan rüyalarındaki o imgelerden nasıl korunurdu? Koruyucu melekler olmasına rağmen, neden hâlâ en sevdiklerimizi o korkunç senaryolara maruz bırakırdık rüyalarımızda?

Eliş, büyük bir vakarla elini yanda duran suya uzattı, bardağı doldurup içti. Korkusu biraz dinmişti. Odada sinmiş bir siyahlık vardı. Bu karanlık falan değildi; gökyüzünün gece hâliydi. Evrenin asil rengi siyahtı ve biz ondan çok korkuyorduk. Dünya güneşe sırtını dönüyor diye gece olması hiç adil değildi. *Tam da şimdi Rigel'in mehtabında olmak vardı*, diye düşündü.

Suyu bitirdikten sonra yataktan kalktı. Giderken son kez Yusuf'a baktı. Eliş kalkınca Yusuf uykusunda elini onun yattığı boş yere attı ve uyumaya devam etti. Eliş, Selin'in odasına baktı; kapı kapalıydı. İçi hafifledi. Kapıyı yavaşça açtı, ses kendisine bile gelmemişti. Kızının mışıl mışıl uyuduğunu gördü, etrafa baktı, pencereleri kontrol etti. Kapıyı kapatınca içi huzurla doldu. Korkularını yenmişti. Her şey gerçektir ve artık korkmuyordu. İnsanoğlu ne kadar da çabuk alışıyor ortama. Kızını koklayarak öptü. Bunu yaparken o kadar nazik ve kontrollüydü ki, kızı sadece derin bir nefes alıp başını öteki yana çevirdi ve uyumaya devam etti. Birini sevdiğin için yanaktan öpersin, sevgilini 'alın yazım' diye alnından öpersin, ama biri seni koklayarak öpüyorsa bu anneliktir. O da bu ustalığın nakkaşıydı. Kızının başucunda diz çöktü, ellerini öptü ve başını yatağın kenarına koyarak oracıkta uyuyakaldı.

...

Yusuf uyandığında Eliş yatakta değildi. Gözlerini ovuşturdu. Odaları "Eliš!" diye seslenerek dolaştı. Selin'in odasına gelince Eliş'i orada, kızının başucunda uyumuş bir şekilde buldu. Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Bu duruma bir anlam veremedi. Eliş'i uyuduğu yerden kaldırdı.

"Selin... Selin..." diye mırıldanıyordu Eliş uykusunda.

"Selin iyi canım, sana ne oldu böyle?"

Eliš, Yusuf'un kollarında uyandı.

"Burada mı uyudun?"

"Ha, evet, burada uyumuşum."

"Neden?"

Nedenini söylemeli miydi? Çok saçma olurdu. Gece boyu yaşadığı o gerçek mi hayal mi olduğunu hâlâ bilmediği şeyleri mi anlatmalıydı? Belki de yardıma ihtiyacı vardı ve ona yardım edecek tek insan Yusuf'tu.

"Selin'in üstü açılmıştı, ben de örttükten sonra biraz yanında kalmak istedim, öylece uyuyakalmışım," dedi Eliş.

"İyi peki, hadi kendine gel de kahvaltı hazırlayalım."

Eliš içinde büyük bir boşlukla yürüdü. Kahvaltıyı hazırladı, kızını giydirdi, saçını düzeltti ve okul için hazırladı. Kendisi de ofisine gitmek için hazırlandı. Kızını uğurladıktan sonra arabasına bindi.

Yusuf ve Eliş severek evlenmişlerdi. Maddi durumları oldukça iyiydi. Yusuf, yazdığı kitaplarla adını duyurmuş bir yazardı; Eliş de iyi bir avukattı ve çevresinde sevilen biriydi. Bir kırmızı ışıktaki otobüs tam yanında durmuştu. Otobüsteki insanlar sanki ona, “Sen aşağılık bir insansın!” diye bağırıyorlardı. Eliş’in camı kapalıydı ama sesler beyninin içinde çınılıyordu. Başını yavaşça sağa çevirince iğrenç yüzlü insanların ona bağırışını gördü ve korkuyla gaza bastı. Birden her şey normale dönünce otobüsteki diğer sürücüler kornalarla veryansın etmeye başladılar: “İnsanlığa bak, kırmızı ışıktaki geçilir mi ya!”

Eliš’e neler oluyordu? Hâlâ olayın etkisinden kurtulamamıştı. Bir candı o. Bir cana kıymıştı ama gerçekleri bilmiyordu, değil mi? Aslında bu yüce hukukun suçuydu. Hayır, Eliş’in suçuydu. Avukat olmak onun seçimi idi. Nice hukukçu vardı bu dünyanın düzenini altüst eden; Fidel Castro, Gandhi, Mandela, Franz Kafka... Kafka, “Dava” ve “Dönüşüm” kitaplarında hukuki zorbalıktan bahsedirdi. Gerçekten de öyle miydi?

Bu düşünceler içinde tedirginlikle yoluna devam etti. Hukuk bürosunun önünde arabasını park edip iş yerine girdi. İçeri girdiği gibi, her zaman selam verdiği temizlikçi Mülâyim abi ona tiksintiyle baktı.

“Kolay gelsin, günaydın abi,” dedi Eliş. Mülâyim cevap vermeden işine devam etti. Eliş artık ne yapacağını bilmiyordu. Büyük bir buhranın içine düşmüştü. Sanki herkes ondan nefret ediyordu. Peki ya kendisi? O ne hissediyordu? Dünyanın en mutlu kişisi miydi?

“Sercan Bey sizi odasına çağırıyor,” dedi sekreter Elif.

Daha gelir gelmez müdürün odasına çağırılması pek hayra alamet değildi. Sercan, kendinden emin, işinin ehli bir patrondur. Karakterli, oldukça şık giyinen ve henüz otuz sekiz yaşında çok başarılı bir avukat ve tek başına kurduğu şirketin sahibiydi. Eliş’i severdi; iyi bir avukat olduğu için en zorlu dosyaları ona verir, çözmesini isterdi. Eliş’in de sayısız başarısı vardı. Ne olmuştu da birden bu hâlâ düşmüştü? Tedirgin bir şekilde Sercan Bey’in odasına doğru yürüdü. Kapıyı iki kez tıklattı.

“Girin,” diye bir ses duyuldu içeriden. Eliş heyecanlıydı.

“Eliš...” diye söze başladı Sercan Bey. “Televizyonu izledin sanırım.”

Eliš utanarak, “Evet Sercan Bey ama işin aslı öyle...” dedi.

Sercan, konuşmasına müsaade etmeden, “İşin aslı ne olursa olsun, nasıl olur da müvekkilin hakkında tam bir bilgiye sahip olmazsın?”

“Aslında sahiptim ama...”

“Aması yok, kovuldun Eliş!”

Bu söz, başına kaynar sular dökülmüş gibi bir etki yarattı.

“Ama ben...”

“Hâlâ ‘ben’ diyor. Adam senin yüzünden öldü Eliş, öldü! Ölmenin ne olduğunu biliyor musun? O çok sevdiği çocuklarını bir daha görememenin acısı ne demek, biliyor musun?”

Eliş suskundu, diyecek bir şeyi kalmamıştı. Aslında o acıyı en iyi o biliyordu. Gecelerdir uyuyamıyordu, rüyalarında hep o adamı görüyordu. Ne yapsa aklından çıkaramıyordu.

“Senin yüzünden polis şirkete resmi işlem başlatacak, medya tepemizde. Seni artık burada tutamam,” dedi Sercan.

Anlatsa anlar mıydı? Sanmam. Kapıyı kapattı ve bir sigara içmek için dışarı çıktı.

Eliş işinden olmuştu. Artık ne yapacağını bilmiyordu. Sigarasını bitirdi, arabasına binip bir yerlere gidip bir şeyler içmek istiyordu. Yakınlarda bir pub vardı. İçeri girdi; yer biraz basık ve rutubetliydi. Karanlığa yakın bir ışık hüzmesi vardı içeride. İçilmiş içkilerin kokusu, insanın ağızında yeni bir tat bırakıyordu ve insan yavaş yavaş bu kokuya alışıyordu. Barın önünde oturdu ve bir şat tekila istedi. Barmen yanında tuz ve limonla servis etti. Tekila bardağını eline alıp önce içkisine baktı, sonra bir iki saniye içinde tek seferde içti.

“Bir tane daha,” dedi.

Barmen hemen önündeki aynı bardağı bir daha doldurdu, onu da bir seferde içti.

“Bir tane daha, lütfen!”

Eliş, normalde içmesi gereken kontenjanı aşmış, sarhoş olmuştu. Bir taksi çağırıp evine gitti.

...

Yusuf evdeydi, hikâyesine devam ediyordu. Eliş kapıyı kendi anahtarıyla açtı. Yusuf kapı sesini duyunca tedirginlikle, “Eliš? Eliş?” diye seslendi. Ses yoktu. Hemen elindeki kâğıtları tekrar eski yazdıklarının üstüne bırakıp çekmeceye kapattı. Eliş de o an tam önünde duran, açık sarı döşemeli oturma grubunun üç kişilik koltuğuna, elbiseleriyle büyük bir bıkkınlıkla uzandı.

Yusuf bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Eliş’e yaklaştığında o keskin içki kokusu etrafı sarmıştı. Yüzünü okşadı. Eliş, “Ben yapmadım, ben öldürmedim,” diye mırıldanıyordu kendi kendine. Yusuf, Eliş’i kucaklayıp yatağına götürdü. Ayakkabılarını ve üstündekileri çıkardı. Yorganı ta burnuna kadar çekti. Eliş çoktan sızmıştı. Yusuf başucunda biraz bekledikten sonra mutfığa gidip bir kahve aldı ve yazı masasına oturup hikâyesine devam etti.

...

Engin işten henüz ayrılmıştı. Bir şeyler alıp Arzu’nun yanına, hastaneye gidecekti. Günlerdir doğru düzgün bir şeyler yiyememişlerdi. Betil’in odasının önünde durup kızını seyrediyordu. Ne acı bir şeydi, yüreği burkuldu onu öyle görünce.

“Arzu,” dedi ince ve mahzun bir sesle. Arzu, gözleri yaşlı bir şekilde arkasını döndü.

“Sen mi geldin?”

“Evet, iyi misin?”

Arzu cevap vermedi. Veremezdi de. İyi değildi çünkü. İyi olmak istemiyordu, içinden gelmiyordu. Bir dürtü sürekli onun kötü olması için uğraşıyordu. Sanki görünmeyen bir

yaratık onu sürekli bir u uruma itiyordu. Kızının bu h alini g ormektense  lmeyi ye lerdi ama onu hayatta tutan bir  ey vardı: kızı. O k       , masum kızı...

Hayat b  ylesine k  t   bir yerdi. Hi bir kuralı, kanunu yoktu. Hen  z g  nah i lemenin ne oldu unu bile bilmeyen bir k  za  l  m musallat olmu tu. Bu hangi kitabın kanunuydu? Hangi dinin gerek esiydi?  ocuklar  lmemeliydi; a lıktan, so uktan, sava tan, yoksulluktan ve hastalıktan.   nk   onların k        kalpleri bunca  eye hazır de ildi. Bunlar b  y  klerin i leriydi ve  ocuklar masumlukları y  z nden zarar g  r  yorlardı.

Nice g  zel a abeyler vardı  ocuklar i in ya ayan; nice Yusuf ar, Ahmedler... Bir  airin dedi i gibi, “Neden bir  ocu u  ld  r  yorsun? Belki o b  y  y  nce peygamber olacak!” A ır bir serzeni ti bu. Ve bunu sadece annesi ve babası anlardı.

Engin, Arzu’nun koluna girip odanın hemen kar ısında duran koltuklara oturttu. Birlikte yemeklerini yediler.

“Engin, ben artık dayanamıyorum kızımın bu h aline.”

“Her  ey d  zelecek, merak etme.”

“Hi bir  eyin d  zeldi i yok, g  rm  yor musun?”

“Metin olalım l  tfen, yapma b  yle Arzu.”

Arzu g  zya larını tutamadı. Engin, karısının ba ını g   s  ne bastırdı. Elinden ba ka bir  ey gelmiyordu. A lamak, kendini yerlere atmak kolaydı ama en zoru, o g  rmesin diye g  zya larını i ine akıtmaktı. Engin de bunu yapıyordu. Yıkılmamalıydı. O, Betil’in kahramanıydı.

...

Yusuf durup Eli ’i d    nd  . Selin’in odasına gitti.  st   a ılmı tı,  rtt   ve alnına bir  p        kondu. Sa larını y  z nden  ekti ve dı arı  ıktı. Yatak odasına, Eli ’in yanına gitti. Sız mı tı. D  nya kadar g  zel uyuyordu ama i inin acıdı ı her halinden belliydi. Bir insan uyuyunca acılarından ka abilir miydi? İnsanın i  acısı dı arıdan belli olur muydu? Demek ki oluyordu, Yusuf anlıyordu.

Eli  kime ne yapmı tı ki? Bir karıncayı bile incitemeyen bu kadın kime ne yapmı  olabilir? K  t   bir insan olmadı ı buradan belli oluyordu zaten. İyi bir insan birini incitti mi b  yle olurdu. K  t   birinin ise umurunda olmazdı. D  nyanın bu kanun  zerine kurulu olması ne sa maydı. İ  ge irdi Yusuf,  rt  y   karısının  zerine attı ve bir sonraki g  ne kadar da a madı.

...

“G  naydın bir tanem.”

“G  naydın anne.”

“Hadi tatlım, kahvaltı yapalım,” dedi Eli ,  ocuk gibi b  y  k bir a ızla. “O kocaman g  zleri a  bakalım g  zelim. Hadi  nce g  zlerini ovu tur biraz. Yok yok, hadi elini y  z n   yıka,” diyerek  pt   Selin’i.

Sabah erkenden uyanıp kahvaltı hazırlamıştı. Dünkü yorgunluğu yoktu üzerinde Elish'in. Unutmaya çalışıyor gibiydi. Unutmak istiyordu, hem kim istemezdi ki? Gidip Yusuf'u uyandırdı. Yusuf, kahvaltıyı görünce şaşırdı. Elish'in bu hali, bir oyuncunun yeniden oyuna dönmesi gibiydi. Ama bu duruma sevinliyordu. Kızı ve karısı ne kadar da mutluydu. Hâlbuki yazdığı roman karakterleri böyle değildi. Bu ne kadar da zalimceydi. Betil geldi birden aklına, utandı kendinden.

“Yusuf... Yusuf, iyi misin?” dedi Elish, onun ellerini tutarak.

“Ah, evet iyiyim. Sen nasılsın, iyi hissediyor musun kendini?”

“Evet, iyiyim.”

“Neden sordun ki baba şimdi bunu? Tabii annem iyi,” dedi küçücük ağzıyla Selin.

“Tabii ki annen iyi olacak tatlım, kötü demedim ki. Ama biz büyüklerin bazen sorunları olabilir, bunu daha önce konuşmuştuk, değil mi?”

“Evet ama o iyi olsun.”

“Tabii ki iyi olacak.”

Elish düşünmek istemiyordu, çünkü bu olay yüzünden ailesinin huzurunu bozmak istemiyordu. Bir süreden sonra insan artık kendi için yaşamıyordu. Sorunlarını artık kendi başlarına çözmeleri gerekiyordu, velev ki o sorunları çözemeseler bile. Ne kadar yazıktı... İnsanlar o kocaman, devasa acılara tek başlarına katlanmak zorunda bırakılırlardı. Peki evlilik neydi? Bunun için yok muydu evlilik? Hastalıkta, sağlıkta diye söz vermemişler miydi? Eşi de ilgilenmiyorsa kime gidip anlatmalıydı ki? O yüzden insan her bakımdan yalnızdı. Belki de evlilik sadece çocuk bakma kurumu olmalı ve ismini “Çocuk Bakma ve Yetiştirme Kurumu” olarak değiştirmelilerdi. Ne Yusuf Betil'den bahsedebilirdi, ne de Elish Mina'dan. Bunca sevenin arasında yalnız kalmak çok yazıktı.

“Tatlım, yemeğini bitirdiysen hadi seni okula bırakayım,” dedi Elish.

“İstersen sen evde kal, ben bırakırım,” dedi Yusuf tok bir sesle.

“Peki, babayı üzme yok ama, anlaştık mı?” dedi Selin'e.

“Tamam, babayı üzme yok.”

Elish, Selin'i öptü ve oturduğu yerden kaldırdı. Çantasını düzenledi, kitaplarını, beslenme çantasını ve su matarasını koydu. Selin, babasının elinden tutup arabaya doğru gitti. Kapıyı kapamadan önce Yusuf son bir kez arkasına, Elish'e baktı. Selin el salladı annesine ve bir öpücük yolladı. Annesi de aynı şekilde öpücüğü yakalayıp ona geri yolladı.

...

İşleri yüzünden Elish çoktandır eviyle ilgilenemiyordu. Yusuf'u da ihmal ediyordu, en çok da Selin'i. Yusuf her gün bir şeyler yazıyor, Elish ise müvekkillerin dosyalarıyla ilgileniyordu. İyi bir ev kadını sayılmazdı. Epeydir avukatlık yapıyor ve çok çalışıyordu. Yusuf bu durumdan sıkılmıştı artık, çünkü Elish'in yıpranmasını istemiyordu. Ama birinin bu evin geçimini

sağlaması lazımdı. Yusuf'un romanları pek satmıyordu, Eliş çalışıp evi geçindirmek zorundaydı.

Eliš mutfağa girdi, her şeyi bir düzene soktu. Evin temizliğini yaptı. Şimdi kendini çok yorgun ve bitkin hissediyordu. Biraz oturmak istedi, saate baktı. Yusuf şimdiye kadar gelmeliydi. Merak etti, televizyonu açtı. Özel yayınlar, futbol yorumcuları, reklamlar ve haberler... Artık haberlerden korkuyordu. Birden aklına o adam geldi. Yüreğinin burkulduğunu hissetti, televizyonu kapattı. İki eliyle başını öne eğip tuttu. Baş ağrıyordu. Bu, acının ağrısıydı; acı beynine sızıyordu. Baş ağrısı hep bir melankoliyi canlandırırdı içinde. Bu hastalıklı düşünce yapısı, insanı yanlış yollara sürüklerdi.

Kitaplığa baktı. Ne kadar zaman olmuştu kitap okumayalı. Ne de çok severdi okumayı. Üniversitedeyken okuduğu kitaplara baktı, iç geçirdi. *Oblomov* vardı karşısında, tebessümle dokundu. *Yabancı*, *Bulantı*, *Dönüşüm*... Ve en çok da Dostoyevski'nin *Beyaz Geceler*'i... Bir kitap aldı, sarı oturma grubunun üçlü koltuğuna oturdu ve okumaya başladı: "*Genç adam*..."

...

Yusuf eve geldiğinde henüz çok geçmemişti. Kendi anahtarıyla kapıyı açtı. İçeriden güzel kokular geliyordu, ev mis gibi olmuştu. Şaşırdı. Evet, şimdi hatırladı, Eliş evdeydi. Peki ama neredeydi? Kapı holünden salona geçti. Eliş, elinde bir kitapla koltukta uyuyakalmıştı.

Ne de masum görünüyordu. Yavaşça kitabı elinden aldı. Eliş hafifçe sağa doğru gevşedi. Yusuf gidip üstünü örtecek bir şey getirdi, saçlarını okşadı. Karısı çok güzel görünüyordu, çünkü onu çok seviyordu, ona hayrandı. Bu hayatta tek bir şeyi vardı: karısı ve çocuğu. Başka hiçbir şeyi yoktu. Zaten bir şairin bu hayatta başka neyi olabilirdi ki? Bu bile fazlaydı ona. O da bunun farkındaydı ve onları kaybetmekten çok korkuyordu. Selin'in tırnağına zarar gelse, yüreği yerinden sökülürdü.

Peki neden böyle kötü bir hikâye seçmişti? Yazacağı onca güzellik varken neden acı dolu bir hikâye yazmak istemişti? Belki de satması için... İnsanlar merak edip alırlardı diye düşünüyordu. Peki bunu ne zamana kadar Eliş'ten gizleyecekti? Belki de hiç söylemeyecekti. Hatta başka bir isimle bile yayımlamayı düşünüyordu. Fakat neden? Bunda bu kadar gizlenecek ne vardı? Eliş'in etkilenmesinden mi korkuyordu? Hayır, sanmam. O kadar da güzel yazmıyordu.

Aslında iyi bir yazarı, okurları iyi bir yere getirirdi. Şayet yazdığı metin güzelse, onu alıp yukarılara taşırlardı. Şimdi bu dünya güzelinin karşısında tartışılması gereken konular bunlar değildi. Asıl bu güzelliği yazmalıydı, o çirkin şeyleri değil.

Saate baktı, Selin'in okuldan çıkma saati gelmişti. Eliş'i uyandırmaya kıyamadı. Parmak uçlarında yürüyerek kapıyı üzerine kapattı ve Selin'i okuldan almaya gitti.

...

"Okul nasıldı bebeğim?"

"Güzeldi ama aynıydı."

"Nasıl aynıydı?"

"Ebra Hoca yine ödev verdi."

“Ne ödevi?”

“Kümeler.”

Ne kadar da sevimliydi, kümeler... Onlar da bir kümeydi: Selin, Elish, Yusuf. Başkaları yoktu. Onları rahatsız edenler kümenin dışındaydı ve başka derslerin konusuydu. Hayat bilgisiyle kümeler alakasızdı, en azından okulda böyle öğretiyorlardı.

“Hımmm, anladın mı peki kümeleri?”

“Evet,” dedi cennet gibi bir sesle.

“Tatlım, şimdi eve gideceğiz ama annen uyuyor. Bu günlerde işleri biraz yoğun, bizim ona yardımcı olmamız lazım, tamam mı bir tanem?”

“Tamam ama annem yorulmasın.”

“Yorulmaz, yorulmaz. Hiç anneler yorulur mu? Ama ona yardım edersek daha az yorulur, oldu mu?”

“İmmm, peki,” dedi büyük bir ciddiyetle.

Yusuf gülümsedi. Selin dünya tatlısıydı. Evleriyle okul arasında pek bir mesafe yoktu; gidiş geliş on beş dakikayı bulmuyordu. Kapının önüne geldiler. Yusuf kilidi çıkarıp kapıyı açtı. Elish hâlâ uyuyor mu diye önce bir baktı. Selin’e şirin bir şekilde, “Sessiz olalım, parmak ucunda yürüyelim,” diye fısıldadı. Selin de gülerek “Tamam,” dedi. Kapı holünü geçtikten sonra ikisi de Elish’in yanından süzülüler. Selin dayanamayıp yavaşça annesini öptü. Elish uykusunda derin bir nefes aldı. Selin babasına tatlı bir şekilde baktı ve gülümsediler. Selin odasına çıkıp elbiselerini değiştirdi. Akşam yemeğine kadar ödevlerine bakması gerekiyordu. Kitaplarını açtı ve derslerin o derin deryasına daldı.

Yusuf yalnız kalma fırsatı bulmuştu. Yazı odasına girdi. İçinden bir şeyler yazmak gelmiyordu ama yazmalıydı. Yazma dürtüsü onu zorluyordu. Kafasında bir imge vardı; onu yazması ve bu ihtiyacı gidermesi gerekiyordu. Ama çok kararsızdı. Bu hikâyeyi tamamlaması gerekiyordu. Masasına oturdu, kâğıtları çıkardı. Derin bir nefes aldı ve yaklaşık yarım saat sadece kâğıtlara baktı. Kafasının içinde bir perde vardı ve o perdede karakterleri oynatıyordu ama istediği gibi olmuyordu. Kafasındakileri kâğıda dökemiyordu.

Sahiden Sartre’a da böyle olmuş muydu? Dostoyevski ne yazacağını çok düşünür müydü? Bir yerden duymuştu, büyük yazarlardan biri (sanırım Balzac’tı) her gün düzenli olarak yazarmış. Ne yazacağını bilmediği zamanlarda bile yazı masasına oturur, saatlerce kâğıtlara öylece bakarmış. Bunu, yazma dürtüsünü kaybetmemek için yaparmış. Yusuf şimdi bunu mu yapıyordu? Hayır, besbelli yazmak istemiyordu. Kalkıp akşam yemeğini hazırlamak geldi içinden. Hem Elish için de bir sürpriz olurdu. Hem fena mı, bir işe yarardı. Bir yazarın başka yapacak neyi olabilirdi ki?

Mutfığa girdi, baş şef edasıyla her şeyi birbirine katıyordu. Mutfığın altını üstüne getirdi; tost makinesini, fırını, davlumbazı çalıştırdı. Hızını alamayıp bulaşık makinesini de çalıştırdı.

Elish, mutfaktan gelen tencere, tava, kırılan tabak sesleriyle uyandı. Uyanmamak mümkün değildi. Ev birden büyük bir yemekhaneye dönmüş gibiydi. Elish mutfığa girdiğinde Yusuf’un eli yüzü una bulanmıştı. Elleri yağlı, üstü başı hep kirlenmişti. Şaşkınlıktan hiçbir şey

diyemedi. Birbirlerine bakıp güldüler. Aslında Eliş ortalığın berbat durumuna sinirlenmişti ama sinir bozukluğu onun gülmesine sebep oldu. Bu, gereksiz aşk filmlerindeki sahnelerden değildi; sadece psikanalizdi. İnsanların gülme kasları çalışmadığından sinirleri gülermiş, Oğuz Atay öyle derdi.

...

Herkes masaya oturdu, yemekler geldi.

“Yusuf, o kadar mutfağı dağıttın, bunu mu yaptın?”

“Evet.”

“Bu mu?”

“Evet, beğenmedin mi?”

“Bu makarna Yusuf, bildiğin makarna.”

“Makarna deme, makarnaya yeni bir şeyler kattım.”

“Ne yeni bir şeyi Yusuf, bildiğin spagetti makarnası.”

“Spagetti ama ben kırarak haşladım bak, hepsinin boyunu eşit kırdım bir de.”

“Yahu fırın açıktı, onu geçtim, tost makinesini çalıştırmıştın.”

“Aaa Eliş lütfen, bak ne güzel yaptım, yiyelim işte. Güzel olmuş mu benim güzelim?” diye sordu Yusuf, Selin’e dönerek.

“Evet baba,” dedi Selin elindeki kaşıkla.

Hep beraber gülüştüler. Aile buydu; doğrusuyla yanlışıyla bir aile. Belki herkes kendi işini yapmalıydı, belki yemeklere Yusuf’un karışmaması gerekliydi ama yine de aileydiler. Sofrayı hep birlikte kaldırdılar. Selin de annesine yardım etti, Yusuf da etrafı toparlıyordu. Eliş’in sırtındaki yükü hafifletmek istiyordu. Kendisinin bir işe yaramadığını düşünüyordu. Sabahtan akşama kadar bir şeyler yazıp duruyordu ama kitapları ona para kazandırmıyordu. Ailesine tam olarak hâkim olamıyordu bu yüzden. İlla para mı kazanmak gerekliydi? Bir aileyi ayakta tutan şey bu muydu?

Ama Eliş böyle düşünmüyordu, Yusuf’u seviyordu. Daha ilk günkü gibi. Ona âşıktı. Yusuf ince ruhlu, hâlden anlayan, sevimli ve fedakâr bir insandı. Belki işleri iyi gitmiyor olabilirdi ama bir hayal dünyası vardı ve orada herkese, her şeye yer vardı. Ve onun hayal dünyası, Eliş kadar güzeldi. Yusuf hep kendisine sormuştu: “Eliš gibi güzel ve zeki bir kadın beni neden sever?” Bu sorunun cevabını hiç bulamamıştı. Eliş, Selin için mi ona katlanıyordu? Hayır, Eliş gerçekten de Yusuf’u seviyordu. Her ikisi de çok kırılgan yaratıklardı, belki de ruh ikiziydiler, birbirlerine gittikçe daha da çok benziyorlardı.

Ama Eliş pek hayal dünyasında yaşayan biri değildi. Gerçekleri ve sorumlulukları vardı. Yusuf’un da vardı. Herkesin vardı ve olmalıydı da. Ne kadar saçma olsa bile, bir an o hayalleri bir köşeye bırakmak gerekliydi. Çünkü yaşamda buna her zaman yer yoktu. İnsanların yemek yemeleri gerekiyordu, yemek yemek için para gerekliydi, para için de

çalışmak. Ama Yusuf çalışıyordu, o bir yazardı. Hayallerini satıp para kazanıyordu. İnsanlara umut olacak, onları belki yeniden doğuracak karakterler yaratıyordu. Bu önemsiz bir şey miydi? Çalışmak için illa bir müteahhit mi olmak lazımdı? Bu önemsiz bir ayrıntıydı.

Yusuf, Selin'in başucuna geldi, onu yatağına yatırdı, yorganı burnuna kadar çekti, iyi geceler diledi ve ışığı kapattı. Selin uyuyordu şimdi ve kim bilir kaç melek etrafında pervane oluyordu?

Yatak odasına gittiğinde Eliş kitap okuyordu.

“Ne okuyorsun?”

“Şey, ölü bir şairin kitabı diye geçiyor.”

“Güzel mi bari?”

“Epeydir kitap okumuyordum, zamanım olmuyordu. Bunu öylesine okuyayım dedim.”

“Peki sen iyi misin?”

Eliš bu soru karşısında durup kitabı bıraktı.

“Galiba iyiyim.”

“Galiba mı?”

“İşler pek iyi gitmiyor, bürodan kovuldum.”

“Son davayla mı ilgiliydi?”

“Evet,” diye kestirip attı, o konuyu konuşmak istemiyordu. “Sen neler yazıyorsun bu aralar?” diye sordu Eliş.

“Çok önemli değil, deniyorum zaten bakalım ne çıkacak.”

Eliš'in gözleri parıladı. “Eminim, bu defa çok güzel olacağına inanıyorum.”

“İyi ki varsın,” deyip sarıldı Eliş'e Yusuf. Ondan başka kimsesi yoktu, belki başka bir okuru bile yoktu. Tek sahip olduğu şey ailesiydi ve onlara gözü gibi bakmalıydı.

Her ikisi de birbirinden bir şeyler gizleyerek uyudular o gece. Eliş, Mina'yı düşünüyordu; Yusuf ise Betil'i. Bu nereye kadar giderdi, kim bilir? Belki bir gün aynı romanda buluşurlardı. Eliş kitabı sehpaye bıraktı, Yusuf onu alnından öptü, iyi geceler diledi ve uykuya daldılar. Dünya, güneşin etrafında dönüyor ve saat işliyordu. İnsanlar bir daha çalışmak için dinleniyorlardı. Dünya düzeni bir kanun gibi işliyordu; hiç sapma payı, hiçbir değişken yoktu. Milyarlarca yıldır uslu bir çocuk gibi güneşin hâkimiyeti altında kendi etrafında dönüp duruyordu.

..

Ay, Dünya'ya âşık bir gök cisimidir. Bundan milyarlarca yıl önce, her şeyin bir şeyden yaratılmasından sonra Dünya kendine bir yer buldu. Çok zorluklar çekti; meteorlar, asteroitler hep onu parçalamak için uğraştılar. Ama o çok dayandı. Bir gün bir gök cisimi Dünya'ya

yakınlaştı, onu sevdi ve hiç yanından ayrılmak istemedi. Ve o çok güzeldi. Âşık olmuştu, hiç gitmeyeceğine söz vermişti. Ama Dünya ona yanaşmadı ve onu kendi yörüngesine aldı. Artık Ay, ne Dünya'ya yaklaşabiliyordu ne de onu bırakıp terk edebiliyordu. Milyarlarca yıldır sevdiğinin karşısında dönüp durdu. Hiç dokunamadı... Dünya sevimsiz bir yerdi. Yusuf bunu kabul edeli çok olmuştu ve bu dünya, yaşamaya değmeyecek kadar çirkindi. Pencereden ay ışığı sızıyordu içeri. Işık Yusuf'un yüzüne vurdu. Gözlerini açıp Ay'a bakıp gülümsedi. Ay da ona göz kırptı.

...

“Daha önceki davanız yüzünden...”

“Daha nerede, hangi davalar üzerinde çalıştığımı söylemedim bile.”

“Biliyoruz.”

“Hayır bakın, ben iyi bir avukatım ve o davayı da kazandım. Adam ölmüş olabilir ama bu davayı kazandım,” dedi Eliş, sesini yükselterek.

“Lütfen çıkın, yoksa güvenliği çağıracağım.”

“Bu saçmalık, tamamen saçmalık!”

“Lütfen çıkın!”

Güvenlik sesi duyar duymaz geldi ve Eliş'i zorla müdürün odasından çıkardı. Bu, geldiği beşinci hukuk bürosuydu. Kimse onu işe almak istemiyordu. Malum dava yüzünden ismi lekelenmişti. Ama bunu hazmedemiyordu. Zamanında hukuk fakültesini dereceyle bitirmiş biri olarak bunları hak etmediğini düşünüyordu. Eliş, yaka paça dışarı atıldı.

Ne yapacağını şaşırmıştı. Yusuf'a ne diyecekti? Elinden hiçbir şey gelmiyordu. Gün boyunca dışarıda, orada burada ne yapacağını düşündü durdu. Sahiden, illa bir büroda çalışması gerekmiyordu. Kendisi bir büro açabilirdi ama bu öylesine zordu ki... Bu büyük bir riskti ve hayat, o riski göze alanlarındı. Peki ya kendisi son davasında bir risk almamış mıydı? Evet, risk almak herkese göre değildi. Bazıları doğuştan şanslıydı, bazıları ise ölürlen bile şanssız. Bazılarınınsa doğması büyük şanssızlık, ölmesi büyük şanstı.

Eliš öfkeli bir şekilde arabasına binip evine gitti. Kapıyı açıp Yusuf'a seslendi. Yusuf evde yoktu. Bu tuhaftı. Saate baktı, Selin'in okuldan çıkış saatine daha epey vardı. Yusuf neredeydi? Yusuf pek dışarı çıkmazdı. Onu aradı, telefon cevap vermedi. Bir daha aradı, bir daha ve bir daha... İyice tedirgin olmaya başlamıştı. Oturdu, sakinleşmesi gerekiyordu. *Belki hava almak için çıkmıştır, belki bir parkta ya da bir yerde bir şeyler içiyordur*, diye düşündü. Son günlerde o da epey bunalmıştı, bunu hissedebiliyordu. Bu düşünceler aklını biraz rahatlattı ama gönlü rahat değildi. İnsan kendi kendine yetebilmeliydi bazen. Bir omuza ihtiyacı olduğu zaman kendi kendine ağlayabilmeli, gülmek için başka birinin komiklik yapmasına gerek duymamalıydı. Ama rahatlamak için Yusuf olmalıydı. Onun tenine dokunması gerekliydi. Bu düşünceler ona yetmezdi. Peki ya diğerleri? Yusuf'u, Selin'i olmayanlar ne yapmalıydı? Her gün kendi kendilerine yetmeye çalışmaları insanüstü bir çabaydı.

O anda kapı sesiyle irkildi Eliş. Gelen Yusuf'tu.

“Şükürler olsun!” deyip birden Yusuf’a sarıldı.

“Neler oluyor? Sakin ol Eliş, iyi misin?”

“İyiyim. Neredeydin şimdiye kadar?”

“Şey, biraz hava almak için dışarı çıktım, mutfak için de eksikler vardı, onları aldım.” Yusuf, karısının yüzüne baktı. “Sen iyi olduğuna emin misin?”

“Seni bulamayınca kötü oldum, merak ettim.”

“Canım benim, bak geldim, iyiyim. İçini ferah tut, oldu mu?”

“Bir daha bu kadar...”

“Tamam,” dedi Yusuf, iç rahatlatıcı bir sesle.

Yusuf elindekileri mutfığa bırakmak için kenara çekildi. Biraz heyecanlıydı, Eliş’in “Bunları nasıl aldın?” diye sormasından korkuyordu ama neyse ki pek fark etmemişti.

Aslında Yusuf önce yayınevine gitmiş, pek az kalan alacağını almış ve yeni romanı için de konuşmuştu. “Bu defa tutacak,” diye vaatlerde bulunmuştu. Bu işi sırf para için yapan sevimsiz yayınevi sahibi pek inanmamıştı, her defasında Yusuf ile kafa bulurdu zaten. Kitaplar ancak kendi masrafını çıkarıyordu; yayınevi masrafları, çalışanlar, vergiler... Yazarlar günlerce, aylarca, hatta yıllarca yazdıkları romanlardan para kazanamıyorlardı. “Ne eylersin,” diye düşündü Yusuf. Dostoyevski’ye bile *Kumrbaz* romanını, edebiyattan anlamayan bir yayınevine, aldığı avans karşılığı zorla yazdırmışlardı. Bu utanç kaynağı meslekten nefret ediyordu artık.

Bir iş bulmalıydı. Bu onun için başlangıçta korkunç bir düşünceydi ama şimdi bunu yapmak zorundaydı çünkü bakmakla yükümlü olduğu bir ailesi vardı. Eskisi gibi o hayal dünyasına girip karakter analizleriyle bir yere varılmayacağını artık anlamıştı. Ama yazmayı ne kadar da seviyordu. Bu bir tutkuydu. İşini bu kadar severken başka bir işe zorlanması ne kadar da komikti. Yiyecekleri teker teker dolaba yerleştirdi.

“Kahve ister misin?” diye seslendi Eliş’e.

“Evet,” dedi.

İki filtre kahve getirdi, sehpa koydu. Eliş bir yudum aldı.

“Bugün nereye gittiysem beni işe almadılar.”

“Bunu tahmin edebiliyordum.”

“Tahmin mi ediyordun?” diye hayretle sordu Eliş.

“Evet. O dava... Biliyorum. O kadının anlattıklarının yalan olduğunu da biliyorum. Çünkü sen öyle biri değilsin.”

“Bilmiyorum, artık neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmiyorum,” dedi Eliş, içi acıyarak.

“Bak hayatım, yaptığın yanlışlardan ders çıkarmalıyız. Sadece sen değil, biz. İkimiz birlikte, tamam mı?”

“Geri gelir mi?” diye sordu Elish.

“Ne geri gelir mi?”

“O adam... Mina’nın babası.”

Yusuf ne diyeceğini bilemedi. Bu durumda ne denirdi ki? Kim, neyi geri getirebilirdi ki artık?

“Hadi hayatım, geçecek,” dedi. Başını göğsüne dayadı. “Hepsi geçecek.”

Geçerdi. O deseydi geçerdi. Bütün yaraları insanoğlunun... Çünkü ona inanıyordu, şu an yanındaydı ve geçecekti. Aptal bir kelime oyununa inanıyordu. Geçecekti. Hepsi geçecekti. Günler gibi, saatler gibi, zaman gibi...

“Hadi toparla kendini, Selin seni böyle görmesin,” dedi Yusuf.

Elish eliyle gözyaşlarını sildi. Bir damlası yere düşmüştü. *Şu atom fiziğinin, şu yerçekiminin gözü kör olsun*, diye geçirdi içinden. Toparlandı. Şimdi daha iyi, daha güvende hissediyordu. Çünkü Yusuf’a güveniyordu. Yusuf diyorsa olurdu. Onu yalnız bırakmazdı. Bırakamazdı, böyle bir hakkı yoktu.

Yusuf ile Elish yatağa uzandılar, bir günü daha bitirmiş oldular hep birlikte; tatlısıyla, acısıyla. Yeni bir güne uyanmak için... Ne cesurca bir şeydi uyuyup yeni bir güne başlama çabası. Yeni yeni acılara, hayatların sönmesine, işsizliğe, parasızlığa, haksızlıklara tekrar tekrar uyanmak... Sanki her defasında “Bu sefer farklı olacakmış gibi” davranmaya çalışmamız... Hâlbuki hiçbir şey değişmeyecekti. O hayal dünyasının sunduğu pembemsi hayatı kimse bize vermeyecekti.

...

Yusuf iyice düşündükten sonra bir işe girmeye karar verdi. Bu, ailesi için gerekliydi. Giderek maddi durumları rahatsız edici bir dereceye ulaşmıştı. Bunu ne Elish’e ne de Selin’e fark ettiriyordu. Elish artık çalışmadığı için pek farkında değildi. Çalıştığı süre içinde biraz para biriktirmişlerdi ama bu, Selin’in ve evin giderleri için oldukça yetersizdi.

Yusuf’un ne yapıp edip çalışması gerekiyordu. Birkaç büroya uğradı; masa başı işler, muhasebe, evrak düzenleme gibi... Ama kimisini kendine yediremediği, kimisini ise çalışma şartlarının zorluğu yüzünden kabul etmemişti. Etrafta öylece boş boş dolanıyordu. Bir iş bulmak bu kadar zor muydu? Hiç de hayal ettiği gibi olmamıştı. “*Kiralık yazar aranıyor*”, “*İyi bir yazar mısınız? O zaman burayı arayın*”, “*Yazarlıkta son kampanya!*” gibi ilanlar oldukça saçmaydı. Yazarlık diploma gerektirmezdi, bunu her yerde gösteremezdi insan. Bu yüzden başka işlere bakmalıydı.

Bütün gün hiçbir şey bulamadan eve geldi. Geldiğinde Elish televizyon başındaydı. Biraz konuştular. Yusuf henüz iş aradığını söylememişti, galiba kendine yediremiyordu. Elish’in bu konudaki duyarsızlığı ise az da olsa can sıkıcıydı. Sanki hiçbir şey olmamış gibi tavırları Yusuf’u üzüyordu. Yusuf her şeyin farkındaydı ve geleceği öngörmek için pek de zeki olmak gerekmiyordu. Çalışmazsa kötü duruma düşeceklerini, hatta en çok korktuğu şeyin Elish’in de

kendisini terk etmesi olduğunu biliyordu. Neden olmasın ki? Bu hayatta neler oluyordu, bu mu olmayacaktı?

Yazı odasına gitti, masaya bıkkın bir şekilde oturdu. Bu şekilde yazı yazması pek uygun değildi. Çok profesyonel bir yazar dışında, ağırlarken gülmeyi herkes yazamazdı. Bunu bildiği için de bugün yazmama kararı aldı. Ama ne yapacaktı? Henüz saat altıyı kırk geçiyordu. Öylece oturup bekleyecek miydi? Büyük bir can sıkıntısı vardı yüreğinde. Çalışmamak bir erkek için büyük bir sorundu. İçindeki yazma dürtüsü onu rahat bırakmıyordu; bir yandan bu, bir yandan da çalışmamanın verdiği sıkıntı. Eline kâğıt kalem aldı. Hikâyeye kaldığı yerden devam etmek istedi. Kendini düşüncelerden alıkoydu, tek tek harfleri birleştirdi ve ellerinde kelimeler cümlelere dönüşüyordu...

...

Engin, çalıştığı fabrikada dalgın dalgın makineye bakıyordu. İçinden iş yapmak gelmiyordu ama buna mecburdu. Betil... Kim bilir şimdi ne kadar canı yanıyordu. İlk kemoterapiye girdiklerinde onu kendi eliyle doktora teslim etmişti. "Baba, acımayacak değil mi?" diye sormuştu Betil. "Hayır kızım, hiç acımayacak," demişti. Belki de kızına ilk defa yalan söylemişti. İçi acıyordu. Keşke kendi başına gelseydi... Ama kızı dayanamazdı ki, o daha küçüktü. Minikti. Şimdi kollarında, o acıyan bedenindeki ağırları biraz olsun dinsin diye morfin veriliyordu. Çoğu zaman uykusundan bedenindeki acı yüzünden uyanırdı. Bu yüzden kodein ile uyuyordu.

"Ne bakıyorsun öyle, çalışsana!"

"Şey, affedersin şef."

"Buraya çalışmak için geliyorsun, işinin hakkını ver."

"Doğru ama benim..."

"Senin ne? Senin ne? Bir sorunun varsa git çöz, öyle gel!" diye bağırdı Engin'e şef.

"Peki," diyebildi ancak.

Şef, dalkavuğun tekiydi. Patrona yaranmak için yapmayacağı şey yoktu. Sekiz sene önce o da Engin gibi bir işçiiken, yakın bir arkadaşına iftira atıp işten atılmasına sebep olmuştu. Patron da onu işçilere şef yapmıştı. Pek sevimsizdi. Engin biliyordu, ters bir şey söylese kovulacaktı. Hemen yanında çalışan arkadaşı Akif sürekli göz kırpmıyor, adeta "Ne olur bir şey söyleme," diye bakıyordu. Bu işe ihtiyacı vardı ve işten atılsa bu dalkavuk şef yüzünden tazminat da alamayacaktı. Zaten anlatsa da anlamayacaktı. O yüzden işine devam etti.

"Sabırlı ol kardeşim," dedi Akif.

"Sağ ol, eksik olma," dedi Engin, ince ve çatallanmış sesiyle. İçine içine ağlıyordu sanki. Kimse görmüyor muydu bunu? "Allah aşkına öliyorum, kızım can veriyor ve ben yanında değilim!" kimse bu çılgınlıkları duymuyor muydu? Cümleyi kafasında bile tamamlamak istemedi. Zoruna gidiyordu ama yapacağı tek şey boynunu eğmekti.

İş bitmişti. Soyunma odasına girdiler. Akif de Engin'in yanındaydı.

"Şey, abi, kızın nasıl oldu?" dedi hüznünlü bir sesle.

“Ne olsun, aynı. Bekliyoruz, uygun ilik için.”

“Acil şifalar dilerim, Allah’tan umut kesilmez...” daha cümlesini tamamlamadan dışarı çıktı Akif.

Herkes böyle diyordu. Ama kimse yardım etmiyordu.

Dışarı çıktı. Dışarı insan kaynıyordu. Her hayat, bir acı demektir. Ne kadar da çok acı vardı şimdi gökyüzünün altında. Engin önce eve uğrayıp birkaç eşya aldı, yoldan gelirken de biraz yiyecek almalıydı. Arzu pek bir şey yemiyordu, doğrusu kendisi de yemiyordu. Uyumuyorlardı da. Olur da Betil bir an uyanır, babasını görmek ister diye... Bu, umutların en kutsalıydı. Betil bir gün rüyasında oynadığını görmüştü. Babası yanında ağlayınca, “Hayır baba, ağlama. Ben çok mutluydum çünkü saçlarım vardı,” demişti. Bunu her hatırladığında canı daha da çok yanıyordu.

Hastaneye girdi, Arzu’nun yanına çıktı. Arzu da kızının başucunda, odanın hemen dışındaki bir bankta bekliyordu. Ve onun gibi onlarca da... Bu koridorlarda nice hayatlar tükeniyordu. Birkaç gün önce on iki yaşındaki bir kız bu hastalığa yenik düşmüştü. Her ölüm, kalan diğer hasta yakınlarının gözünü daha da korkutuyordu. Bu yüzden bu olay onları çok etkilemişti. Bugün yan oda yine doldu. Yeni bir çocuk ve onu orada bekleyen hastalığı...

Engin’in bazen iki eliyle tutup bu hastalığı boğası geliyordu ama hastalık ondan çok uzaktaydı, kızındaydı. Ona gücü yetmemiş, kızına musallat olmuştu. Bu hastalığın odası mezar, oda sayısı ise mezar taşıydı. Giren pek çıkmıyordu. Ve gerisinde yüksek miktarda borç bırakıyordu. Devlet bu hastalığın tedavi masraflarını karşıladığını söylese de durum pek de öyle değildi. Özel bir hastanede masrafların sadece bir kısmını ödüyordu. Devlet hastanelerinde ise hastalara günler sonrasına randevu veriliyordu, bu da ölümlerine biçilen bir randevuydu.

Bu hastalık çok pahalıydı ve çocuklara musallat oluyordu. Fakirler bu hastalığa yakalanmamalıydı, ama yakalanırlarsa da “Allah zenginin başına bile vermesin,” diye dua ediyorlardı.

Arzu yine her zamanki yerinde duruyor, camdan kızını izliyordu. Engin arkasından gelip omzuna dokundu.

Arzu arkasını döndü, gözleri nemli bir şekilde, “Hoş geldin,” dedi.

“Betil nasıl, iyi mi?”

“Aynı,” diye kestirip attı.

Arzu iyi bir insandı. Ailesi onu pek okutmamıştı ama kendisini geliştirmiş, çok kitap okumuştur. Tek istediği, kızının da onun çektiği zorlukları yaşamamasıydı. Ama başaramamıştı. Peki onun suçu neydi? O sebep olmamıştı ki. Kızının bu acıları yaşamasına kendisi neden olmuş olsaydı, intihar ederdi. O denli sever ve korurdu kızını. Hep okumasını, büyük bir insan olmasını isterdi. Ama olmadı. Şimdi kızını hasta yatağından kaldırmaktan başka bir isteği yoktu. Sevdiğinin bir daha gülmeyecek olmasını düşünmek ne zordu!

Zorla da olsa bir şeyler yediler. Engin’in yüzünde hüznün başka bir versiyonu vardı bugün. Arzu bunu fark edip “İyi misin?” diye sordu. Engin sadece “İyiyim,” dedi. Yorgundu,

düşünmekten beyni yorulmuştu. Hem o kadar çalıştıktan sonra bir de hak etmediği bir hakaret işitmek kimin zoruna gitmezdi ki? Ama hepsine katlanmak zorundaydı.

Doktor Murat yanlarına geldi.

“Merhaba Engin Bey, Arzu Hanım. Bugün nasılsınız?” diye sordu. Bu, başta patavatsızca bir soruya benziyordu ama aslında tam yerinde ve gerekliydi. Hasta kadar hasta yakınlarının da moral seviyesi iyi olmalıydı.

“İyiyiz, kızımız için,” dediler.

Engin, “Murat Bey, şu an nasıl, tedavide hangi noktadayız?” diye sordu. Aslında bu soruyu her gün soruyordu, doktor da sıkılmadan cevaplıyordu.

“Zaman azalıyor, uyumlu ilik bulunması lazım ve birçok kişi sırada bekliyor. Şimdilik kemoterapiye devam edilmesi gerekli. Burada kalması herkes için daha iyi. Bir hastalık kapmaması için de özel odada durması lazım.”

“Zaman derken?” dedi Arzu, sanki son sözcüğüymüş gibi.

“Kızınızın vücudu bu hastalığa daha fazla dayanamaz.”

“Ama o daha çok küçük...” Arzu bunu derken boğazına bir şeyler takıldı sanki.

“Maalesef yapacak bir şey yok. Şimdi önemli olan kızınızın mutluluğu. Sizin ona yardım etmeniz, moralini yüksek tutmanız lazım.”

Engin, camdan kızının ölü gibi yatan bedenine baktı. İçinde kıyametler kopuyordu. Bir ateş yanmıştı içinde; bu ateş cehennemi bile söndürürdü.

“İzinizle,” dedi Murat Bey incelikle.

Arzu ile Engin, Betil’in uyuyan, ceset gibi yatan bedenine bakmaktan başka bir şey yapamıyorlardı. Betil’in odasının karşısındaki bankta uyuyakaldılar. Kim bilir kaç zamandır eve gitmiyorlardı. “Aslında ölenler gidenler değil, geride kalanlardır,” demişti birisi. Bu doğru muydu? Kim bilir ne kadar da hasrettiler iki damla uykuya, doyasıya yemeğe, içmeye...

Engin güne uyandığında saat henüz 6:38’i geçiyordu. İş saat 9:00’da başlıyordu ama Arzu ve Betil için daha erken uyanıyordu. Dışarı çıkıp bir sigara yaktı, etrafını izledi. Perişan hâldeki insanlar, hastane köşelerinde acı çeken bir yığın insan... Morgda sevdiğini son yolculuğuna uğurlayanlar vardı. “Az evvel bizimle gülen insanları nasıl oluyor da toprağa gömüp gidiyorlar?” diye içerliyordu. Aslında bunları ilk defa düşünüyordu. İnsanoğlu işte, ancak kendi başına gelince anlıyordu başkalarını.

Sigarasını içtikten sonra hastaneye girdi, yukarı çıktı. Arzu hâlâ uyuyordu. Onu uyandırmaya kıyamadı. Birden odadan bir ses geldi. Betil uyanmıştı. Engin hemen kapıyı açıp yanına gitti.

“Kızım, iyi misin?”

“İyiyim, kötü bir rüya gördüm.”

“Ne gördün ki güzelim?”

“Çok güzel bir bahçedeydim ve elma ağaçları vardı. Biri o ağaçlardan elma kopararak benim gibi birkaç kişiye veriyordu. Biz de çok mutluyduk, bize oyunlar oynatıyordu. Ben ‘Annemi özledim,’ deyince, ‘Burada onları göremezsin, onlar buraya giremezler,’ diyordu. Ben de oyun oynayan çocuklara bakıyordum. Öylece oturmuş onları seyrediyordum.” Engin bir damla gözyaşı döktü. “Annemi özledim ama kimse onu göstermiyordu. Ben de orada olmak istemediğimi söyledim ama burada kalmam gerektiğini söyleyip duruyorlardı bana.”

“Canım kızım, annen ve ben hep senin yanında olacağız, tamam mı bir tanem?”

“Hep olun, yoksa çok özliyorum,” dedi o küçük ağzıyla.

“Hadi bakalım, az doğru babana doğru. Bir şeyler yiyelim, acıkmışsındır.”

Betil hastaneye geledi çok kilo vermişti. Hem tedaviden hem de ilaçlardan dolayı iştahsızdı. Bazı günler hiçbir şey yemediği bile olmuştu. Sadece serumla verilen mineraller sayesinde zinde durabiliyordu ama bu yaştaki bir çocuk için bu yetersizdi. Saçlarının kesilmesi, dışarı çıkıp yaşlılarıyla oynayamaması, burnunu ve ağzını sözde mikroplardan koruyan o saçma maske... Betil çok eksikti. Ve bu küçük bedenine rağmen bir yetişkin gibi verdiği onurlu cevaplar, insanı hayrete düşürüyordu. Çok onurluydu; ‘acım var’ demeyecek kadar onurlu.

Zorla da olsa bu defa bir şeyler yiyebildi. Arzu da uyanmıştı. Betil’i yemek yerken görünce sevindi. İçeri girdi, kızının alnından öptü. Betil gülümsedi, babasına bakıp göz kırptı. Rüyasını hatırlatıyordu. Gülüştüler. Arzu konudan habersizdi ama o da gülüyordu. Bu güzel bir şeydi.

Engin yavaş yavaş hazırlanıp işe gitmek zorundaydı. Betil’i Arzu’ya emanet etti, ikisinin de yanaklarından öptü ve gitti.

Yusuf bugün de yazmıştı. Çok acı bir şeydi ama bunu yazdığı ve içindeki dürtüyü dindirdiği için mutluydu. Çok acımasızca... Kâğıtları toplayıp masanın kilitli çekmecesine, diğer yazdıklarının üstüne bıraktı. Yatağa gitti, Eliş’i öptü ve uyudu.

“Eliš Hanım, lütfen buyurun.”

Eliš, onu arayıp iş teklif eden şirketin patron odasına giriyordu. Ne kadar profesyonel olsa da heyecanlı görünüyordu. Sekreterin onu çağırmasıyla şimdi odanın kapısında duruyordu. İki kez kapıyı tıklatıp “Girin,” sözcüğünü duyunca odaya girdi. Patron çok meşgul görünüyordu. Önünde kriz raporları, istatistikler, çalışanların aylık performans listeleri ve daha nicesi vardı. Eliş’i neredeyse on üç saniye ayakta bekletti. Bu bir protokol gereği idi; ne denli yoğun biri olduğunun anlaşılması için yapılan yılların taktiği idi.

Patron sonunda kafasını kaldırdı ve güleç bir yüzle, “Hoş geldiniz,” dedi ve oturması için kibarca yeri gösterdi.

“Öncelikle teklifimizi kabul edip geldiğiniz için teşekkür ederim.”

“Sağ olun,” dedi Eliş.

“Eliş Hanım, sizin iyi bir avukat olduğunuzu duyduk. Bu işte çok iyisiniz. Hatta en iyisisiniz.”

Eliş bunları biliyordu ama yine de şaşkındı. O davadan sonra böylesi iltifat eden kimse olmamıştı.

“Biz büyük bir şirketiz, binlerce çalışanı olan devasa bir şirket.”

“Bunu biliyorum efendim, burada olmaktan mutluyum,” dedi. Sahiden de mutluydu, çünkü burası çok büyük bir şirketti ve bu işi alması, hayatı boyunca iyi bir konumda olmasını sağlayacaktı.

“Sizin bizimle çalışmanızın hem sizin hem de bizim yararımıza olacağını düşünüyorum,” dedi patron, o tecrübeli ve insana güven veren sesiyle. “Bizim avukatlara her zaman ihtiyacımız olmuştur. Prestijli bir şirket olmamızın nedeni budur.”

“Elbette,” dedi Eliş ama anlamadığı bir konu vardı. Bu kadar avukat içinde neden kendisini seçmişlerdi?

“Bizim bu aralar başımız dertte. Hem vergilerden dolayı hem de alacaklarımızı tahsil edemiyoruz.”

“Vergi derken?”

“Anlarsınız ya, vergiler işte. Tam olarak gelirimizi düşük gösterip ödeyeceğimiz vergiden muaf olmak istiyoruz.”

“Benim suç işlememi mi istiyorsunuz yani?”

“Daha önce yapmadınız mı? Masum bir adamın kanına girmediniz mi?”

“O bir hataydı ve bedelini ağır bir şekilde ödedim.”

“Çok para vereceğim. Sadece işi kabul edin.”

“Neden ben? Onlarca avukatınız var.”

“Evet, onlarca avukatım var ama hiçbiri sizin kadar iyi değil. Diğer konu ise, siz ceza avukatısınız ve bizim vergi cezalarından dolayı devam eden bir yargı sürecimiz var. Bunu halletmemiz lazım.”

“Üzgünüm ama bunu kabul edemem. Bu, suçu örtbas etmek demektir.”

“Paraya ihtiyacınız var, değil mi? Malum, kocanızın kitapları çok satmıyor ve küçük bir kızınız var. Adı neydi... Durun durun... Selin. Adını siz mi koydunuz, babası mı?”

“Bunlar ne demek? Siz nereden biliyorsunuz bunları?”

“Eliş Hanım, bu çok ciddi ve önemli bir iş. Bütün medyanın gözü bu davada. Bunu sizden başkası çözemez.”

“Üzgünüm ama kabul edemem.”

“Neden?”

“Hukuk benim inancım. Ben yıllardır ona inandım, güvendim, hayatımı verdim. Ama bunun için değil. Kara para aklamak, vergi kaçırmak için delilleri örtbas etmek için değil.”

“Bu benim kartım Eliş Hanım. Kararınız değişirse ararsınız.”

Patron bütün heybetiyle karşısında duruyordu. Çok soğukkanlıydı. Odada tek telaşlı ve ne yapacağını bilmeyen Eliş’ti. Nasıl olur da ona böylesi bir teklif gelirdi? Eliş kendinden utanıyordu. Kartı buruşturup yere attı.

“Asla olmaz,” dedi. “Sizin yasadışı işlerinize bulaşmam. Bir daha bana ulaşır, beni rahatsız edecek olursanız başınız derde girer. Bir avukat olduğumu unutmayın. Birinin bizi izlediğini hissedersen, yanarsınız. Benimle birlikte siz de yanarsınız!” dedi hiddetle. Patron bu cesareti karşısında etkilenmişti. Eliş, arkasına son bir kez iğrenerek baktı ve şirketten ayrıldı.

Sinirliydi, elleri titriyordu. Bir sigara içmek çok güzel olurdu şimdi ama yanında yoktu. Arabasına bindi, kendi kendine söyleniyordu. “Zor zamanlar geçiriyorlarmış, çok para vereceklermiş...” Eve geldi, üstünü değiştirdi. Anlamsızca dakikalarca saate baktı. Zaman ne kadar da zalimce geçiyordu. Kimse ona dokunamıyordu. Geçmişe anı, şimdiye hayat, geleceğe ise şans diyorlardı. Bu yüzden saatin başından kalktı, mutfığa gidip akşam yemeğini hazırlamaya başladı.

Yusuf erken çıkmış, işlerini hallediyordu. Selin de okuldan dönmek üzereydi. Herkes bir yerdeydi ama aile bu değil miydi zaten? Herkes sabah dağılır, akşam yemeğinde masada buluşurdu. Eliş, ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Kaç kişi varsa o kadar tabak koyacaktı masaya. Bu, hayatın ona verdiği en büyük şanstı.

Selin okuldan çıktı, kendi başına eve geldi. Artık büyüyordu. Kapıyı çaldı, annesi açtı, sarıldılar. Selin, yol boyunca elinde salladığı resmi annesine gösterdi.

“İmmm, çok güzel bir kedi olmuş.”

“Anne, o kedi değil, koyun.”

“Koyun mu?”

“Evet, bak ot yiyor.”

Eliš, kızının çocuksu tavırlarına güldü. “Peki, o koyun acıkmış mı?”

Selin tebessümle, “Evet, hem de çok,” dedi.

“Peki tatlım, hadi üstünü değiştir de masaya oturalım. Baban da şimdi gelir.”

Yusuf yine bütün günü dışarıda geçirmişti. Hem yazacağı hikâye için malzeme topluyor hem de iş arıyordu. Bazen hastanelere gittiği bile oluyordu, hasta yakınlarını izliyordu. Bu pek ahlaki değildi ama “Birileri onların da hikâyesini yazmalı, değil mi?” diyerek vicdanının

sesini bastırıyordu. Hâlbuki bu hikâyedeki asıl amacı, çarpıcı bir şey yazarak kitabını sattırmaktı. Yalancıydı şairler, üçkâğıtçıydı yazarlar.

Yusuf da eve gelip masanın başköşesine oturdu. Günün değerlendirmesi yapılıyordu. Yusuf yayınevinden, Selin okuldaki arkadaşlarından bahsediyordu. Elish ise sadece dinliyordu. Bir ara iyice dalmıştı.

“Elish... Elish?”

“Efendim,” dedi irkilerek.

“İyi misin?”

Aldığı iş teklifini düşünüyordu. Artık bir karar vermesi gerekiyordu. Ve gece, düşünmek için en uygun zamandı. Yorgan serildikten sonra tavana bakılıp hayal dünyası tiyatrosu başlardı. Şimdi onun aynısını Elish yapıyordu. Yatağa girdiler. Son günlerde yaşadıklarından dolayı birbirleriyle pek ilgilenememişlerdi. Yusuf, Elish’i alnından öptü, Elish de Yusuf’u. Sarıldılar.

“Doktor Bey, 4 numaralı hasta fenalaştı!” sözüyle Murat Bey odasından fırladı. Arzu, camın arkasından bağıarak ağlıyordu. Murat Bey hemen birkaç hemşireyle birlikte Betil’in odasına girdi. Bir hemşire de Arzu’nun odaya girmesine engel oluyordu. Betil’in durumu kötüydü; bilinci kapanmış, nabızı düşmüştü. Doktor, onun acil yoğun bakım odasına alınmasını söyledi. Bir virüs kapmış olabilirdi. Hastalık epey ilerlemişti ve ilik nakli artık çok acil bir şekilde şarttı.

Arzu daha ne olduğunu anlayamadan Betil’i yoğun bakım odasına naklettiler. Oksijen tüpü, serumlar, yapılan iğneler... O minik bedende uygulanan can yakıcı tıp deneyleri... Betil hiçbir şey hissetmiyordu, adeta hissizleşmişti. Bedeni yorgun düşmüştü. Hayattan bıkmış gibiydi.

Arzu sakinleşemiyordu, canı yanıyor. Hemen Engin’i aradı. Neredeyse ağlamaktan konuşamıyordu. Ölüm hep bir adım arkalarındaydı ve sadece Betil’i takip ediyordu. Geçen hafta 3 numaralı kapıyı çalmıştı, şimdi ise 4 numaralı kapının önünde bekliyordu. Göklerden bir haber bekliyordu sanki.

Engin hemen geleceğini söyledi. Şefinin yanına gitti, telaşla çıkması gerektiğini söyledi, izin bile istemedi. Elbisesini değiştirip kızına yetismeye çalıştı. Hastaneye vardığında Betil henüz uyanmamıştı ve başından doktorlar eksilmiyordu. Arzu dışarıda dua ediyordu.

Nihayet Murat Bey dışarı çıktı. O anda Engin de Arzu’yu gördü ve koşar adımlarla onlara yaklaştı.

“Bunu söylemek nasıl olacak bilmiyorum ama artık bazı şeyler için geç oluyor.”

“Kızımız nasıl doktor?” diye sordular telaşla, aynı anda.

“Şu anlık iyi, sadece bilinci kapalı. Sanırım hastalığı onu zorluyor. Direnmekten başka çaresi yok.”

“Doktor, anlamıyorum, kızıma ne oldu?”

“Bu beklediğimiz bir şeydi. Bir yerden bir virüs bulaşmış olmalı. Bu yüzden direnci büyük oranda kırıldı. Bir soğuk algınlığı bile hayatına mal olabilir. Unutmayın ki kızınızın savunma mekanizması yok.”

“Ne yapmamız gerek şimdi?”

“Şimdilik yoğun bakımda, her şeyden izole bir ortamda kalması lazım.”

“İyi mi?” diye sordu Arzu.

“Şimdilik iyi ama bu size umut veriyorum anlamına gelmiyor ne yazık ki. Bir dahaki sefere daha şiddetli olacağını unutmayın.”

“Peki, sağ olun.”

İkisi de oracıkta yıkıldılar. Metin olmaları, bunu kızları için yapmaları gerekiyordu. Ya Betil babasını görmek isterse? Onu ağlar hâlde görse iyi mi olurdu? Hayır, en azından bunları Betil için yapmalıydılar. Ve şimdilik, en azından daha kötüsü olmadı diye seviniyorlardı... Şimdilik...

Yusuf artık hikâyenin sonuna iyice yaklaşmıştı. Az da olsa bir heyecanı vardı. Bu kitapta daha fazla imge, daha canlı karakterler vardı. O yüzden daha fazla ilgilenmişti. Eliş oturma odasını temizliyor, ev işleriyle ilgileniyordu. Yusuf ise her zamanki gibi yazı odasında, hikâyenin sonunu nasıl bağlayacağını düşünüyordu. Çarpıcı bir son lazımdı. Ama nasıl?

Eliš’in telefonu çaldı. Kayıtlı olmayan bir numaraydı. Merak etti, mutfaktan koşar adımlarla telefona ilerledi. Arayan, teklif aldığı şirketin patronuydu.

“Eliš Hanım,” dedi adam, kendinden emin bir şekilde.

“Evet?” dedi Eliş, anlamamış gibi yaparak.

“Düşünme fırsatınız oldu mu?”

Eliš, Yusuf’un duyamayacağı bir yere giderek, “Hayır, düşünmüyorum,” dedi.

“Ama ısrar ediyorum.”

“Tehdit mi ediyorsunuz?”

“Hayır, ne münasebet. Bilakis hatırlatmada bulunuyorum. Bu işe dönme vaktiniz gelmişti.”

Eliš gitgide daha da sinirleniyordu. “Bakın beyefendi, bu işte olmayacağım. Asla! Şimdi kapatmam gerek, kızım gelecek.”

“Güzel bir kızınız var. Onun geleceğini düşünün.”

“O sizi ilgilendirmez! Bir daha aramayın!” deyip telefonu kapattı.

Arkadan Yusuf geldi. “Kiminle konuşuyorsun hayatım?”

“Hiç, yanlış numaraymış.”

“Yanlış numara mı?”

“Evet hayatım, yanlış numara,” dedi Eliş, endişeli bir şekilde konuyu değiştirmek istercesine. “Ben mutfağa geri döneyim.”

Eliş’in telefonu bir kez daha çaldı. Yusuf bu defa telefonun tam yanındaydı ve yine kaydedilmemiş bir numaraydı. Eliş yavaş ve tedirgin bir şekilde geldi. Yusuf’la göz göze geldiler.

“Açmayacak mısın?”

“Şey... açayım.”

“Eliş Hanım’la mı görüşüyorum?” dedi erkek bir ses. Eliş tedirgindi, yine şirketten aradıklarını sanıyordu. Bir çırpıda “Evet, benim,” dedi.

“Kızınız okulda biraz fenalaştı, hastaneye götürdük. Onu haber edelim dedik.”

“Nerede? Hangi hastane?” dedi heyecanla.

“Ne hastanesi? Selin mi?” dedi arkadan Yusuf.

“Selin fenalaşmış okulda, hastaneye götürmüşler,” dedi Eliş, Yusuf’a.

Hemen apar topar, üzerindikilerle telefonda söylenen hastaneye gittiler. Selin bir müşahede odasının sedyesinde uzanıyordu. Doktor bazı tetkikler yapmıştı.

“Selin, kızım,” diyerek içeri girdi Eliş ve Yusuf. “Neyin var, ne oldu bir tanem?”

“Bilmiyorum, okul bahçesinde oyun oynarken birden gözlerim karardı.”

“Tamam tatlım, geçti.”

Doktor onları dışarı çıkardı. “Korkmanıza gerek yok, kan tahlilleri normal çıktı. Bir iki film de çektik, sıkıntı görünmüyor. Ama bayılmasına neden olan şeyi doğrusu çözemedik. Kan değerlerinde biraz bozukluk var. Aşırı hâlsizlik, ateş, iştahsızlık gibi belirtiler görünürse hemen buraya getirirsenizde fayda var.”

“Anladım, şimdi iyi mi?”

“Gayet iyi, sadece biraz yorgun, o kadar.”

“Peki doktor bey, sağ olun.”

Eliş ile Yusuf, Selin’i hastaneden çıkardılar. Çok korkmuşlardı. Selin, yorgunluktan annesinin kucağında uykuya dalmıştı. Eve geldiler, onu yatağına uzattılar. Eliş, kızının kolundaki iğne izlerini görünce içi burkuldu. Yusuf, başına gelmesinden endişelendiği şeyden daha çok korkuyordu. Söz konusu yavrusu olunca insanın canından can gidiyordu. Ama kendi hikâyesini yazarken karakterlerine bu kadar narin ve şefkatli davranmıyordu. Hayat böyleydi çünkü, acımasızdı. Eliş uyumaya gitti, Yusuf ise yazı odasında yazdıklarına bakıyordu. Gece, onu tekrar o acımasız ve hayat kokan hikâyesini yazmaya zorluyordu.

Gözleri uykuyla adeta savaşıyordu ama hikâyeyi bitirmesi lazımdı. Hem hikâyesi artık olgunlaşıyordu hem de parası gittikçe tükeniyordu. Hayat, hayallerin bedelini ödetiyordu. Hayatı sorgulamak zordu, bu felsefi çıkmazlarda dolaşmak her akla sığmazdı. Yusuf kalktı, masasını topladı. Selin'in odasına gitti, yanaklarından koklayarak öptü, kokusunu içine çekti, yorganı üzerine örttü ve odasına gidip uyudu.

Ertesi sabah Eliş uyandığında Yusuf hâlâ yatakta uyuyordu. Selin'in odasına gidip onu okul için hazırlaması gerekiyordu. Odaya girdiğinde Selin'de gözle görülür bir hâlsizlik vardı.

“Selin, iyi misin kızım?”

“Evet ama çok hâlsizim.”

Eliš bunu dünün yorgunluğuna verdi ve kahvaltısını yaptırıp onu okula gönderdi. Yusuf, Eliş'e kızdı, okula göndermemesi gerektiğini söyledi. Eliş ise gitmesinin ona iyi geleceğine inandığını söyledi. Yusuf “Peki,” demekten başka bir şey yapamadı. İkisinin de birbirinden gizlediği şeyler vardı.

“Ben bir iş arıyorum,” dedi Yusuf mahcup bir sesle.

“İş mi?”

“Evet, artık çalışmam lazım.”

“Ama kitap...” diye sordu Eliş.

“Yazıyorum ama yine pek bir şey olacağını sanmıyorum.”

“İş derken, nasıl bir iş?”

“Bilmem, metin yazarlığı filan olabilir.”

“Hımmm, metin yazarlığı demek, yakışır sana.”

“Teşekkür ederim, o zaman ben biraz bakınayım,” deyip çıktı evden.

Gittiği ilanlardan bir sonuç alamadı. Kimi onu beğenmemiş, kimi yazar olduğunu duyunca işi yapamayacağını düşünmüş, kimi ise pek para vermiyordu. En sonunda bir oto yıkamacıda muhasebeci olarak işe girdi. Maaşı iyi olmasa da artık kabul etmek zorundaydı. Oto yıkama sahibi Metin Usta, pek anlayışlı birine benzemiyordu. İlk günden Yusuf'a eski muhasebecinin para çalarken yakalandığını anlatarak gözdağı verdi. Yusuf ise buna hiç tenezzül etmeyecek bir karakterde olduğu için bunu pek önemsemedi.

Daha çocukken matematikten nefret ediyor olması, bugün başına büyük bir dert açacağı benziyordu. Ama bir iki güne işi öğrenirim diye düşünüyordu. Akşama kadar dosyaları inceledi, işçilerin formlarındaki eksikleri düzeltti ve bilgisayardaki kayıtları takip ederek neredeyse işin yüzde doksanını bir günde çözmüştü. İçi rahatlamıştı. Artık tek bir şey kalmıştı: patronun gelip “Bugünkü işimiz bitti,” demesi.

Eve geldiğinde mutlu ve heyecanlıydı. Bu iş onun için de iyi olacaktı. Eve tıklıp sadece roman yetiştirmek zorunda kalmayacaktı. Canı isterse yazar, istemezse yazmazdı. O yazma dürtüsü biraz olsun kırılmıştı artık.

Selin okuldan yeni dönmüştü. Kapıyı Eliş açtı. Selin çok yorgun, yüzü bembeyaz görünüyordu. Eliş hemen içeri aldı onu. Okulda hiçbir şey yememişti, şimdi de canı bir şey istemiyordu. Ateşi de hafif vardı. Yusuf hastaneye gitmeleri gerektiğini söylüyor, Eliş ise biraz dinlenmesinin daha iyi olacağını düşünüyordu. Sonunda Eliş'in dediği oldu ve Selin uyudu.

“Selin pek iyi görünmüyor.”

“Geçer, merak etme.”

“Ne demek merak etme? Kızın rengi solmuştu, bir şeyler vardı.”

“Duydun sen de işte, okulda oynamış, bir şey de yememiş,” dedi Eliş.

“Senin bu konudaki sakinliğini anlamıyorum,” dedi Yusuf.

“Ne yani, iyi bir anne olmadığımı mı söylüyorsun?”

“Eliš, Selin iyi görünmüyor, bunu diyorum.”

“Selin iyi, şimdi sen de yazı odana gidebilirsin!”

“Sana ne oluyor böyle? Sen böyle bir insan değildin. O senin kızın, canından bir parça.”

“Evet, o benim kızım, biliyorum. O yüzden ne yapacağımı da biliyorum.”

Eliš kendine göre haklıydı. Hayatı hep dışarılarda, davalarda, mahkeme salonlarında geçmişti. Şimdi eve tıklılmak zoruna gidiyordu ve psikolojisi biraz altüst olmuştu. Yusuf bunu biliyordu ve ona göre davranıyordu. İşi hakkında pek bir şey sormuyordu, çünkü kendisi de oto yıkamada muhasebeci olduğunu söylemek istemezdi.

Yusuf, Selin'in odasına gitti. Alnında sirkeli suya batırılmış bir havlu vardı. Onu görünce gülümsedi. Eliş bir anneydi. Ve en iyisiydi.

Ertesi sabah Selin kahvaltısını hazırladığında Yusuf da uyanmıştı. Selin önceki günlere göre daha iyi görünüyordu. Kahvaltısını iştahla yiyordu. Yusuf ve Eliş, ona bakıp duruyorlardı. Selin okula, Yusuf da işe gidecekti.

“Eliš, ben çıkıyorum.”

“Nereye?”

“İşe.”

“Başladın mı?” diyerek yanına geldi.

“Evet, bugün başlayacağım.”

“Metin yazarlığı, nerede?”

“Aaa şey, bir dergide. Çok önemli değil dediğim gibi. Hemen gitmesem kovulacağım tabii,” dedi gülümseyerek ve tam çıkarken Eliş’i öptü.

Yusuf iş yerine varınca Metin Usta kapıdaydı.

“Şimdiden yirmi dakika geciktin.”

“Affedersiniz ben...”

“Tamam neyse, bir daha olmasın.”

Yusuf neye uğradığını şaşırmişti. “*Ailecek kahvaltı yapıyorduk,*” dese ydim ne olacaktı? “*Bir daha kahvaltı yapmayın,*” derdi herhâlde, diye düşündü. Hemen odasına geçti. Saatler ilerliyordu. Çalışanların hepsi doluydu, yeni bir araba gelmişti. Metin Usta aşağıdan yukarıya bağırdı: “Yusuf! Yusuf!”

Yusuf aşağı indi. “Şu arabayı yıka.”

“Efendim?”

“Şu arabayı yıka dedim.”

“Ama bu benim işim değil diye biliyorum.”

“Senin işin bu, bitti.”

“Nasıl yani?”

“Bir muhasebecinin işi burası için bir günlüktü. Onu da yaptın, bitti. Şimdi bu iş başladı.”

“Ben bunu yapamam.”

“Öyle mi? Sen bilirsin, işin bitti o zaman,” dedi Metin Usta ve araba sahibine döndü. “Lütfen biraz bekleyin, arkadaşlar size yardımcı olacaklar.”

Yusuf ne yapacağını bilemiyordu. Onca aramadan sonra bu işi bulmuştu, evde sıkıntıları vardı. Bu işi bırakamazdı.

“Peki,” dedi arkadan yüksek bir sesle.

“Hah, şöyle. İç-dış temizlik,” dedi Metin Usta.

Yusuf, diğer işçilerin ona bakıp güldüğünü sandı, kendini çok düşmüş hissetti. Eline bezi alıp arabanın kaportasına ilk darbesini vurdu. Kendinden iğreniyordu. Hâlbuki kimsenin ona baktığı bile yoktu. Ne olurdu ki temizlese? Para çalmıyordu, kimsenin hakkını yemiyordu, kimseyi öldürmüyordu. Alnının teriyle para kazanıyordu. Ama herkese zordu, değil mi? Kimse hak ettiğini düşünmüyordu.

Arabayı temizlemeye başladı. Onu asıl sinirlendiren, arkadan gelen “Çabuk, çabuk!” nidalarıydı. Bir araba daha geldi, onu da temizledi. Bir daha, bir daha... Bugün epey yoğun bir gün olmuştu. İşin tuhafı ise Metin Usta’nın sürekli başında beklemesiydi. Bu, sinir bozucu, sadistçe bir davranıştı. Yusuf başlarda çok takıyordu ama zamanla alıştı. İş yazı yazmaya benzetiyordu; her araba bir öyküydü. Her hikâyenin içindeki kötü adam da Metin Usta oluyordu. Artık onu da görmezden geliyordu. Zihniyle her istediğini yok sayabiliyordu. Ne güzel bir özellikti bu.

Gün sonunda herkes işini bitirince Yusuf da gitmek için hazırlanıyordu. Metin Usta yanına gelerek, “Bugün iyiydin,” dedi. Yusuf, “Sağ olun,” demekten başka bir şey diyemedi. Elleri hep temizlik malzemesi kokuyordu. Elish’in anlamasından korkuyordu. Eve gitti, Elish duymadan hemen elini yüzünü yıkayıp temizlendi. Sonra mutfakta arkasından gizlice yanaşarak, “Ben geldim,” dedi.

Elish irkildi ve Yusuf ona sarıldı. “Korkma tatlım, benim.”

“Ayy Yusuf, korkuttun.”

“Korkar mı benim güzel karım?”

“Evet, korktum,” dedi Elish, çocuksu bir masumiyetle.

“Ee, ne yemek var? Çok açım.”

Bunu derken Elish, Yusuf’u koklamaya başladı. Bir koku geliyordu ama ismini çıkaramıyordu. Yusuf bunu hissedince biraz uzaklaşmaya çalıştı.

“Sen ne kokuyorsun öyle?”

“Ne mi? Kokmuyorum canım. Şeyin kokusu, parfümün.”

“Parfüm mü? Çok kötü kokuyor, bulaşık deterjanı gibi,” diyerek dalga geçti.

Yusuf, Elish’in anlamadığına sevinerek rahatlamıştı. Selin de okuldan geldikten sonra yemek yendi ve herkes kendi gece mesaisine hazırlandı. Aşıklar, ayyaşlar ve şairler uyanık kalacaktı. Diğerleri ise kendi işlerini yapıp uyuyacaktı. Yusuf yazı masasına oturdu, konuyu bir kez daha baştan okudu ve yeni bölümü yazmaya başladı.

Betil hasta yatağında annesine bakıyordu. Sanki “Beni kurtarın!” der gibiydi bakışları. O bakış, insanın ciğerini çürütürdü. Ağırlaştığı günden beri sadece doktor ve hemşireleri görüyor, sadece onlarla konuşuyordu. “İyiyim, buram ağrıyor, midem bulanıyor,” diyebiliyordu yalnızca. Yanı başında hayat tüm hızıyla akıp giderken, kimse dönüp arkasına bile bakmıyordu. Yaşadığını, resmi, elle yazılmış bir rapordan öğreniyorlardı. Kesilmiş saçları, ağrıyan vücudu, o ağır acıyı dindiren morfin... Artık acıya verecek bir reaksiyonu kalmamıştı. Alışmıştı.

Engin iş başındaydı. Her zamanki gibi dalgındı. Bir telefon geldi. Açması lazımdı ama şef ona bakıyordu. O günden sonra bakışları hep üzerindeydi. Tek bir yanlış hamlesinde kovulacaktı. Telefona bakmadı. Bir daha çaldı. Bir daha... Dayanamadı, baktı. Arayan Arzu’ydu. Ters giden bir şeyler olduğu belliydi. Açtı. Ağlamaklı, feryat eden bir ses vardı telefonda.

“Yetiş Engin, kızımız...” daha cümlesini bitiremeden Engin koşar gibi oldu. Şef onu durdurdu.

“Engin! Nereye böyle? Telefonla konuşmak yasak demedim mi sana?”

“Kızım hasta ve durumu...” cümlesini bitirmesine izin vermeden şef bağırdı:

“Ne kızı Engin, iş bu iş!”

Engin artık dayanamamıştı. Bir yumruk yerleştirdi şefin gözüniin hemen altına. Arkadaşları gelip ayırmaya çalıştı. Şef, “Bitireceğim seni!” diye bağıırıyordu. Yusuf, “Bir daha kızımın adını ağzına alırsan öldürürüm seni!” dedi ve onu tutan kollardan kurtularak alelacele hastaneye gitti.

Betil’in durumu bu defa çok ağırdı. Yarım saat içinde iki defa kalbi durmuştu. Şok etkisiyle tekrar hayata dönmüşü ama bu bir işaretti. Büyük bir işaretti. Ölüm, o küçük bedeninin her yanını kuşatmıştı. Acil ameliyat gerekliydi. Bu da uygun ilik nakli demekti. Tam da o anda...

“Yusuf!” diye bir bağıırma sesiyle kendine geldi.

Yusuf ne olduğunu anlamadan odadan dışarı fırladı. Ses Eliş’in sesiydi, Selin’in odasından geliyordu. Odaya doğru koştu. Odaya girince Selin’in durumunun çok kötü olduğunu gördü. Eliş onu kucağına almış, bir battaniyeye sarmıştı.

“Hemen arabayı çalıştır, acil hastaneye gitmemiz gerek!” dedi.

Yusuf bir an kendine gelememi. Eliş’in bağıırmasıyla kendine gelip hemen arabaya koştu, en yakın acil servise yol aldılar. Selin aşırı terliyor, ateşi yükseliyor ve sürekli midesi bulanıyordu. Acile geldiklerinde hemen Selin’le ilgilendiler. Sedyeye yatırıp bir ateş düşürücü iğne yaptılar. Kan örneği aldılar. Raporlar çıkınca doktor bir daha kan alınmasını istedi. Selin’in kolundaki hafif bir morartı gözüne çarpmıştı. Durum kötüydü.

Yusuf’un başına, yazdığı karakterin hastalığı gelmişti. Kızı lösemiymi.

Bu nasıl olabilirdi? Bu, hayatın bir şakası mıydı? Bizimle en ince yerimizden vurarak dalga geçiyordu ve bu hiç adil değildi.

Doktor, teşhisi oracıkta söyledi. Yusuf ve Eliş yıkıldılar. Yusuf kendini zor tutuyordu, Eliş ise bir bankta hıçkırarak ağlıyordu. Yusuf bu hastalığa yabancı değildi ama bu gerçek onu derinden sarsıyordu. Artık ne yazacağına dikkat etmeliydi. Harfi harfine bunları yazmıştı: kadının yıkılışını, küçük kızın acılarının ağırlığını ve en çok da Engin’i. Ne de çok benziyordu şimdi bu hâliyle Engin’e.

Doktor, Selin’in hemen gözetim altına alınıp özel bir odaya götürölmesini sağladı ve bir tedavi programı çizdi. İyi yanı, hastalık henüz yeni nüksetmişti. O küçücük vücuda yeni girmişti ve bu, umut veren bir şeydi. Durum, Betil’in ki kadar karamsar değildi.

Şimdi ne yazacaktı artık? Kendinden utanıyordu. Böylesi bir şeyi yazdığı için utanıyordu.

“Durumu nasıl?”

“Şimdilik iyi,” dedi doktor. “Bu hastalık kötü huylu değil, iyi huylu. Ve tam zamanında getirdiğiniz için büyük bir umudumuz var.”

Bu sözler onları biraz sevindirdi ama bu, canlarını acıtan bir mutluluktı.

“Peki, bundan sonra nasıl olacak?” diye sordu Elish.

“Daha dikkatli olacaksınız,” dedi doktor, sanki Yusuf’a bakar gibi. “Yediği, içtiği, morali, hayatı... Kendini üzmemesi gerek.”

“Biz dikkat ederiz, yemin ediyorum ederiz,” dedi Elish ağlayarak.

“Lütfen önce sizin moralli olmanız gerek.”

Yusuf buraları dinlemiyordu, çünkü hepsini biliyordu, tek tek yazmıştı. Ama en zoru, şimdi bunları yaşamaktı.

“Hasta bir süre gözetim altında kalacak. Durum iyi giderse evde tedavi edilebilir.”

“Şükürler olsun,” dedi Elish, Yusuf’un ellerini tutarak.

Doktor bir sürü ilaç yazdı, reçeteyi Yusuf’a verdi. Yusuf hemen bir eczaneye gitti. Tam yedi eczane gezdi. Sonuncusunda ilaçları bulabildi. İlaçlar çok pahalıydı. Ödemeyi kredi kartıyla yapmak zorunda kaldı ve bu daha bir başlangıçtı.

Selin özel odaya götürülmüştü. Elish yanındaydı, saçlarını okşuyor, onu öpüyordu. Selin ise hiçbir acı hissetmediğini söylüyordu. Bu, verilen ağrı kesicinin etkisiydi. Kolundaki morarma biraz daha artmıştı. Elish, kızının saçlarını severken elinde bir tutam saç kaldı. Kanı dondu. Hastalığın ilk fiziki değişimini kendi elleriyle hissetmişti. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Selin, “Bana masal anlatsana anne,” dedi. Elish, elini kızının saçından kaldırmadan sevmeye devam etti. Selin derin bir uykuya daldı. O anda Elish’in bir damla gözyaşı, kızının o kocaman yanağına düştü. Yusuf elinde ilaçlarla gelmişti. Selin’in odasından Elish’i çıkardı. Elish artık kendini tutamıyor, ağlıyordu. Yusuf’a düşen, onu sakinleştirmektir.

Sabah olmuştu. Yusuf ile Elish, odanın önündeki bankta uyuyakalmışlardı. Yusuf, Elish’i uyandırdı. İşe gitmesi lazımdı.

“Gitmem lazım, artık bu iş ciddileşti.”

“Ama onun sana ihtiyacı var.”

“Bizim de paraya. Birimizin artık çalışması gerek. İlaçları zor aldım Elish,” dedi ve Selin’in uyuyan yüzüne baktı. “Bunu kızımız için yapıyorum,” diyerek işe gitti.

Elish, Selin’in kahvaltısını getirdi, birlikte güzelce yediler. Selin, aldığı ilaçlar sayesinde kendine gelmiş, iştahı da açılmıştı. Elish bunu görünce mutluluktan uçuyordu adeta. Birlikte oyunlar oynadılar. Yusuf iş yerine vardı. Üstünü değiştirip canla başla çalışıyordu artık; kimseye bakmadan, utanmadan, bıkmadan.

İş yerinden yeni ayrılmış, hastaneye doğru gidiyordu. Çok düşünceliydi. Yazdığı hikâyesi, kızının durumu, Eliş'in hâli ve maddi sıkıntıları... Daha fazla kazanması gerekiyordu. *Hikâyeyi mi tamamlasam?* diye düşündü. Hayır, artık yazmayacaktı. Ne yazsa başına geliyordu. Başka bir şey bulmalıydı.

Hastaneye geldiğinde Eliş, dışarıdan Selin'in odasına bakıyordu. Selin uyumuştı. Durumu iyiydi. Eliş, Yusuf'un geldiğini görünce sevindi.

“Nasıl oldu?”

“İyi, daha iyi.”

“Güzel.”

“Sen iyi misin?”

“Evet, iyiyim.”

“Hayır değilsin, içine atma.”

“Ne atması artık? Kızımı bu hâlde görmeye dayanamıyorum.” *(Söyle Yusuf! Kimin yüzünden bu hâle düştüğünü söyle! Yazdığım bir karakter yüzünden bugün bu hâldeyiz, de!)*

“Anlıyorum ama bizim iyi olmamız lazım, Selin için.”

“Bana daha fazla para kazandıracak bir iş lazım.”

“Çalışıyorsun ya.”

“O yetmez Eliş. Durum ağırlaşacak. Tedavi, kemoterapi, bir yığın ilaç...”

Eliš'in aklına o an bir ışık parladı: şirketin patronu... Hayır, bu teklifi kabul edemezdi. Zira o böyle bir insan değildi.

“Ben de iş aramaya başlayacağım,” dedi Eliş.

“Bulabilir misin?”

“Tabii ki, hâlâ bir avukat olduğumu unutma!” dedi tebessüm ederek.

Yusuf eve gidip üst baş ve Selin için birkaç kıyafet alacaktı. Eve gittiğinde hemen yazı masasına oturdu, yazdığı kâğıtları çıkardı. Bir hışımla hepsini topladı, tam yırtacakken aklına bir şey geldi: Hikâyeyi tamamlamak. Güzel bir sonla tamamlamak. İşe yarar mıydı? Belli olmaz. En son yazdığında Betil çok kötüydü, kalbi durmuştu. Bir büyüğün, bir evliyanın duasına ihtiyacı vardı. Ama şimdi Eliş onu bekliyordu. Kâğıtları olduğu gibi çekmeceye bıraktı, alacaklarını bir çantaya koyup hastaneye doğru yol aldı.

Eliš, şirket patronunu arama kararı aldı. Numarasını buldu ve teklifi kabul ettiğini söyledi. Bunu yapmalıydı. Kızı içindi. Kızından daha kutsal ne olabilirdi ki? Bir suçluyu savunmak, suça ortak olmak mıydı? Yoksa bir ceza indirimi olur muydu? Avukatlar zaten bunun için varlardı. Evrensel hukuk, devletler, kanunsuzluk kimin umurundaydı ki bir kız çocuğunun

gölüşü karşısında? Yerin dibine batsın insan hakları, yüce hukuk devletleri... bir çocuk ağlayacaksa.

...

Yusuf, elindeki poşetle hastanenin otomatik kapısından içeri girdiğinde, omuzlarında dünyanın bütün ağırlığını taşıyordu. O poşetin içindekiler ilaç değildi; rakamlara dökülmüş bir lanetti, kredi kartı limitini delen bir vicdan azabıydı. Sırf çarpıcı bir hikaye yazıp para kazanma hayali kurarken, şimdi gerçek bir trajedinin akıl almaz masrafları altında eziliyordu. Hayatın ironi anlayışı ne kadar da zalimceydi.

Selin'in odasına girdiğinde, Eliş'i kızının yatağının yanındaki sandalyeye çökmüş halde buldu. Gözlerini Selin'in o solgun, masum yüzünden ayırmıyordu. Odadaki tek ses, serum damlalarının düzenli, mekanik ve umutsuz tıkırtısıydı.

"İlaçları aldım," dedi Yusuf fısıltıyla.

Eliš başını çevirdi. Gözleri ağlamaktan şişmişti ama içinde bir savaş başladığı belliydi.

"Nasıl?" diye sordu, sesi kısıktı. "Çok... pahalı değil miydi?"

Yusuf yalan söyledi. Hayatında belki de ilk defa Eliş'e bu kadar net bir yalan söylüyordu.

"Biraz borç aldım yayın evinden. Yeni kitap için avans gibi düşün. Hallettim." Bu yalan, aralarına örülecek duvarın ilk tuğlasıydı. Eliş'i korumak için söylenen ama aslında kendi acizliğini gizleyen bir yalan.

Eliš, inanmamış gibi baktı ama sorgulamadı. Şu an bununla uğraşacak gücü yoktu. Tek gerçeği, yatağında yatan kızıydı. Yusuf, ilaçları hemşireye teslim etti. O an, Eliş'in aklından tek bir şey geçiyordu: Mina'nın babası. O adam da çocukları için her şeyi yapardı. Ve o adam, sistemin ve bir avukatın hatasının kurbanı olmuştu. Eliş, aynı hatayı yapmayacaktı. Kendi kızını sistemin insafına bırakmayacaktı. Ne pahasına olursa olsun. Bu düşünce, acısının içinde tehlikeli bir kararlılık yeşertti.

O gece, Yusuf, o rahatsız bekleme koltuğunda uykuyla boğuşurken, Eliş uyumuyordu.

Telefonunu eline aldı. Parmağı, bir süre önce arayan o nefret ettiği numaraya, Sercan Bey'in şirketinin numarasına gitti. Henüz aramadı. Sadece baktı. Bu, şeytanla yapılacak bir pazarlığın numarasıydı. Ama kızının nefesi için, cehennemin kapısını çalmaktan çekinmeyecekti.

...

Yusuf, gözlerini kapattığında bile Selin'in yüzünü görüyordu. Bu acıdan kaçmanın tek yolu, başka bir acıya sığınmaktı. Kendi yarattığı acıya... Zihninde, romanının karakterleri canlandı. Onları en son umutsuzluğun dibinde bırakmıştı. Ama artık olmazdı. Kalemmini ve kağıdını çıkaramadığı için, hikayeyi zihninde yazmaya başladı. Betil'i kurtarmak, Selin'e gönderilmiş bir duaydı sanki.

‘‘Engin, yoğun bakım ünitesinin önündeki o soğuk metal bankta, Arzu'nun bitkin bedeni omzuna yaslanmış halde bekliyordu. İçeride, camın arkasında, makineler kızı Betil'i hayatta tutuyordu. Doktorlar, "Her an her şeye hazırlıklı olun," demişti. Bu, umudun cenaze marşıydı. Engin, yumruklarını sıkı. Fabrikadaki o dalkavuk şefin yüzüne indirdiği yumruğu hatırladı. O anlık isyan, hiçbir şeyi değiştirmemişti. Şimdi burada, kaderin suratına bir yumruk atmak istiyordu ama kaderin bir yüzü yoktu. Tam bu çaresizlik anında, koridorun başında Doktor Murat belirdi. Yüzünde, her zamanki o yorgun ifadeden farklı bir şey vardı. "Engin Bey," dedi doktor. Sesi, her zamankinden daha canlıydı. "Arzu Hanım'ı uyandırın. Size bir haberim var."

Engin'in kalbi duracak gibi oldu. "Kötü bir şey mi var doktor?"

Doktor Murat, hafifçe, inanamayarak gülümsedi. "Hayır Engin Bey. Hayatımda verdiğim en iyi haberlerden biri olabilir. Buna mucize mi denir, bilim mi denir bilmiyorum ama... bir ihtimal belirdi."

Arzu, sarsıntıyla uyanmıştı. İkisi birden doktorun ağzının içine bakıyorlardı.

"Uluslararası doku bankasından birkaç saat önce bir haber geldi," diye devam etti doktor. "Almanya'dan. Betil ile yüzde doksan dokuz uyumlu bir donör. Gönüllü, tüm masrafları karşılanmış. Nakil için hazırlıklara başlıyoruz."

Engin, hayatı boyunca ilk defa mutluluktan dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Arzu'ya sarıldı. İkisinin de gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Ama bu defa yanaklarını yakan, acının değil, yıllardır hasret kaldıkları o unutulmuş duygunun sıcaklığıydı: Umut. Betil yaşayacaktı. Onun küçük kızı, bu cehennemden çıkacaktı. ’’

Yusuf, zihnindeki bu sahneyi bitirdiğinde, gerçek dünyaya sert bir düşüş yaşadı. Gözünü açtı ve yanındaki koltukta uyuyakalmış olan Elish'e baktı. Sonra da kızının yattığı odanın kapısına... Kendi kurgusunda bir çocuğu kurtuluşa erdirmişti. Peki, kendi gerçeğinde, bu enkazın altından nasıl kalkacaklardı?

Sabah, hastane odasına girdiğinde bir lütuf gibi değil, bir sorgu lambası gibiydi. Gecenin karanlığında saklanan korkular, gün ışığının acımasız gerçekliğiyle daha da çırılçıplak kalmıştı. Elish, bütün geceyi Selin'in yatağının yanındaki o sert sandalyede, uykuyla uyanıklık arasında bir arafta geçirmişti. Her nefes alışında kızını kontrol etmiş, her solgun yanağında kendi kabuslarının yansımasını görmüştü. Yusuf ise koltukta uyuyakalmıştı ama uykusu, bir dinlenme değil, bilincin yorularak pes ettiği bir baygınlıktı.

Selin mırıldanarak uyandığında, ikisi de aynı anda fırladı. O minicik yüzde, çünkü o hayat dolu ifadeden eser yoktu. Yorgunluk, bir çocuğun yüzüne yakışmayan o yetişkin yorgunluk, göz kapaklarına çökmüştü.

"Anne," diye fısıldadı Selin. "Başım ağrıyor."

Eliş, hemen kızının alınına dokundu. Ateşi yine yükseliyordu. "Geçecek güzelim," dedi, sesi titriyordu. "Doktor amcalar sana sihirli ilaçlar verecek, hemen geçecek." Bu yalanlar...

Annelik, çocukları hayatta tutmak için söylenen beyaz yalanlardan örülmüş bir zırh mıydı?

Yusuf, bu sahneyi izlerken boğazına oturan o yumruyu yutkunamadı. O da bir şeyler söylemek istiyordu. "Benim yüzümden," demek istiyordu. "Seni bu yatağa ben yatırdım."

Ama susuyordu. Sessizliği, suçluluğunun en gürültülü ilanıydı.

Hemşire odaya girdiğinde, o profesyonel ve duygusuz tavrıyla yeni tedavi protokolünü anlattı.

Kelimeler havada uçuşuyordu: "kemoterapi", "yan etkiler", "izolasyon"... Yusuf, bunların hepsini kendi romanında yazmıştı. Ama kelimelerin can yakıcılığını, bir hemşirenin ağzından kendi hayatın için duyduğunda anlıyordun.

"Benim... işe gitmem lazım," dedi Yusuf bir süre sonra, bu cümleyi kurmaktan utanarak.

Eliş, ona inanamayarak döndü. "İşe mi? Yusuf, bugün mü? Selin..."

"Para lazım Eliş," dedi Yusuf, sesi kararlı ama bir o kadar da kırıktı. "O sihirli ilaçların bir bedeli var. Dün gece hallettim ama devamı gelecek. Gitmek zorundayım."

Bu, aralarındaki uçurumun net bir şekilde görüldüğü andı. Yusuf, suçluluğunu fiziksel bir çileyle, çalışarak ödemeye çalışıyordu. Eliş ise, kızının başından bir an bile ayrılamayacak kadar korkuyla doluydu. Yusuf, Eliş'in yanağına bir öpücük kondurmaya çalıştı ama Eliş'in yüzü bir duvar gibiydi. Yusuf, arkasında kırık bir kalp ve binlerce soru işareti bırakarak odadan çıktı.

Eliş, Yusuf gider gitmez, o korkunç kararlılıkla yeniden doldu. Yusuf'un "borç" dediği paranın yetmeyeceğini, o avansın devede kulak kalacağını biliyordu. Kızının hayatı, bir yazarın üç kuruşluk avansına emanet edilemezdi. Çantasından telefonunu çıkardı. Artık düşünmeyecekti. Sadece yapacaktı. Sercan'ın numarasını tuşladı.

"Ben Eliş," dedi telefon açılır açılmaz. "Teklifinizi görüşmek için sizinle nerede ve ne zaman buluşabiliriz?"

...

Oto yıkamacının girişindeki o "Metin Usta" tabelası, Yusuf'a bir anıt mezar taşı gibi göründü. İçeri girdiğinde, onu yine o kesif kimyasal ve ıslak toprak kokusu karşıladı. Metin Usta, elinde bir çay bardağıyla onu gördü ve sadece başıyla "geç işinin başına" işareti yaptı. Ne bir "geçmiş olsun", ne bir "nasılsın". İnsan hayatının, bir arabanın kaportasından daha değersiz olduğu bir dünyaydı burası.

Yusuf, tulumunu giyip eline basınçlı su tabancasını aldığı anda, kendini bir gladyatör gibi hissetti. Arenası burasıydı ve canavarları, yıkaması gereken o sonu gelmez metal yığınlarıydı. O gün, her zamankinden daha hırslı çalıştı. Suyu, köpüğü, fırçayı arabaların üzerine bir öfke gibi boşaltıyordu. Bu, sadece bir araba yıkama değildi. Bu, kendi ruhunu temize çekme, vicdanındaki o kara lekeyi söküp atma çabasıydı. Yıkadığı her lüks araba, Eliş'e aldığı o pahalı ilaçların birer hayaletiydi. Temizlediği her kirli cam, kendi geleceğinin belirsizliğiydi.

İçinden konuşuyordu sürekli: "Bak Tanrı, görüyorsun. Cezamı çekiyorum. Alın terimle, onurum ayaklar altına alınarak ödüyorum bedelimi. Yeter ki ona dokunma. Yeter ki kızıma dokunma. Alacaksan benim canımı al. Ama o daha çok küçük. Onun suçu ne?" Bu sessiz yakarışlar, suyun gürültüsüne karışıp gidiyordu.

...

Eliş, Sercan'ın ofisine girdiğinde, Yusuf'un dünyasından ne kadar farklı bir evrende olduğunu bir kez daha anladı. Burası, başarının ve gücün soğuk bir anıtıydı. Yerden tavana camlar, bütün şehri bir harita gibi ayaklarının altına seriyordu. Sercan, masasında değildi. Camın önünde, elleri arkasında bağlı, dışarıyı seyreliyordu.

"Geleceğinizi biliyordum Eliş Hanım," dedi arkasını dönmeden.

"Kızımın durumu," dedi Eliş doğrudan. "Masraflı bir tedavi."

Sercan yavaşça döndü. Yüzünde ne bir acıma ne de bir sempati vardı. Sadece bir satranç oyuncusunun rakibinin hamlesini tartan o hesapçı ifade... "Hayat pahalı bir şeydir," dedi. "Özellikle de sevdiklerimizin hayatı." Masasına yürüdü, Eliş'e oturması için koltuğu işaret etti.

"Benim ne yapmamı istediğinizi açıkça söyleyin Sercan Bey. Vakit kaybetmeyelim."

Sercan oturdu, parmaklarını masanın üzerinde birleştirdi. "Profesyonelliğinizi seviyorum," dedi. "Bakın Eliş Hanım, benim bir gemim var. Bu gemi, büyük bir gemi. Ama bazen fırtınalar çıkar ve geminin altındaki küçük sızıntılar, büyük deliklere dönüşme riski taşır. Benim şu an birkaç sızıntım var. Vergi dairesinden, birkaç rakibimden ve... adaletten kaynaklanan sızıntılar."

Gözlerini Eliş'in gözlerine dikti. "Sizden istediğim, bir avukat olmanız değil. Sizden bir gemi mühendisi olmanızı istiyorum. O sızıntıları bulup, kimse görmeden, sonsuza dek kapatmanızı istiyorum."

"Yani kanunları çiğnememi istiyorsunuz."

"Hayır," dedi Sercan, kelime oyunu yaparak. "Kanunları... esnetmenizi istiyorum. Onlara farklı bir yorum getirmenizi. Sizin uzmanlık alanınız bu değil mi zaten? Kelimelerle oynamak."

Eliş'in midesi kasıldı. Adam, onun mesleğini, onun bütün inancını alıp yüzüne bir hakaret gibi çarpıyordu. Ama sesi titremedi. "Bedeli ne olacak?" diye sordu.

Sercan, masanın çekmecesinden yine o kalın zarfı çıkardı. Bu seferkinin içinde daha fazlası vardı. "Bu başlangıç," dedi. "Kızınızın bir yıllık tüm tedavi masrafları, en iyi özel hastaneler, yurt dışından gelecek ilaçlar... Hepsi bu zarfın içinde ve daha fazlasında gizli. Siz sızıntıları kapattıkça, musluklar akmaya devam edecek."

Zarfı masanın üzerine koydu. Eliş, bir an o zarfa, bir an da dışarıdaki o devasa şehre baktı. O şehirde, bir oto yıkamacısında, kocası onuruyla savaşıyordu. Kendisi ise burada, ruhunun pazarlığını yapıyordu. İkisi de aynı şeyi kurtarmak için savaşıyordu: Selin'in hayatını.

Elini uzattı ve zarfı aldı. Bu defa tereddüt etmedi. Zarfın ağırlığı, sadece banknotların değil, geri dönülmez bir kararın ağırlığıydı.

"İlk sızıntı nerede?" diye sordu Elish, artık bir avukat değil, bir suç ortağı gibi.

Sercan, Elish'in "İlk sızıntı nerede?" sorusunu duyduğunda, yüzünde avını köşeye sıkıştırmış bir avcının o soğuk tatmini belirdi. Arkasına yaslandı, parmaklarını yeniden masanın üzerinde birleştirdi. Sanki bir iş görüşmesi değil de, bir savaş konseyi yönetiyordu.

"Detayları severim Elish Hanım," dedi. "Sizin de sevdiğinizi biliyorum. O yüzden lafı dolandırmayacağım. Bizim muhasebe departmanından... fazla vicdanlı bir beyefendi, diyelim. Adı Levent. Bazı... yaratıcı finansal raporlarımızı... yanlış yorumlamış. Ve bu yorumlarını içeren, bizim için oldukça sakıncalı olabilecek bir dosyayı, bir 'danışma' maksadıyla dün sabah eski avukatlarımıza, yani sizin eski şirketinize, patronunuz Sercan Bey'e (isim benzerliğimiz ne tuhaf bir tesadüf) ulaştırmış."

Elish'in kanı dondu. Kovulduğu yere, arkasında enkaz bıraktığı o ofise geri dönmek... Kader, onunla ne kadar da zalimce alay ediyordu.

"O dosya," diye devam etti Sercan, "Henüz resmi kayda alınmadı. Sadece patronunuzun masasında duruyor. Bir 'ön inceleme' dosyası olarak. Eğer o dosya resmîyet kazanırsa, benim için büyük bir baş ağrısı başlar. O baş ağrısı, vergi müfettişlerine, sonra da savcılığa kadar uzanır. Anlıyorsunuz değil mi?"

Elish anlıyordu. Bu, basit bir vergi kaçırma değil, organize bir suçun deliliydi. Levent isimli o "vicdanlı" adam muhtemelen bir muhbir, bir düdükçüydü ve elindeki dosya da bir bombaydı. "Benden ne istiyorsunuz?" dedi Elish, sesi bir fısıltı gibi çıksa da, içindeki çelik kadar keskindi. "Sizden o ofise geri dönmenizi istiyorum. Oraya hala girip çıkabilirsiniz. 'Eski bir dosyamdan kişisel bir notumu almaya geldim' gibi masum bir bahaneyle... Kimse şüphelenmez. Patronunuzun odasına girip, o dosyayı, Levent'in getirdiği o 'zehirli' dosyayı oradan almanızı istiyorum. Yok edin, yakın, parçalayın... umurumda değil. Sadece o dosya buharlaşsın. Yapabilir misiniz?"

Elish, bir anlığına sustu. Zihninde hukuk fakültesinde ettiği o yemin çınliyordu. Adaleti savunacağına, doğrudan şaşmayacağına dair ettiği o yemin... Şimdi ise adaleti yok etmesi, bir suçu örtbas etmesi isteniyordu. Ama sonra gözünün önüne, hastane yatağındaki Selin'in o solgun yüzü geldi. O minicik bedene girecek zehirli ilaçlar, o güzelim saçlarını dökecek o acımasız tedavi... Yeminler, ilkeler, kanunlar... Bir çocuğun tek bir gözyaşı karşısında ne kadar da anlamsız kalıyordu. Bu, adalet değildi. Bu, bir anne ile kader arasındaki bir savaştı. Ve bu savaşta her yol mübahtı.

Başını kaldırdı. Gözlerinde ne bir korku ne de bir tereddüt vardı artık. "Yapabilirim," dedi. "Ne zaman?"

"Şimdi," dedi Sercan. "Zaman, en büyük düşmanımızdır."

...

Eliş, eski hukuk bürosunun bulunduğu binanın önünde arabasını durdurduğunda, kalbi göğüs kafesini delercesine atıyordu. Burası onun mabedi idi. Yıllarını verdiği, her köşesini ezbere bildiği, zaferler ve yenilgiler tattığı yer... Şimdi ise bu mabede, bir hırsız gibi sızacaktı. Çantasındaki o ağır zarfı hissetti. Bu, onun motivasyonuydu. Bu, onun günahının bedeliydi. Derin bir nefes aldı ve arabadan indi.

İçeri girdiğinde, onu ilk karşılayan her zamanki gibi resepsiyonist Elif oldu. "Eliš Hanım!" dedi Elif, samimi bir şaşkınlıkla. "Hoş geldiniz. Nasılsınız? Uzun zaman oldu."

"İyiyim Elif, teşekkür ederim," dedi Eliş, gülümsemeye çalışarak. Yüzündeki kasların ne kadar da gergin olduğunu hissediyordu. "Sadece... eski bir dosyalarımın birinde unuttuğum çok özel bir not vardı, onu almaya uğradım. Patron içeride mi?"

"Yok, Sercan Bey bir duruşma için adliyeye gitti. Akşama anca döner. Siz buyurun, arşivin anahtarı bende. Birlikte bakalım isterseniz?"

Bu, beklediği fırsattı. "Yok canım, ne zahmet vereceğim," dedi Eliş, olabildiğince rahat bir tavırla. "Ben yerini biliyorum zaten, beş dakikada bulur çıkarım. Sen işine devam et."

Elif, Eliş'in bu isteğini garipsemedi. Anahtarı uzattı. "Peki Eliş Hanım, siz nasıl isterseniz."

Eliš, o anahtarı alırken parmaklarının nasıl titrediğini gizlemeye çalıştı. Arşiv odasına doğru yürürken, her adımda sırtından soğuk terler boşanıyordu. Koridorda karşılaştığı eski meslektaşları ona selam veriyor, "Nasılsın, görüşemiyoruz," diyorlardı. O ise sadece başını sallayıp gülümsemekle yetiniyordu. Herkes, onun o eski, başarılı, onurlu Eliş olduğunu sanıyordu. Kimse, onun bir suç işlemeye geldiğini bilmiyordu. Bu ikiyüzlülük, ruhunu bir asit gibi eritiyordu.

Arşiv odasının kapısını açtı. İçerisi, o bildik, eski kağıt ve toz kokusuyla doluydu. Kapıyı arkasından yavaşça kapattı. Yalnızdı. Sessizlik o kadar yoğun ki, kendi kalp atışlarını kulaklarında duyabiliyordu. Burası, adaletin hafızasıydı. Ve o, bu hafızadan bir parçayı çalacaktı.

Sercan'ın odasına koştu. Patronun masası her zamanki gibi dağınıktı. Gözleri masanın üzerindeki dosyaları taradı. Ve işte oradaydı. Üzerinde el yazısıyla "Levent K. - Finansal Rapor İncelemesi" yazan o mavi dosya... Kalbi ağzında atarak dosyayı kaptı. Bir an açıp içine bakmak istedi, o "vicdanlı" adamın neleri ortaya çıkardığını görmek... Ama vakti yoktu.

Dosyayı olduğu gibi çantasına attı.

Şimdi, bu işi kusursuzca bitirmeliydi. Çantasından, daha önceden hazırladığı, üzerinde alakasız eski bir dava adı yazan, benzer kalınlıkta başka bir mavi dosya çıkardı. Onu, aldığı dosyanın yerine koydu. Birisi tesadüfen masaya baksa bile, bir eksiklik fark etmeyecekti.

İş bitmişti. Suç işlenmişti. Geriye, olay yerini sessizce terk etmek kalmıştı. Odadan çıktı, arşivin kapısını kilitledi ve anahtarı Elif'e geri verdi.

"Halledemedin mi?" diye sordu Elif.

"Yok, buldum canım. Teşekkür ederim," dedi Eliş. Yüzünde sahte bir rahatlamayla gülümsedi. "Görüşürüz."

Binadan çıkıp arabasına bindiği an, direksiyona yığılıp kaldı. Başını direksiyona yaslayıp derin derin nefesler aldı. Başarmıştı. Ama bir zafer hissi yoktu içinde. Sadece mide bulandırıcı bir boşluk... Çantasındaki o dosya, artık sadece bir delil değil, ruhunun satılık belgesiydi. O parayla kızına hayat alacaktı, evet. Ama kendisi, o eski Eliş, o arşiv odasında, o tozlu rafların arasında ölmüştü.

...

Yusuf, o gün oto yıkamacıdan ayrıldığında, ruhu bedeninden çekilmiş gibiydi. Kasları, alışkın olmadığı o acımasız tempodan dolayı sızlıyor, elleri deterjan ve kimyasallardan dolayı yanıyordu. Ama en büyük yorgunluğu, zihnindeydi. Bütün gün, köpüklü suların ve fırçaların gürültüsü arasında, tek bir düşünceyle boğuşmuştu: Eliş'in o sabahki hali ve o gizemli "iş teklifi".

Hastaneye doğru yürürken, adımları her zamankinden daha ağırdı. Kendini, kızının ve karısının kahramanı olması gerekirken, onlara yük olan, aciz bir adam gibi hissediyordu. Cebindeki bozukluklar, kazandığı o birkaç kuruş, Selin'in tedavi masraflarının yanında bir hakaret gibiydi. Eliş haklıydı. Onun yazdıkları, bir kutu ağrı kesici bile alamıyordu. Bu gerçek, yüzüne bir tokat gibi her adımda daha sert çarpıyordu.

Selin'in yattığı kata geldiğinde, koridorun sonundan Eliş'in odadan çıktığını gördü. Üzerinde hala o güçlü, pahalı avukat kostümü vardı. Yüzünde ise... Yusuf bu ifadeyi daha önce hiç görmemişti. Bir zafer kazanmış gibi dik duruyordu ama gözlerinde bir cenazeden çıkmış gibi bir boşluk vardı. Başarmış ama yenilmiş bir insanın o tezat ifadesi...

"Yusuf," dedi Eliş, onu görünce. Sesi, sabahtakinden daha kontrollü, daha sakindi. Ama bu sakinlik, fırtına öncesi sessizlik gibiydi.

"Nasılsın?" diye sordu Yusuf. "Selin nasıl?"

"Selin uyuyor. Ateşi biraz düştü," dedi Eliş. Sonra Yusuf'a daha dikkatli baktı. "Sen... yorgun görünüyorsun. Üstün başın da... kokuyorsun."

Yusuf, o an utancından yerin dibine girdi. Üzerine sinen o nemli, kimyasal kokusunu şimdi fark ediyordu. Bütün gün alın teriyle çalışmasının karşılığı, karısının yüzündeki bu tuhaf, neredeyse acıyan ifade miydi? "İş... yoğunlu biraz," diye geveledi.

"Anladım," dedi Eliş. O an, Yusufun gözlerinin içine bakarak bir karar verdi. Artık yalan söylemeyecekti. En azından tam bir yalan... Gerçeği, kendi istediği gibi bükecekti. "Gel," dedi. "Sana bir şey göstereceğim."

Yusuf'u, hastanenin kantinine indirdi. Birer çay söyledi. Eliş, çantasını masanın üzerine koydu. O çantanın içinde, az önce işlediği suçun delili olan o mavi dosya duruyordu.

"Bugün," diye söze başladı Eliş, Yusufun yorgun gözlerinin içine bakarak. "İşe başladım. Sana bahsettiğim o danışmanlık işi. Ve... bir miktar avans aldım." Çantasından, Sercan'ın

verdiği o kalın zarfı değil ama içinden ayırdığı bir deste parayı çıkarıp masanın üzerine koydu.

Yusuf'un gözleri, masanın üzerindeki o paraya takılıp kaldı. Bu, onun aylarca çalışsa kazanamayacağı bir paraydı. "Bu... bu kadar parayı ilk günden mi verdiler?" diye sordu, sesindeki şüphe ve hayret birbirine karışmıştı.

"Büyük bir şirket Yusuf," dedi Elish sakince. "Ve çok önemli bir davaları var. Benim tecrübeme ihtiyaçları var. Bu sadece başlangıç. Artık para sorunumuz olmayacak. Selin için en iyi ne varsa, onu yapacağız. Gerekirse yurt dışına götüreceğiz. Anladın mı? Artık endişelenmene gerek yok."

Elish, bunu bir müjde verir gibi söylüyordu. Yusuf'un omuzlarındaki yükü kaldırmak istiyordu. Ama Yusuf'un hissettiği şey rahatlatma değildi. Aksine, omuzlarına daha ağır, daha belirsiz bir yük binmişti. Bu kadar kolay mıydı? Bu kadar büyük bir para, bu kadar çabuk nasıl kazanılabilirdi? Elish'in yüzündeki o tuhaf, zafer kazanmış ama mutsuz ifade, bu paranın temiz olmadığını bas bas bağıırıyordu.

"Ne davası bu Elish?" diye sordu Yusuf, gözlerini paradan ayırmadan. "Senden tam olarak ne istiyorlar?"

"Hukuki detaylar. Seni sıkmak istemem," dedi Elish, konuyu kapatmaya çalışarak. "Senin düşünmen gereken tek şey, artık Selin'in güvende olduğu." Elish, Yusuf'un elini tuttu. Eli buz gibiydi. "Ve senin de artık o... her ne iş yapıyorsan... orada kendini paralamana gerek yok. Sen bir yazarsın. Evine dön, masana otur, kitabını yaz."

Bu, Elish'in Yusuf'a sunduğu bir lütuftu. Ama Yusuf'a bir hakaret gibi geldi. Elish, onu kurtarmaya, onu kendi yarattığı başarısızlık çukurundan çıkarmaya çalışıyordu. Ama bunu yaparken, onu evin erkeği, ailenin direği rolünden de azlediyordu. Artık rolleri değişmişti. Elish, ailenin avcısı, savaşçısı olmuştu. Yusuf ise, onun getireceği ganimetle yaşayacak, evde oturup hayal kuracak bir adama dönüşmüştü.

"Ben işimden memnunum," dedi Yusuf, sesinde ilk defa Elish'e karşı bir soğukluk vardı. Parayı masanın üzerinden Elish'e doğru itti. "Bu paraya ihtiyacımız olduğu doğru. Ama nasıl kazanıldığını bilmeye hakkım var."

"Sana söyledim Yusuf. Bir dava."

"Hayır, söylemedin," dedi Yusuf, ayağa kalkarak. "Sen sadece üzerini kapattın. Ama gözlerin... gözlerin her şeyi anlatıyor Elish. Sen mutlu değilsin. Bu parayı alırken bir şeylerden vazgeçmişsin gibi bakıyorsun."

Yusuf, arkasını dönüp kantinden çıktı. Elish, masada, o kirli parayla tek başına kalakaldı. Kocasını rahatlatmak istemişti ama aralarındaki duvarı, o parayla bir kat daha yükseltmişti. Yusuf, onun sırrını bilmiyordu belki ama ruhundaki o sızıntıyı hissetmişti. Ve bu, her şeyden daha tehlikeliydi.

...

Hastaneye döndüğünde, bambaşka bir kadındı. Yüzündeki o ahlaki çatışma gitmiş, yerine soğuk, hesaplı bir maske gelmişti. Önce lavaboya gidip ellerini, yüzünü defalarca yıkadı. Üzerine sinen o is kokusundan değil, ruhuna sinen o kirden arınmaya çalışır gibiydi.

Selin'in odasına girdiğinde, Yusuf'u kızının yatağının başucunda, elini onun alınına koymuş bir halde buldu. Yusuf, o kadar dalgındı ki Eliş'in geldiğini fark etmedi bile.

"Ateşi nasıl?" diye sordu Eliş, sesi sakın ve mesafeliydi.

Yusuf irkilerek başını kaldırdı. Eliş'in yüzündeki o ifadeyi gördü. Kantindeki o gerginlikten eser yoktu. Bu, daha da korkutucuydu. Bu, pes etmişliğin değil, kabullenmişliğin ifadesiydi.

"Aynı," dedi. "Hemşire birazdan tekrar bakacak."

Eliš, odadaki küçük dolabın çekmecesini açtı. Kantinde Yusuf'un reddettiği o parayı özenle içine yerleştirdi. "Bu," dedi Yusuf'a bakmadan, Selin'e konuşur gibi. "Bu, kızımızın umudu. Onun ilacı, onun gücü olacak."

Sonra yatağın diğer tarafına geçti, Selin'in o küçücük elini kendi ellerinin arasına aldı. Yusuf, o an karısına baktı. İşte oradaydı. Sevddiği kadın, kızının elini tutan o şefkatli anne. Ama az önce kantinde gördüğü o yabancı, o paranın kaynağını açıklamayan, gözlerinde sırlar taşıyan kadın da oradaydı. Ve şimdi, odaya sinen ve sadece Yusuf'un hissettiği o hafif yanık kokusu... Yusuf, Eliş'in sadece bir iş anlaşması yapmadığını, o gün bir şeyleri yakıp kül ettiğini hissedebiliyordu. Ama neyi?

Eliš, Selin'in elini öperken, Yusuf'a hiç bakmadı. Artık bakamazdı. Çünkü Yusuf'un gözleri, onun için bir ayna gibiydi. Ve Eliş, o aynada görmeye tahammül edemeyeceği kadar çirkinleştiğini biliyordu. Aralarındaki o sessiz duvar, artık yıkılmaz bir kaleye dönüşmüştü.

...

Yusuf'un arkasından öfkeyle bakarken, Eliş masanın üzerindeki o para destesine sanki zehirli bir yılanmış gibi baktı. Kantinin o sıradan gürültüsü, uğultulu bir alay gibiydi. Ne sanıyordu Yusuf? Onurun, gururun kemoterapi masraflarını ödeyeceğini mi? Şiirsel adalet duygusunun, kızlarının kanındaki o hain hücreleri temizleyeceğini mi? Yusuf, kendi yarattığı o hayal dünyasında, acının bile estetik bir yanı olduğunu sanan bir çocuktuk. Ama gerçek hayat bu değildi. Gerçek hayat, bu soğuk, katı ve acımasız banknotlardı.

Eliš, parayı hırsla toplayıp çantasına tıkadı. Gözyaşı dökmeyecekti. Artık ağlama lüksü yoktu. Ağlamak, çaresizler içindi. O ise artık çaresiz değildi. O, bir anlaşma yapmıştı. Ve bu anlaşmanın şartlarını yerine getirmeliydi.

Çantasında, paranın hemen yanında duran o mavi dosya, bir kor parçası gibiydi. Ondan kurtulmalıydı. Hemen. Bu delili üzerinde taşıdığı her saniye, yakalanma riski demekti. Hastaneden çıktı. Ama eve gidemezdi. Yusuf'un o sorgulayan gözleriyle aynı çatı altında bu dosyadan kurtulamazdı. Şehrin o en lüks plazasındaki Sercan'a da geri götüremezdi. Bu, zayıflık olurdu. Bu, "Ben bu yükü taşıyamıyorum, al sen hallet," demek olurdu. Hayır, bu işi kendisi bitirecekti. Bu günahı, kendi elleriyle mühürleyecekti.

Arabayı, şehrin unuttuğu, sanayi sitelerinin arkasında kalmış, paslı konteynerlerin ve moloz yığınlarının olduğu o izbe yollardan birine sürdü. Buraya ne polis uğradı ne de meraklı bir göz. Arabayı durdurdu, etrafı kolaçan etti. Kimse yoktu. Sadece rüzgarın teneke levhalar arasında çıkardığı o hüzünlü ıslık sesi...

Çantasından dosyayı çıkardı. "Levent K. - Finansal Rapor İncelemesi". O "vicdanlı" adamın adı, şimdi kendi vicdanının mezar taşına yazılmıştı. Dosyanın kapağını açtı. İçindeki rakamlar, tablolar, altı çizili satırlar... Bunlar, bir adamın doğruları, bir imparatorluğun yalanlarıydı. Elish'in eski hali olsa, bu dosyayı bir hazine gibi görür, adaleti sağlamak için gecesini gündüzüne katardı. Şimdi ise elinde tuttuğu şey, adaletin ta kendisinin ölüm fermanıydı.

Çakmağını çıkardı. Defalarca basması gerekti. Rüzgardan mıydı, yoksa ellerinin titremesinden mi, bilmiyordu. Sonunda o cılız alev, dosyanın ucundaki kağıdı yaladı. Kağıt, önce isteksizce sarardı, sonra kenarlarından kıvrılarak utangaç bir ateşe teslim oldu. Alev büyüdükçe, rakamlar, cümleler, Levent'in o titiz el yazısı, birer birer kararıp küle dönüyordu. Elish, o yanan kağıtların isli dumanında, hayatının film şeridini izliyor gibiydi. Hukuk fakültesindeki o idealist genç kızı, cübbesini ilk giydiği o gururlu anı, kazandığı davaları, inandığı her şeyi... Hepsi o ateşin içinde yanıp yok oluyordu.

Dosya tamamen küle döndüğünde, geriye sadece tuhaf, keskin bir yanık kokusu ve Elish'in ruhundaki o devasa boşluk kalmıştı. Yere çömeldi, küllere dokundu. Hala sıcaktı. Tıpkı işlediği suç gibi. Gözlerini kapattı. "Hepsi senin için meleğim," diye fısıldadı. "Annen senin için bir canavar oldu. Ama yaşayacaksın."

...

Hastaneye döndüğünde, bambaşka bir kadındı. Yüzündeki o ahlaki çatışma gitmiş, yerine soğuk, hesaplı bir maske gelmişti. Önce lavaboya gidip ellerini, yüzünü defalarca yıkadı. Üzerine sinen o is kokusundan değil, ruhuna sinen o kirden arınmaya çalışır gibiydi.

Selin'in odasına girdiğinde, Yusufu kızının yatağının başucunda, elini onun alınına koymuş bir halde buldu. Yusuf, o kadar dalgındı ki Elish'in geldiğini fark etmedi bile.

"Ateşi nasıl?" diye sordu Elish, sesi sakın ve mesafeliydi.

Yusuf irkilerek başını kaldırdı. Elish'in yüzündeki o ifadeyi gördü. Kantindeki o gerginlikten eser yoktu. Bu, daha da korkutucuydu. Bu, pes etmişliğin değil, kabullenmişliğin ifadesiydi. "Aynı," dedi. "Hemşire birazdan tekrar bakacak."

Elish, odadaki küçük dolabın çekmecesini açtı. Kantinde Yusuf'un reddettiği o parayı özenle içine yerleştirdi. "Bu," dedi Yusuf'a bakmadan, Selin'e konuşur gibi. "Bu, kızımızın umudu. Onun ilacı, onun gücü olacak."

Sonra yatağın diğer tarafına geçti, Selin'in o küçücük elini kendi ellerinin arasına aldı. Yusuf, o an karısına baktı. İşte oradaydı. Sevdği kadın, kızının elini tutan o şefkatli anne. Ama az önce kantinde gördüğü o yabancı, o paranın kaynağını açıklamayan, gözlerinde sırlar taşıyan

kadın da oradaydı. Ve şimdi, odaya sinen ve sadece Yusuf'un hissettiği o hafif yanık kokusu... Yusuf, Eliş'in sadece bir iş anlaşması yapmadığını, o gün bir şeyleri yakıp kül ettiğini hissedebiliyordu. Ama neyi?

Eliš, Selin'in elini öperken, Yusuf'a hiç bakmadı. Artık bakamazdı. Çünkü Yusuf'un gözleri, onun için bir ayna gibiydi. Ve Eliş, o aynada görmeye tahammül edemeyeceği kadar çirkinleştiğini biliyordu. Aralarındaki o sessiz duvar, artık yıkılmaz bir kaleye dönüşmüştü. Bölüm sonu... Eliş, ilk geri dönülmez adımı attı ve kanıtları yok etti. Yusuf ise, somut bir delili olmasa da, karısının tehlikeli bir yola girdiğinden artık emin.

Gece, hastane koridorlarında kendi sessizliğinde boğuluyordu. Zaman, serum damlalarının tekdüze ritmiyle ölçülüyor, her bir tıkırtı, hayatın ne kadar mekanik ve kırılgan olduğunu hatırlatıyordu. Eliş, kızının yatağının yanındaki o ruhsuz sandalyede, yorgunluktan bitap düşmüş bir halde uykuya dalmıştı. Yüzü, uyurken bile gergindi; rüyalarında bile savaştığı belliydi. Selin ise, ilaçların getirdiği o sahte huzurla uyuyordu. O minicik göğsü, her nefes alışverişinde Yusuf'un kalbini bir kez daha sıkıştırıyordu.

Yusuf uyuyamıyordu. Gözlerini kapattığında, Eliş'in kantindeki o yabancılaşmış yüzü, masanın üzerindeki o kirli para ve oto yıkamacının o aşağılayıcı kokusu beliriyordu. Gerçek dünya, üzerine gelen bir duvar gibiydi. Ve o duvarın altında ezilmekten, nefes alamamaktan korkuyordu. Çaresizdi. Bir baba olarak, bir koca olarak, bir adam olarak tamamen çaresizdi. Yapabildiği tek bir şey vardı. Gücünün yettiği, tanrısı olduğu tek bir yer... Kendi hayal dünyası.

Ceketinin iç cebinden, sayfaları kenarlarından kıvrılmış o eski not defterini ve ucuz bir tükenmez kalem çıkardı. Bu, onun kalkanıydı, kılıcıydı. Bu, onun duasıydı. Belki de bir tür büyüdü bu. Eğer kurguda, kelimelerle bir umut yaratabilirse, belki o umudun bir gölgesi, bir fısıltısı gerçek dünyaya sızabilirdi. Bu akıl dışı düşünceye, boğulan birinin bir saman çöpüne sarıldığı gibi sarıldı. Dizlerini kendine çekti, o rahatsız bekleme koltuğunda iki büküm oldu ve yazmaya başladı. Gerçek dünyanın gürültüsünü susturup, kendi yarattığı o dünyanın sesini dinledi.

“Umut, hastane koridorlarına sinmiş o kesif dezenfektan kokusunu bile değiştirmişti sanki. Artık o koku, bir sonun değil, yeni bir başlangıcın habercisi gibiydi. Engin ve Arzu, günlerdir ilk defa, birbirlerinin yüzüne korkuyla değil, geleceğe dair titrek bir beklentiyle bakıyorlardı. Betil, yoğun bakımdan çıkmış, nakil için hazırlanacağı o özel, steril odaya alınmıştı. Zayıftı, evet, ama gözlerinde, o eski ferin bir kıvılcımı yeniden parlamıştı. Annesiyle babasının fısıldaşmalarını duyuyordu. "Almanya", "donör", "yeni kan"... Bu kelimelerin anlamını tam olarak bilmiyordu ama anne ve babasının yüzündeki o aydınlıktan, bunların iyi şeyler olduğunu anlıyordu.

"Saçların yeniden uzayacak güzelim," diye fısıldıyordu Arzu, kızının o çıplak kalmış başını okşarken. "Hem de eskisinden daha gür, daha parlak olacak. O çok sevdiğin pembe tokaları yeniden takacağız."

Engin ise, bürokrasinin o sıkıcı koridorlarında bir o yana bir bu yana koşturuyordu. Ama bu defa adımları, bir yenilginin değil, bir zaferin telaşını taşıyordu. Doldurduğu her form, attığı her imza, kızını hayata bağlayan bir zincirin halkasıydı.

Akşama doğru, Doktor Murat odaya girdi. Elinde bir dosya vardı. Yüzünde, her zamanki o babacan tebessüm...

"Her şey yolunda gidiyor," dedi. "Almanya'daki merkezle görüştük. Donörün hazırlık süreci başladı. Bu süreçte bizim de Betil'i nakle hazırlamamız gerek. Önümüzde zorlu bir yol var, nakil süreci de kolay olmayacak, her zaman riskler vardır. Ama yolun sonundaki ışık, şimdiye kadar hiç olmadığı kadar parlak görünüyor."

Engin, "Ne kadar sürecektir doktor?" diye sordu. "O... o isimsiz kahramanın buraya gelmesi ne kadar sürecektir?"

"Donör gelmeyecek Engin Bey," dedi Doktor Murat. "Sadece iliği gelecek. Kök hücreler... Bazen bir hayatı kurtarmak için, bir insanın sadece küçücük bir parçası bile yeterlidir. Her şey yolunda giderse, birkaç hafta içinde operasyonu gerçekleştirebiliriz."

O gece Engin, Arzu'nun elini tuttu. Yıllardır ilk defa, geleceğe dair bir hayal kurdular. Betil'in okuldan gelişini, onunla parkta oynamayı, mezuniyetini... Hayal kurabilmek, nefes almak gibiydi. Ve onlar, çok uzun bir zamandır nefessiz kalmışlardı. "

Yusuf, başını defterinden kaldırdığında, gün ağarmak üzereydi. Hastane odasına, o umutsuz gri ışık sızıyordu. Eliş, hala aynı pozisyonda uyuyordu. Yanı başındaki monitörden gelen o tekdüze, ritmik "bip" sesi, Yusuf'un zihninde yarattığı o umut dolu senfoniye acımasızca bastırdı.

Kelimelerle bir kızı kurtarmıştı. Ona bir gelecek, bir umut, rüyasında göreceği kahkahalar hediye etmişti. Ama kendi kızı... kendi gerçeği... o steril yatakta, makinelere bağlı bir şekilde uyuyordu. Yusuf, kendini dünyanın en güçlü ve en aciz insanı gibi hissetti. O, bir evrenin tanrısı ve bir odanın mahkumuydu.

Yavaşça yerinden kalktı. Selin'in yatağının kenarına diz çöktü. Uyuyan kızının yüzünü seyretti. O kadar masum, o kadar savunmasızdı ki... Eğildi ve kimsenin duyamayacağı bir fısıltıyla, en gizli, en çaresiz duasını etti. Kendi yarattığı kahramanın adını, kendi kızının kulağına üfledi.

"Betil..."

Sanki bu sihirli kelimeyle, kurgudaki o şans, o mucizeyi, o umudu kendi kızına aktarabilecekmiş gibi... Bu, aklın bittiği, bir babanın çaresizliğinin başladığı yerdi.

Geçen birkaç gün, zamanın üzerine dökülmüş bir katran gibiydi; yavaş, yapışkan ve boğucu. Hastane odası, onların yeni ve zoraki evi olmuştu. Aralarındaki konuşmalar, Selin'in durumuyla ilgili mekanik raporlara indirgenmişti: "Ateşi düştü mü?", "İlacını içti mi?", "Doktor ne dedi?". Sevgi sözcüklerinin yerini, endişenin o keskin ve metalik tadı almıştı. Yusuf, Eliş'in yüzündeki o maskenin ardını görmeye çalışıyor ama her defasında soğuk bir duvara çarpıyordu. Eliş, kızının tedavisiyle bir cerrah titizliğinde ilgileniyor, her detayı kontrol ediyor ama Yusuf'a ruhunun kapılarını tamamen kapatıyordu.

Yusuf için asıl kırılma noktası, o Salı akşamı yaşandı. Selin uyuduktan sonra, odanın o boğucu sessizliğinde, Eliş'in telefonu çaldı. Eliş, arayan numarayı görünce yüzü bir anlığına kasıldı, sonra hemen toparlanıp telefonu açmak için koridora çıktı. Yusuf, kapının aralığından onun sesini duyabiliyordu. Sesi alçak, profesyonel ve keskindi.

"Protokol anlaşıldığı gibi işliyor," diyordu Eliş. "Hayır, bir pürüz çıkmadı... Levent dosyası mı? O konu kapandı, bir daha açılmayacak. Odaklanmamız gereken bir sonraki aşama..." Yusufun duyduğu kelimeler, bir "danışmanlık" işine ait değildi. "Protokol", "pürüz", "konu kapandı"... Bunlar, bir sorunu çözen değil, bir suçu örten kelimelerdi. Eliş, telefonu kapattıktan sonra odaya girdiğinde, Yusuf ona bakmıyormuş gibi davrandı. Ama Eliş'in Selin'in yatağına yaklaşıp, kızının saçlarını okşarken yüzüne yerleşen o derin, acı dolu sevgi ifadesini gördü. Bu, sadece bir annenin sevgisi değildi. Bu, bir bedel ödeyen, bir fedakarlık yapan insanın, uğruna her şeyi yaptığı o masum yüze bakarken hissettiği o karmaşık duyguydu. Yusuf o an anladı: Sadece şüphelenmekle yetinemezdi. Eliş neyin içine düştüyse, ailesini de o çukura çekiyordu. Ve Yusuf, kızını korumak için, önce karısının sırrını çözmek zorundaydı.

O gece, Eliş'in yorgunluktan derin bir uykuya daldığından emin olana kadar bekledi. Kalbi, hayatında hiç atmadığı kadar hızlı atıyordu. Bu bir ihanetti. Sevdığı kadının mahremiyetine, onun en özel alanına girecekti. Ama başka çaresi yoktu. Yavaşça, bir gölge gibi, Eliş'in sandalyenin yanına bıraktığı o pahalı çantaya doğru eğildi.

Elleri titreyerek çantanın fermuarını açtı. İçindeki o tanıdık parfüm kokusu, bir anlığına vicdanını sızlattı. Ama durmadı. Cüzdanını buldu. İçini açtı. Kredi kartları, eski birkaç fotoğraf... ve orada, en arkada, daha önce hiç görmediği, siyah, keskin hatlı bir kartvizit duruyordu. Elini uzatıp aldı.

Üzerinde altın varakla yazılmıştı:

ARES HOLDİNG

Sercan KILIÇ

Yönetim Kurulu Başkanı

Sercan... Bu isim, beyinde bir şimşek gibi çaktı. Kovulduğu hukuk bürosundaki patronunun adı da Sercan'dı. Ama soyadı farklıydı. Ve bu "Ares Holding" de neyin nesiydi? Bu, Eliş'in

bahsettiği o sıradan bir "danışmanlık" işi değildi. Bu, çok daha büyük, çok daha güçlü bir şeydi.

Telefonunu çıkardı, kartın hızla bir fotoğrafını çekti. Sonra her şeyi, bulduğu gibi, aynı sırayla yerine koydu. Cüzdanı kapattı, çantanın fermuarını çekti. Hiçbir iz bırakmamıştı. Ama kendisi, artık aynı adam değildi. O, artık karısına gizlice pusu kuran bir yabancıydı.

Yerine, o rahatsız koltuğa oturduğunda, elleri hala titriyordu. Zihni, bir yazarın hayal gücüyle, en karanlık senaryoları yazmaya başlamıştı. Ares... Savaş tanrısı. Ne kadar da manidar bir isimdi. Bu Sercan Kılıç kimdi? Eliş'i nasıl bir ağın içine çekmişti? Ve o masanın üzerine koyduğu, kaynağı belirsiz o para... hepsi bu holdingden mi geliyordu?

Ertesi gün, oto yıkamacının gürültüsü ve pisliği, Yusuf için bir sığınağa dönüştü. Orada, kimse ondan bir şey beklemiyordu. Kimse onunla konuşmuyordu. Öğle arasında, elindeki o ucuz telefonda, titreyen parmaklarla Google'a o iki kelimeyi yazdı: "Ares Holding".

Karşısına çıkan sonuçlar, midesine bir yumruk gibi oturdu. Agresif şirket satın almaları, siyasi bağlantılar hakkında imalı haberler, rakiplerinin şaibeli iflasları... Hiçbirinde doğrudan bir suçlama yoktu. Her şey yasal kılıfına uydurulmuş, temiz görünüyordu. Ama satır aralarını okumayı bilen biri için, Ares Holding'in ne kadar tehlikeli ve acımasız bir güç olduğu açıktı. Sercan Kılıç'ın fotoğraflarına baktı. Güçlü, karizmatik, buz gibi bakan bir adamdı. Eliş'in, bu adamla ne işi olabilirdi?

Yusuf, telefonun ekranına bakarken, bir oto yıkamacıda çalışan, elinde köpüklü bir bez tutan bir adam değildi artık. O, karısını ve kızını, adını bile bilmediği devasa bir canavarın elinden nasıl kurtaracağını düşünen, korku ve kararlılıkla dolu bir adamdı. İlk adımı atmıştı. Ve bu yolun sonunda ne bulacağını bilmesede de, artık geri dönmeyecekti.

Oto yıkamacının o gürültülü, nemli ve kimyasal kokan atmosferi, Yusuf'un zihnindeki o sessiz, boğucu fırtınanın yanında bir huzur limanı gibi kalıyordu. Elindeki tazyikli suyun gürültüsü, kafasının içindeki o tekinsiz fısıltıları bastırıyordu: Ares Holding. Sercan Kılıç. Savaş Tanrısı. Google'da gördüğü o soğuk, kurumsal yüzler ve güç kokan haber başlıkları, bir yapbozun etrafa dağılmış parçaları gibiydi. Ama Yusuf, bu parçaları nasıl birleştireceğini bilmiyordu. Anladı ki, tek başına bu duvarı aşamazdı.

Zihninin o tozlu arşivinde, eski dostlarının yüzleri belirdi ve sonra tek bir isimde karar kıldı: Fikret. Üniversitede aynı sıraları paylaştığı ama sonra edebiyatın o sakin limanından ayrılıp gazeteciliğin fırtınalı denizlerine açılan, o eski dostu...

O gün işten çıktığında, hastaneye gitmek yerine, Fikret'in numarasını buldu. Bu defa ne söyleyeceğini biliyordu. Bir yazarın en iyi yaptığı şeyi yapacak, bir yalanı gerçeğe dönüştürecekti.

Telefon birkaç çalıştan sonra açıldı. "Alo?"

"Fikret? Benim, Yusuf."

"Yusuf! Vay anasını! Edebiyatın kayıp prensi," dedi Fikret'in o her zamanki şakacı ve gürültülü sesi. "Senin gibi bir münzevi, biz ölümlüleri arar mıydı? Yoksa yazdığın karakterler canlanıp evdeki rakıyı mı bitirdi?"

Yusuf, bu iğrenç ama samimi şakaya buruk bir şekilde gülümsedi. "Rakı duruyor Fikret," dedi. "Ama benim senin beynine ihtiyacım var. Bir konuda danışacağım."

"Hayırdır? Yeni roman mı var ufukta?"

İşte aradığı pas buydu. "Evet, bir nevi... Yeni bir roman üzerinde çalışıyorum da, biraz gerçekçi olsun istiyorum. Bir karakterim, başını fena halde belaya sokuyor. Onun için senden biraz bilgi almam lazım. Mümkünse yüz yüze."

"Aha! Demek sonunda gerçek dünyaya dönmeye karar verdin," diye kahkaha attı Fikret.

"Tamamdır yazar. Yarım saate her zamanki yerimdeyim. O kalın kafalı karakterin için birkaç canavar hikayesi anlatırım sana."

"Her zamanki yer", şehrin arka sokaklarında, eski gazetecilerin ve emekli memurların uğrak yeri olan o salaş kıraathaneydi. Yusuf içeri girdiğinde, Fikret onu her zamanki gibi ocağın yanındaki masada, önünde bir bardak çayla bekliyordu.

"Ooo, yaşayan efsane gelmiş!" dedi Fikret ayağa kalkarak. "Gel otur şöyle. Anlat bakalım, hangi cehennemin kapısını araladın da benim gibi bir şeytana ihtiyaç duydun?"

Yusuf, Fikret'in bu laubali ama iyi niyetli tavrına alışkındı. Oturdu, bir çay söyledi.

"Romanımdaki ana karakter," diye başladı, olabildiğince profesyonel görünmeye çalışarak.

"Büyük, güçlü bir holdinge bulaşıyor. Ama bu holdingin... biraz karanlık olması lazım.

İnandırıcı bir kötü adama ihtiyacım var." Telefonunu çıkardı, Sercan Kılıç'ın kartvizitinin fotoğrafını masanın üzerine koydu. "Mesela... bu adam ve bu şirket gibi. Ares Holding.

Sercan Kılıç. Bana bunlar hakkında ne anlatabilirsin? Mümkünse en kirli, en karanlık ne varsa... Hikayeyi sağlam kurmam lazım."

Fikret, telefondaki isimleri gördüğü an, yüzündeki o sırıtış aniden kayboldu. Ciddileşti.

Gözlüklerinin üzerinden Yusuf'a, sanki bir uçurumun kenarında duruyormuş gibi baktı.

"Vay anasını..." diye fısıldadı. "Yusuf, sen roman için sağlam bir canavar seçmişsin. Bu işin şakası olmaz."

"Ne kadar kötü olabilir ki?" diye sordu Yusuf, masum bir yazar rolünü oynamaya devam ederek.

"Ne kadar kötü mü?" Fikret acı bir şekilde güldü. "Bu adamın hikayesini yazarsan, sonunu getiremeden seni bulup bitirirler, demedi deme. Sercan Kılıç... ona piyasada 'Köpekbalığı' derler. Girdiği şirketi ya yutar ya da parçalara ayırır. Her işi yasal, kağıt üzerinde. Ama arkasında hep bir enkaz, hep bir trajedi bırakır."

Fikret, etrafına kısa bir göz attıktan sonra sesini alçalttı. "Birkaç ay önce, onun en önemli adamlarından biri, bir muhasebeci, Levent isminde biri... 'intihar etti' dediler. Adam, şirketin bütün o 'yaratıcı' finansal tablolarını bir dosyada toplamış. Tam o dosyayı savcılığa

verecekken, nedense kendini Boğaz'ın sularına bırakıvermiş. Polis dosyayı kapattı. Ama biz gazeteciler biliriz ki, köpekbalıkları avlarının intihar etmesini beklemez."

Yusuf, duydukları karşısında kanının çekildiğini hissetti. Levent... Eliş'in telefonda bahsettiği o "Levent dosyası"... Demek buydu. Demek karısı, ölen bir adamın ardında bıraktığı o bombayı temizlemişti. Yüzündeki ifadeyi Fikret'in görmemesi için büyük bir çaba sarf etti. "Vay be..." dedi sadece. "Hikaye için... harika bir materyal."

"Materyal mi?" dedi Fikret, tekrar o eski iğrenç şakacı tavrına dönmeye çalışarak. "Oğlum bu materyal değil, bu bildiğin mezar taşı. Neyse, kitabın çıkınca imzalı bir tane isterim. İçine 'Beni bu beladan kurtaran canım arkadaşım Fikret'e' diye yazarsın. Gerçi o zamana kadar ikimiz de bir betonun içinde olmazsak..."

Yusuf, kıraathaneden çıktığında, gece üzerine bir mezar toprağı gibi çökmüştü. Fikret'e yalan söylemişti, evet. Ama karşılığında, korkunç bir gerçeğı öğrenmişti. Karısı, bir "danışmanlık" yapmıyordu. Karısı, bir köpekbalığının dişlerinin arasından delil çalan bir suç ortağıydı. Ve bunu, kendisi ve kızları için yapmıştı.

Hastaneye doğru yürürken, adımları artık daha kararlıydı. Korkuyordu, hem de iliklerine kadar. Ama artık neyle savaştığını biliyordu. Bir şirketle değil, bir canavarla savaşıyordu. Ve o canavarın çenesindeki en değerli hazinesi, onun karısıydı. Eliş'i oradan çıkarmak zorundaydı. Ama nasıl? Elinde bir kalemden başka hiçbir silahı olmayan bir yazar, bir köpekbalığıyla nasıl savaşırdı?

Kıraathaneden ayrılıp hastanenin o steril, yapay ışıklarla aydınlatılmış koridorlarına geri döndüğünde, Yusuf kendini başka bir gezegene inmiş gibi hissetti. Az önce, Fikret'in anlattığı o kurtlar sofrasından, o kan ve ihanet kokan dünyadan çıkmış; şimdi ise makinelerin ritmik sesleri ve dezenfektan kokusuyla dolu bu acı mabedine geri dönmüştü. Artık bu iki dünya, onun zihninde birbirinden ayrı değildi. Dışarıdaki o "Köpekbalığı", bu odada uyuyan masum kızının tedavi masraflarını karşılayan o kirli paranın kaynağıydı. Bu bağlantı, basit bir şüpheden, artık sarsılmaz bir gerçeğe dönüşmüştü.

Selin'in odasının kapısını yavaşça araladı. Eliş, kızının yatağının başucundaydı. Elinde nemli bir bezle, Selin'in alnını siliyordu. O kadar şefkatli, o kadar adanmış bir hali vardı ki... Yusuf, bir anlığına Fikret'in anlattığı her şeyi unutmak istedi. Karşısındaki bu kadının, o tehlikeli adamla bir anlaşma yapmış olabileceğine inanmak istemedi. O, sadece kızını kurtarmaya çalışan bir anneydi. Ama sonra Eliş'in gözlerindeki o yeni, Yusuf'un artık tanımadığı o çelik gibi parıltıyı gördü. Bu, bir annenin şefkati değil, bir savaşçının kararlılığıydı.

"Geldiğini duymadım," dedi Eliş, başını çevirmeden.

"Yeni geldim," diye fısıldadı Yusuf. "Nasıl durumu?"

"Aynı. Birazdan ilacını verecekler. Sen neredeydin? İşten geç çıktın sanırım."

Bu basit soru, Yusuf'un kalbine bir ok gibi saplandı. "Evet," dedi. "Biraz... uzadı." Yalan söylemek, artık aralarındaki yeni dil olmuştu. Biri, kızını kurtarmak için ne yaptığını saklıyor; diğeri, o sırrı çözmek için ne yaptığını gizliyordu.

Yusuf, Eliş'in yanına, yatağın diğeri ucuna oturdu. Ona dokunmak, elini tutmak istedi. Ama yapamadı. Sanki aralarında, görünmez ama elektrik yüklü bir tel örgü vardı. Ona dokunsa çarpılacakmış gibi hissetti.

"Bu yeni işin," diye başladı Yusuf, sesini olabildiğince sakın tutmaya çalışarak. "Seni çok yoruyor gibi, Eliş. Değeri mi bu kadar yıpranmaya?"

Bu, hem samimi bir endişe hem de bir yoklamaydı. Eliş, sorunun altındaki imayı anında sezdi. Elindeki bezi bırakıp Yusuf'a döndü.

"Yoruluyorum, evet," dedi, sesinde bir sitem vardı. "Geceleri uyuyamıyorum. Gündüzleri ayakta zor duruyorum. Ama Selin'in ilaçları tıkr tıkr ödeniyor, değil mi Yusuf? En iyi doktorlar onunla ilgileniyor. Yorgunluğumun bir karşılığı var. Senin... senin anlayamayacağın bir karşılığı."

Bu son cümle, bir hükümdü. "Senin dünyanla benimki artık farklı," demekti. "Senin hayallerin bizim faturalarımızı ödemiyor." Yusuf sustu. Ne diyebilirdi ki? Haklıydı. Eliş sonuna kadar haklıydı. Ama bu haklılık, onların evliliğini, aşklarını zehirliyordu.

O an, Yusuf için bir aydınlanma anı oldu. Fikret'in uyarısı beyninde yankılandı: "Bu senin romanlarına benzemez." Fikret de haklıydı. Yusuf bir dedektif değildi. Bir kabadayı, bir savaşçı hiç değildi. Sercan Kılıç gibi bir adamla, onun kurallarının geçerli olduğu o acımasız dünyada savaşamazdı. Bunu denemesi bile intihar olurdu.

Ama o bir yazardı.

Ve elindeki tek silahı, en iyi bildiği şey, kelimelerdi.

Eğer gerçeğin kendisini ortaya çıkaramıyorsa, o zaman gerçeğin bir kopyasını, bir hayaletini yaratabilirdi. Sercan Kılıç'ı mahkemeye çıkaramazdı belki, ama onun bir benzerini, kendi yarattığı bir karakteri, milyonların okuyacağı sayfalarda yargılayabilirdi. Bu, delice bir fikirdi. Naif, romantik, belki de aptalcaydı. Ama onun tek yolu bu. Bu, onun savaşı olacaktı. Mükrepten bir savaş.

Eliš, Selin'in yanına uzanıp uykuya daldığında, Yusuf yine o bekleme koltuğuna, kendi siperine çekildi. Not defterini ve kalemini çıkardı. Artık Betil'in hikayesi, sadece bir kefareti çabası değildi. O, artık bir silahtı.

...

‘Engin, kızının nakil sürecini beklerken, fabrikadaki işine geri dönmüştü. O dalkavuk şef, Engin'in kendisine yumruk atmasını gururuna yedirememiş, onu en pis, en ağır işlere veriyordu. Ama Engin'in umurunda değildi. İçinde büyüyen o umut, onu her türlü zorluğa karşı daha dirençli kılıyordu.

Bir gün, yemek molasında, fabrikadaki en eski ustalardan, herkesin "Adil Abi" dediği, dürüstlüğüyle tanınan yaşlı bir muhasebeci, Engin'in yanına oturdu.

"Seninle bir şey konuşmam lazım Engin," dedi Adil Abi, sesi endişeliydi. "Bu yeni patronlar... fabrikayı satın alan o büyük holding... Ares Holding... Bunlar tekin adamlar değil."

Engin şaşırdı. "Nereden çıkardın Adil Abi?"

"Yıllardır bu fabrikanın defterini ben tutarım," dedi yaşlı adam. "Bu adamlar geldiğinden beri, rakamlarla oynuyorlar. Üretimi düşük gösterip, devleti dolandırıyorlar. İşçi sigortalarını eksik yatırıyorlar. Bu bir suç Engin. Ve ben... bu suça ortak olmak istemiyorum.

Bir dosya hazırladım. Her şey içinde yazılı. Ama korkuyorum. Bu adamlar, Sercan Kılıç dedikleri o 'Köpekbalığı' için çalışıyor. Bana bir şey yaparlar diye ödüm kopuyor."

Engin, Adil Abi'nin o titreyen ellerine, o korku dolu gözlerine baktı. Kendi derdi başından aşkındı. "Bana neden anlatıyorsun bunları?" diye sordu.

"Çünkü sen dürüst adamsın Engin. O şefin suratına yumruğu patlatan tek adamsın. Eğer başıma bir şey gelirse... bu dosyayı sana emanet etmek istiyorum. Sen doğru olanı yaparsın."

Yusuf, bu satırları yazarken elleri titriyordu. Kendi gerçeğini, Fikret'in anlattıklarını, o ölen muhasebeci Levent'in hikayesini, kurgusunun içine, Engin'in omuzlarına bir yük olarak bırakıyordu. Adil Abi, Levent'in ruhuydu. Ve Engin... Engin de kendisiydi. Ne yapacağını bilmeyen, tehlikenin ortasına düşmüş o çaresiz adam.

...

Yusuf, başını defterinden kaldırdığında, hastane odasının penceresinden sızan ay ışığının, uyuyan Eliş'in yüzünü aydınlattığını gördü. Karısı, kızlarını kurtarmak için gerçek bir canavarla anlaşma yapmıştı. Kendisi ise, o canavarla, hayali bir dünyada, kelimelerden bir ordu kurarak savaşmaya hazırlanıyordu.

İkisinin de savaşı aynıydı. Ama yolları, hiç olmadığı kadar farklıydı. Ve bu farklı yolların sonunda, onları neyin beklediğini ikisi de bilmiyordu. Yusuf, o an anladı. Belki de en büyük cehennem, sevdiklerinle aynı odadayken, bambaşka savaşlarda yalnız başına savaşmaktı.

Hastanenin o yapay düzeni, kendi içinde bir rutin oluşturmuştu. Gündüzleri Selin'in tedavisi, doktorlarla yapılan kısa ve umutsuz konuşmalar, geceleri ise o rahatsız koltuklarda uykuyla ve kabuslarla verilen bitmek bilmez bir savaş... Bu rutin, Eliş'in ruhundaki o büyük fırtınayı bir nebze olsun dindiriyordu. En azından meşguldü. Meşguliyet, vicdanın sesini bastıran en iyi gürültüydü.

Ama Sercan Kılıç'ın dünyasında rutin diye bir şey yoktu. Sadece sonuçlar vardı.

O gün, Eliş tam Selin'e çorbasını içirmeye çalışırken telefonu çaldı. Ekranda Sercan'ın adı yanıp sönüyordu. Eliş'in kalbi sıkıştı. Yusuf, odanın diğer ucunda, bir kitaba dalmış gibi görünüyordu ama Eliş, onun her hareketini izlediğini biliyordu.

"Efendim," dedi telefonu açıp koridora çıkarak.

"Ofisime gel. Şimdi." Sercan'ın sesi, bir emir gibiydi. Ne bir "merhaba" ne de bir "nasılsın".

"Şu an müsait değilim, kızımın..."

"Eliş Hanım," diye kesti Sercan. Sesi buz gibiydi. "Size 'müsait misiniz?' diye sormadım.

'Şimdi gelin' dedim." Telefon kapandı.

Bu, bir patronun ricası değil, bir sahibin emriydi. Eliş'in seçme şansı yoktu. Odaya geri döndü. "Şirketten acil bir toplantı için çağırdılar," dedi Yusuf'a bakmadan. "Hemen gidip geleceğim."

Yusuf, kitabından başını kaldırdı. Gözlerinde o tanıdık, sorgulayan ifade vardı. Ama hiçbir şey söylemedi. Sadece başını salladı. Bu sessizlik, en ağır ithamdan daha yaralayıcıydı.

...

Sercan Kılıç'ın ofisine ikinci kez gelişinde, Eliş artık o ilk acemiliğini ve korkusunu üzerinden atmıştı. Yerine, kaderini kabullenmiş bir mahkumun o donuk teslimiyeti gelmişti.

"Dosyayı yaktın, güzel," dedi Sercan, Eliş'i ayakta karşılarken. "Ama bir fikri yakamazsın, değil mi? Levent'in karısı... Melek Hanım... Kocasının intikamını almak istiyor. Elinde, kocasının ona bıraktığı bazı belgelerin kopyaları varmış. Bir avukat tutmuş, savcılığa gitmeye hazırlanıyor. Aptalca bir kahramanlık peşinde."

Eliš, buz gibi bir sakinlikle dinliyordu. "Benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Sen bir avukatsın Eliş," dedi Sercan, masasına oturup ona işaret parmağını doğrultarak. "Ve aynı zamanda bir annesin. O kadının evine gideceksin. Onunla konuşacaksın. Ona kazanma şansının olmadığını, elindeki o kağıt parçalarının hiçbir hukuki geçerliliği olmadığını, aksine bizim ona 'şirket sırlarını ve özel belgeleri çalmaktan' dava açabileceğimizi anlatacaksın. Ona, bu savaşın sonunda sadece kendisinin değil, çocuklarının da geleceğini mahvedeceğini söyleyeceksin. Onu... ikna edeceksin."

Sercan'ın ağzındaki "ikna etmek" kelimesi, tehdit kelimesinin en kibar haliydi. Bu, hukuku bir silah gibi kullanarak, acılı bir kadının son umudunu da elinden almaktı.

...

Levent'in evinin bulunduğu o mütevazı apartmanın önüne geldiğinde, Eliş bir an arabada durakladı. Burası, kendi yaşadığı lüks semtten çok farklıydı. Gerçek insanların, gerçek hayatları yaşadığı bir yerdi. Kapıyı çaldığında, karşısına çıkan kadın, beklediğinden daha güçlü görünüyordu. Gözleri ağlamaktan kızarmıştı ama bakışları kararlıydı. Melek Hanım... Kocasının onurunu korumaya çalışan bir kadındı.

"Buyurun," dedi Melek, Eliş'i tanımayarak.

"Melek Hanım, ben Avukat Eliş Sönmez," dedi Eliş, sesine en profesyonel tonunu yerleştirerek. "Sizinle, eşinizin vefatı ve Ares Holding ile ilgili davanız hakkında görüşmek için geldim."

Melek şaşırdı ama onu içeri buyur etti. Salon, mutlu bir ailenin anılarıyla doluydu. Duvarlarda çocukların gülen fotoğrafları, Levent'le çekilmiş bir düğün fotoğrafı... Eliş, o fotoğraflara bakmamaya çalıştı.

"Benim avukatım var," dedi Melek mesafeli bir şekilde.

"Biliyorum," dedi Eliş. "Ben buraya bir rakip olarak değil, size bir dost tavsiyesi vermeye geldim. Elinizdeki belgeleri inceledim..." Bu kuyruklu bir yalandı. "...ve size şunu net bir şekilde söyleyebilirim ki, bu davayı kazanma şansınız sıfır."

Melek'in yüzündeki o kararlı ifade sarsıldı. "Ne demek o? Kocamın topladığı kanıtlar..."

"Kanıt değil, Melek Hanım. Hukuken 'usulsüz elde edilmiş belgeler' onlar. Hiçbir mahkeme bunları delil olarak kabul etmez. Aksine, Sercan Kılıç'ın avukatları, sizin hakkınızda 'özel mülke tecavüz' ve 'ticari sırları çalmak' suçundan karşı dava açtığında, kendinizi sanık sandalyesinde bulursunuz."

Eliš, bir cerrahın neşter kullanması gibi, kelimeleri bir bir kullanarak kadının umudunu kesiyordu. "Ares Holding'in avukat ordusuyla başa çıkamazsınız. Yıllarca sürecekt davalar, icra takipleri... Elinizdeki avucunuzdaki her şeyi kaybedersiniz. Çocuklarınızın geleceğini, babalarının onlara bıraktığı o küçük mirası, bu aussichtslos savaşa yatırmaya değer mi?"

Melek'in gözleri dolmuştu. "Ama kocam... O bir kahramandı. Doğru olanı yaptı."

"Hayat adil değildir Melek Hanım," dedi Eliş, ruhundan kopardığı o en acımasız cümleyle. Bu cümle, bir zamanlar kendine söylediği bir teselli idi. Şimdi ise bir başkasını ezmek için kullandığı bir silaha dönüşmüştü. "Güçlü olan kazanır. Ve siz, Sercan Kılıç'a karşı... güçlü değilsiniz."

Melek'in o son umut kırıntısı da o an yok oldu. Hıçkırıklara boğuldu. Eliş, ayağa kalktı. Görev tamamlanmıştı. Tam kapıdan çıkarken, Melek'in o boğuk sesi onu durdurdu.

"Sizin... sizin de bir aileniz var mı? Çocuğunuz var mı? Geceleri onun gözlerinin içine nasıl bakıyorsunuz?"

Bu soru, Eliş'in kalbine saplanan bir buz parçası gibiydi. Bir anlığına maskesi düştü. Gözünün önüne Selin geldi. Cevap vermedi. Veremedi. Arkasını dönüp o evden, o yıkılmış hayattan kaçır gibi çıktı. Arabasına bindiği an, direksiyona tutunarak öğürmeye başladı. Midesi, ruhunun kabul etmediği bu ahlaksızlığı dışarı atmak istiyordu. Kustu. Yolun kenarında, kendi acizliğine, kendi canavarlığına kustu.

Yolun kenarında, kendi ruhunun karanlığını asfalta boşalttıktan sonra, Eliş direksiyona geri döndüğünde, bedeni titriyordu ama zihni korkunç bir şekilde berraktı. Midesindeki o bulantı geçmiş, yerine ruhunu kaplayan o tanıdık, buz gibi bir boşluk gelmişti. Bu boşluğu tanıyordu. Bu, Mina'nın babasının intihar haberini aldığı gün hissettiği o aynı, dipsiz kuyuya düşme hissiydi.

Melek Hanım'ın o yaşlı, kederli yüzünde, adliye koridorunda son bir umutla ona bakan o babanın yüzünü görmüştü. O adamın gözlerindeki o "lütfen yardım edin" yakarışını, bugün kendisi kendi elleriyle söndürmüştü. Bir aileyi daha, bir babayı daha çocuklarının geleceğinden koparmıştı. Levent, Mina'nın babası... İsimler farklıydı ama kaderleri aynıydı. Ve cellatları da...

O an, direksiyona bakarken kendi yansımasını gördü. Gözlerinin altı çökmüş, yüzü kireç gibiydi. Bu yüz, bir zamanlar adalete inanan o idealist avukatın yüzü değildi. Bu, canavara dönüşen bir kurbanın yüzüydü. "Ben ne yaptım?" diye fısıldadı. Bu bir soru değil, bir itiraftı. Selin'i kurtarmak için çıktığı bu yolda, başka bir çocuğu, belki de çocukları, babalarının onurundan ve umudundan mahrum bırakmıştı. Mina'nın o küçük, masum hayaleti, şimdi Levent'in çocuklarının hayaletiyle el ele tutuşmuş, vicdanının en karanlık köşesinde ona bakıyordu.

Bu düşünceler, bir zehir gibi kanına karışırken, kendini toparlamak zorunda olduğunu biliyordu. Savaş bitmemişti. Bu sadece kaybedilen bir muharebeydi. Çantasından telefonunu çıkardı. Artık Sercan'ın ofisine gidecek, onun yüzünü görecekti hali yoktu. Sadece bu işin bittiğini haber vermeliydi.

Telefonu açan Sercan'ın kendisiydi. "Ben Eliş," dedi, sesi şaşırtıcı derecede mekanik ve soğuktu. "Konuştum. Melek Hanım... bir daha sorun çıkarmayacak."

Hattın diğer ucunda kısa bir sessizlik oldu. Sercan'ın, bu görevin başarısından duyduğu o soğuk tatmini hissedebiliyordu. "İyi iş," dedi Sercan. Sesinde ne bir takdir ne de bir teşekkür vardı. Sadece görevini başarıyla tamamlamış bir aletin kontrolünü yapan bir ustanın o mesafeli onayı... "Beklediğim gibi. Duygusallığı bir kenara bırakıp profesyonel olabileceğini biliyordum."

Bu "iltifat", Eliş'in midesini bir kez daha bulandırdı.

"Şimdi beni iyi dinle," diye devam etti Sercan, Eliş'in cevap vermesine fırsat tanımadan. "O kadını ve o zavallı muhasebeciyi unut. Onlar artık geçmişte kaldı. Yeni bir oyunumuz var. Daha büyük, daha önemli."

Eliš, sessizce dinliyordu. Artık itiraz etme, sorgulama gücü kalmamıştı. O, bu bataklığın içindeydi ve çırpındıkça daha da batacağını biliyordu.

"Piyasada 'Mavi Enerji' diye bir şirket var," dedi Sercan. "Temiz enerji, gelecek vaat eden projeler falan... Tam bir melek. Ama ben o meleğin kanatlarının altına gizlenmiş potansiyeli istiyorum. Şirketi satın almak için teklif yaptık, reddettiler. Elllerinde, şirketin kurucu ortakları

arasında yapılmış çok eski bir sözleşme var. Bu sözleşmedeki bir madde, şirketin büyük hissedarların onayı olmadan satılmasını engelliyor. Aptalca bir romantizm ama can sıkıcı bir engel."

Sercan bir an durdu. Elish'in zihninin nasıl çalıştığını biliyordu. "İşte sen burada devreye giriyorsun avukat," dedi. "O eski, tozlu sözleşmeyi alacaksın. Her bir kelimesini, her bir virgülünü inceleyeceksin. Bir açık bulacaksın. Bir hata. Yorum farkı yaratacak bir çelişki. O sözleşmeyi, onların elindeki o sağlam kalkanı, delemek bir mızrak ucu istiyorum senden. Senin zekan, benim mızrağım olacak. Yarın sabah, Mavi Enerji'nin tüm dosyaları, özel bir kuryeyle evine gönderilecek. Hastanede vakit kaybetme. Evden çalış. Kimsenin ruhu duymayacak."

Elish, ağzını açıp tek bir kelime edemedi. Görevler büyüyor, suç daha karmaşık, daha kurumsal bir hale bürünüyordu. Artık bir kadının umudunu yok etmek değil, yüzlerce insanın çalıştığı bir şirketin kaderiyle oynamaktı görevi.

"Peki," diye fısıldayabildi sadece. "Güzel," dedi Sercan ve telefonu kapattı.

Elish, bir süre daha arabada, o sessizliğin içinde oturdu. Sercan, onu evine, o en güvenli limanına hapsetmişti. Onu hastaneden, Yusuf'un o şüpheci gözlerinden, Selin'in o masum tanıklığından uzaklaştırıyordu. Onu, kendi suç ortağı olarak, kendi karanlık dünyasına daha da derine çekiyordu.

Hastaneye döndüğünde, gece yarısını geçmişti. Yusuf, hala o koltukta, uyanıktı. Elish odaya girdiğinde, birbirlerine baktılar. Aralarında kilometrelerce uzanan bir sessizlik vardı. Elish, hiçbir şey söylemeden Selin'in yatağının yanına gitti. Uyuyan kızının yüzüne eğildi. O masum yüzde, hem kurtuluşunun sebebini hem de lanetinin mührünü görüyordu.

"Seni kurtarmak için başladım," diye düşündü içinden. Mina'nın, Levent'in ve şimdi de tanımadığı yüzlerce Mavi Enerji çalışanının hayaleti omuzlarındaydı. "Ama şimdi... şimdi kendimi bile kurtaramıyorum." Bu, cehennemin en alt katıydı. Umudun bittiği, sadece bir sonraki emri beklemenin kaldığı o dipsiz çukur...

Ev, artık bir sığınak değil, lüks bir hapishaneydi. Yusuf'un o eski, kitap ve kahve kokan çalışma odası, şimdi Elish'in yeni suç mahalliydi. Sercan'ın özel kuryeyle yolladığı, "Mavi Enerji"ye ait ciltlerce klasör, masanın ve yerlerin üzerini bir yosun tabakası gibi kaplamıştı. Elish, günlerdir bu odadan sadece temel ihtiyaçları için çıkıyordu. Dış dünya, pencereden sızan solgun ışıktan ve telefonun ekranından ibaretti.

O, bir zamanlar adaleti arayan bir avukattı. Şimdi ise, bir şirketin yasal DNA'sını inceleyen, onu yok edecek o tek bir zayıf kromozomu arayan bir genetik mühendisine dönüşmüştü. Saatlerce, günlerce, o sıkıcı ve karmaşık sözleşmeleri, tüzükleri, genel kurul tutanaklarını okudu. Zihninin bir yarısı, o eski, parlak avukat Eliş, Mavi Enerji'nin kurucularının hazırladığı o zekice, korunaklı sözleşmeye hayranlık duyuyordu. Şirketi, Sercan gibi köpekbalıklarından korumak için ne kadar da sağlam bir zırh örmüşlerdi... Zihninin diğer yarısı ise, o yeni, acımasız ve çaresiz Eliş, o zırhın üzerindeki tek bir çatlağı, paslanmış tek bir vidayı arıyordu.

Bu şizofrenik çalışma, onu yavaş yavaş tüketiyordu. Bazen bir maddenin içinde, şirketin çalışanlarına sunduğu sağlık sigortası ve eğitim desteği gibi sosyal hakları okuduğunda, midesine bir kramp giriyordu. Bu şirket, yaşayan bir organizmaydı. İçinde insanlar, aileler, hayaller vardı. Ve o, bu organizmanın kalbine bir hançer saplamak için en uygun yeri arıyordu. Aklına Levent'in o kederli karısı Melek geliyordu. Mavi Enerji'nin sahiplerinin de bir ailesi vardı, çocukları vardı. Onlar da bir gün, her şeylerini kaybetmiş bir şekilde, bir avukatın soğuk ve acımasız cümleleriyle yüzleşebilirler miydi? Kendi elleriyle, yeni Melek'ler, yeni Mina'nın babaları mı yaratacaktı?

Bu düşüncelerden kaçmak için kendini daha da çok işe veriyordu. Telefonu çaldığında, genellikle arayan Yusuf oluyordu. "Nasılsın?" diye soruyordu Yusuf, sesi her zaman yorgun ve mesafeliydi. "Selin seni sordu bugün. 'Annem neden hiç gelmiyor?' dedi." Bu masum soru, Eliş'in kalbine bir bıçak gibi saplanıyordu. "Çok yoğunum Yusuf," diyordu, sesi bir makine gibiydi. "Sana söyledim, büyük bir dava. Bitince... bitince geleceğim." "Eliš, bu iş seni bizden koparıyor." "Bu iş, kızımızı hayatta tutuyor, Yusuf!" diye tıslıyordu Eliş. "Anlamıyor musun? Bu iş bittiğinde her şey düzelecek." Ama kendisi bile bu yalana inanmıyordu.

Bazen de arayan Sercan oluyordu. Sesi her zaman sabırsızdı. "Bir gelişme var mı, avukat?" diye soruyordu. "Zamanımız daralıyor. O meleklerin kanatlarını yolumuz lazım." Eliş, bu konuşmalardan sonra kendini daha da kirlenmiş hissediyordu. O, Sercan'ın köpeğiydi. Sahibinin emrini bekleyen, sadık ve tehlikeli bir köpek...

Ve sonunda, dördüncü günün sonunda, o çatlağı buldu.

Bu, bariz bir hata değildi. Bu, hukukun dehlizlerinde gizlenmiş, bir zamanlar masum bir amaçla konulmuş ama şimdi bir kitle imha silahına dönüşebilecek bir detaydı. 1987'de, şirketin kurucularından birinin yurtdışındaki küçük bir yatırım için, ana tüzüğe eklenmiş geçici bir maddeydi. O madde, şirketin "uluslararası rekabet yasalarına uyum sağlamak amacıyla" bazı ortaklık kararlarını esnetebileceğini belirtiyordu. O zamanlar kimsenin

umursamadığı bu madde, yıllar içinde değişen yeni rekabet yasalarıyla birleştiğinde, Sercan Kılıç'ın elinde bir atom bombasına dönüşebilirdi. Bu maddeyi kullanarak, ana hissedarların satışa karşı olan o koruma kalkanını, yasal ama ahlaksız bir manevrayla devre dışı bırakabilirdi.

Eliş, o maddeyi bulduğu an, sandalyesinde donakaldı. İşte silahı bulmuştu. Bir anlığına, her şeyi silip atmayı düşündü. Sercan'ı arayıp, "Hiçbir şey bulamadım, bu sözleşme demir gibi sağlam," diyebilirdi. Belki Sercan ona inanmazdı, belki anlaşmayı bozar, parayı geri isterdi. Belki de her şey biterdi.

Tam o anda, telefonunun ekranı aydınlandı. Yusuf'tan bir fotoğraf gelmişti. Fotoğrafta Selin vardı. Bir kemoterapi seansından yeni çıkmıştı. Başında, o çok sevdiği çizgi film karakterli beresi yoktu. Saçları, tutam tutam dökülmeye başlamıştı. Yüzü o kadar solgundu, o kadar yorgundu ki... Ama kameraya bakıp, hafifçe gülümsemeye çalışıyordu. Babası için...

O gülümseme, Eliş'in içindeki son direniş kırıntısını da yok etti. Mavi Enerji'nin çalışanları, kurucuları, hukuk, adalet... Hepsi o an anlamını yitirdi. Tek bir gerçek vardı: O fotoğraftaki o acı dolu gülümseme.

Titreyen parmaklarla Sercan'ın numarasını aradı. "Buldum," dedi, sesi ruhu gibi boştu. "Anlat," dedi Sercan'ın sabırsız sesi. Eliş, bir bilim insanının bir virüsün yapısını anlatması gibi, soğuk ve teknik bir dille bulduğu o zehirli maddeyi, o ölümcül yorumu anlattı. Sercan, sessizce dinledi. Sonunda, hattın diğer ucundan gelen şey bir teşekkür değil, bir takdirdi. Ama bir ustanın, işini iyi yapan aletini takdir etmesi gibi... "Sana boşuna güvenmedim, avukat," dedi Sercan. "Sen gerçekten bir köpekbalığısın. Şimdi beklemede kal. Mızrağı ne zaman kullanacağımızı sana bildireceğim."

Telefon kapandı. Eliş, odada, o kağıt yığınlarının ortasında tek başına kaldı. Görevini yine başarmıştı. Kızının hayatını bir süreliğine daha garanti altına almıştı. Ama masanın üzerindeki camda kendi yansımısını gördüğünde, orada sadece Sercan'ın "köpekbalığı" dediği o tehlikeli ve yabancı kadını gördü. O an anladı ki, Selin'i kurtarmak için çıktığı bu yolda, en büyük kaybı kendisi olmuştu. Kendi ruhunu kaybetmişti.

...

Hastane koridorları, Yusuf için bir labirente dönüşmüştü. Her köşe başında, her kapının ardında, Sercan Kılıç'ın o 'Köpekbalığı' sureti beliriyor gibiydi. Eliş'in her telefonu çalışırken, kalbi ağzında atıyor, karısının o buz gibi profesyonel sesinde, Fikret'in anlattığı o kirli dünyanın yankılarını duyuyordu. Eliş, artık günlerinin çoğunu evde, o "büyük dava" üzerinde

alışarak geçiriyordu. Bu, Sercan'ın onu hem Yusuf'tan hem de hastanenin o sorgulayıcı atmosferinden uzak tutmak için kurduğu bir plandı, Yusuf bunu hissedebiliyordu.

Bu durum, Yusuf'u Selin'le baş başa bırakmıştı. O, artık sadece bir baba değil, aynı zamanda bir anne, bir hemşire, bir oyun arkadaşıydı. Kızının dökülen her bir sa telini, kendi kalbinden bir parça kopmuş gibi topluyor, ona masallar anlatırken, kendi yazdığı o cehennemden utanıyordu. Geceleri, Selin'in yatağının başındaki o sert koltukta otururken, elindeki not defterine sığmıyordu. Betil'in hikayesi, onun tek tesellisi, tek isyanıydı.

"Nakil günü gelip çatmıştı. Engin ve Arzu, ameliyathanenin kapısında, hayatlarının en uzun bekleyişine başlamışlardı. İçeride, Betil'in o minicik bedenine, Almanya'dan gelen o isimsiz kahramanın kök hücreleri, yeni bir hayat umudu olarak veriliyordu. Engin, o an Adil Abi'yi düşünöü. Fabrikadaki ödürüst, yaşlı muhasebeciyi... Adil Abi, o gün ona bir dosya emanet etmişti. 'Başıma bir şey gelirse, bu dosyayı adalete sen teslim et,' demişti. Engin, o dosyayı alıp almamak arasında kalmıştı. Kendi derdi başından aşkındı. Ama sonra kızını düşünmüştü. Kızının, babasının bir korkak olmadığını bilerek büyümesini istemişti. O dosyayı almıştı. Ve şimdi, kızı içeride hayat mücadelesi verirken, Engin de dışarıda kendi onur mücadelesini veriyordu. O dosyayı, llegaldo el momento, adalete teslim edecekti. Ne pahasına olursa olsun."

Yusuf, bu satırları yazarken, kendi acizliğinden utandı. Engin, onun yarattığı o basit işçi, ondan daha cesurdu. O, gerçek dünyada hiçbir şey yapamıyordu. Eliş'e "Dur!" diyemiyor, Sercan Kılıç'ın karşısına dikilemiyordu. Sadece kelimelere sığmıyordu.

Bu his, bu yetersizlik duygusu, içinde bir şeyleri kırdı. Artık sadece yazmak yetmeyecekti. Bir şeyler yapmalıydı. Somut, gerçek bir adım atmalıydı. Aklına yine Fikret'in sözleri geldi. "İntihar eden muhasebeci Levent'in bir karısı vardı..."

O kadını bulmalıydı.

Bu düşünce, aklına düştüğü an, bir saplantıya dönüştü. O kadın, bu lanetli yapbozun en önemli parçasıydı. O, Eliş'in içine çekildiği dünyanın ilk kurbanıydı. Onun hikayesini dinlemek, Sercan'ın nasıl bir canavar olduğunu anlamak ve belki de Eliş'i kurtarmanın bir yolunu bulmak için tek şansıydı.

Eliş'i aradı. "Biraz dışarı çıkmam lazım," dedi. "Hava alacağım." Eliş'in sesi yorgundu. "Tamam," dedi sadece. "Selin'e iyi bak." Artık birbirlerinin ne yaptığını sorgulamıyorlardı bile.

Yusuf, hastaneden çıkar çıkmaz Fikret'i aradı. "Yine mi sen, Yazar?" dedi Fikret'in sesi, ama bu defa şakacı değildi. "Umarım roman karakterin için yeni bir cinayet planı sormak için aramıyorsundur." "Fikret, bana son bir iyilik yapman lazım. O bahsettiğin muhasebeci, Levent... karısının adını biliyor musun? Belki bir adres... Ona ulaşmam lazım." Hattın diğer ucunda derin bir sessizlik oldu. "Oğlum, sen ne yaptığının farkında mısın?" dedi Fikret, sesi buz gibiydi. "Sana uzak dur dedim. O kadının etrafı, Sercan'ın adamlarıyla dolu olabilir. Kadını da kendini de yakarsın." "Uzak duramam Fikret," dedi Yusuf, sesindeki çaresizlik yalvarışa dönüşmüştü. "Artık çok geç. Sadece bir adres, bir isim... Lütfen. Sadece konuşacağım. Kim olduğumu söylemeyeceğim." Fikret, bir süre daha direndi ama Yusuf'un o bitmiş sesindeki kararlılığı hissedince pes etti. "Lanet olsun sana da, yazarlığına da," diye homurdandı. "Bekle. Ama unutma Yusuf, bu benim sana son yardımım. Bundan sonrası senin cehennemindir."

Bir saat sonra, Yusuf'un telefonuna bir mesaj geldi: "Melek Dağdelen. Beşiktaş, İhlamurdere Caddesi, Menekşe Apartmanı, No: 12."

Yusuf, bir an bile tereddüt etmedi. Bir taksiye atladı, adresi verdi. Yol boyunca, kalbi göğüs kafesine sığmıyordu. Ne diyecekti o kadına? Hangi yalanı uyduracaktı? Ama oraya yaklaştıkça, bir planı olmadığını, sadece o acıyı kendi gözleriyle görmesi gerektiğini anladı.

Menekşe Apartmanı'nın önünde taksiden indi. Eski, onurlu bir İstanbul apartmanıydı. Yusuf, karşı kaldırımında, bir ağacın altına geçti ve binaya bakmaya başladı. Ne yapacağını bilmiyordu. Sadece bekliyordu. Yaklaşık yarım saat sonra, apartmanın kapısı açıldı.

Çıkan kadın, Yusuf'un nefesini kesti. Kırklı yaşlarında, yüzündeki kederi, çocukları görmesin diye zoraki bir tebessümün altına saklamaya çalışan bir kadındı. Yanında, elini sıkıca tutan on yaşlarında bir erkek çocuğu ve pusetin içinde oturan daha küçük bir kız çocuğu vardı. Melek Dağdelen... Ve onun, babaları bir "köpekbalığı" tarafından yutulmuş olan çocukları...

Yusuf, o an o kadında Elish'i gördü. O çocuklarda Selin'i gördü. Kendi ailesinin, eğer bu kabus bitmezse, gelecekte dönüşebileceği o trajik tabloyu gördü. Kadın, çocuklarıyla konuşuyor, onları parka götürmek için neşeyle bir şeyler anlatıyordu. Ama gözlerindeki o dipsiz kuyu, Yusuf'un gözünden kaçmadı.

Yusuf, onlara yaklaşmadı. Cesaret edemedi. Sadece, o anne ve iki küçük çocuğun, o acı dolu ama bir o kadar da onurlu yürüyüşle caddenin köşesini dönüp gözden kayboluşunu izledi.

İşte o an, her şey anlam kazandı. Bu savaş, sadece Elish'i kurtarmak için değildi. Bu savaş, Melek için, Mina için, onların babaları için, geride kalan tüm o masum çocuklar içindi. Yusuf,

artık ne yapması gerektiğini biliyordu. Elindeki tek silah olan kalemını, sadece bir roman yazmak için değil, bir adalet manifestosu yazmak için kullanacaktı. Ve bu defa, hikayesindeki canavarın, gerçek dünyadakiyle aynı yüze sahip olacağından emin olacaktı.

Yusuf, Melek Hanım'ı ve çocuklarını o gün parkın köşesinden kaybolana dek izledikten sonra, eve ya da hastaneye dönmedi. Saatlerce İstanbul'un sokaklarında, bir hayalet gibi, amaçsızca yürüdü. Gördüğü o tablo, zihninden silinmiyordu. O anne ve o çocuklar, Sercan Kılıç'ın dünyasının yarattığı enkazın canlı birer anıtıydı. Ve karısı Eliş, o enkazı yaratanlardan biriydi.

Bu bilgiyle yaşamak, içinde kor bir ateş taşımak gibiydi. Bu ateş hem onu yakıyor hem de tuhaf bir şekilde aydınlatıyordu. Artık ne yapması gerektiğini biliyordu. Korkuyordu, evet. Ama karısını ve kızını bu ateşin içine atmaktansa, tek başına o ateşte yanmaya razıydı.

Ertesi gün, Eliş'e "biraz dinlenmek için" eve gideceğini söyledi. Eliş, evdeki dosyalarına o kadar gömülmüştü ki, Yusuf'un bu isteğini sorgulamadı bile. Bu, Yusuf'un beklediği fırsattı. Hastaneden çıktı ve yeniden Beşiktaş'ın yolunu tuttu.

Bu defa bir planı vardı. O kadının kapısını bir yabancı gibi çalıp onu korkutmayacaktı. Onu, en savunmasız olduğu, en normal olduğu bir anda yakalamalıydı. Dün gittiği o parkın yakınında beklemeye başladı. Saatler sonra, beklediği an geldi. Melek Hanım, yine küçük kızı pusetinde, oğlu elinde, parka doğru geliyordu.

Yusuf, kalbinin göğüs kafesini zorladığını hissediyordu. Derin bir nefes aldı ve o acılı anneye doğru yürüdü.

Melek, çocuklarını salıncaklara bindirmiş, yorgun bir tebessümle onları izlerken, yanında beliren bu yabancıyla irkildi. "Melek Hanım, affedersiniz," dedi Yusuf, sesi olabildiğince yumuşak ve tehditkar olmaktan uzaktı. "Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm. Benim adım Yusuf."

Melek'in yüzündeki o yorgun tebessüm anında silindi. Yerine, son zamanlarda tek dostu olan o kuşkucu, savunmacı ifade geldi. "Ne istiyorsunuz?" dedi soğuk bir sesle. "Kimsiniz?"

"Ben bir yazarım," dedi Yusuf. Bu, yalanının en güvenli kalkanıydı. "Ve... ve eşiniz Levent Bey hakkında bazı şeyler duydum. Haksızlığa uğramış, onurlu bir adamın hikayesini... onun hikayesini yazmak istiyorum."

Bu cümle, Melek'in gardını indirmek yerine daha da yükseltti. "Hikaye mi?" diye tısladı. "Bizim hayatımız sizin romanlarınıza konu olacak bir hikaye değil! Sizi kim gönderdi? Yine o adamın, o Sercan Kılıç'ın adamlarından mısınız?" Gözleri Yusuf'un yüzünde, bir yalan, bir

iharet işareti arıyordu. "Geçen gün bir avukat kadın geldi. Bizi kendi evimizde tehdit etti. şimdi de siz mi geldiniz? Sıradaki ne? Çocuklarımı mı kaıracaksınız?"

Yusuf, "avukat kadın" lafını duyduğu an, kanının çekildiğini hissetti. Demek doğruydı. En korkunç kabusu, bu acılı kadının ağzından dökülen bir gerçekti. Eliş, buraya gelmiş ve bu kadını tehdit etmişti.

Yusuf, bir anlığına yazar rolünü unuttu. Gözlerinin içine, çaresiz bir insanın samimiyetiyle baktı. "Hayır, hayır yemin ederim ben onlardan değilim," dedi, sesi titriyordu. "Ben... ben de sizin gibiyim. Ailesini, sevdiklerini korumaya çalışan biriyim. Lütfen benden korkmayın. Amacım size zarar vermek değil, tam tersine... gerçeği anlamak. Sadece gerçeği."

Yusufun sesindeki o kırılmışlık, o samimi acı, Melek'in zırhında kk bir çatlak açtı. Bu adam, o soğuk, hesapçı avukat kadına benzemiyordu. Gözlerinde, kendisinininkine benzer bir keder vardı.

"Ne gerçeği?" diye sordu Melek, hala mesafeliydi. "Kocamın bir katil yüzünden ldğu gerçeği mi?"

"Evet," dedi Yusuf. "Ve o katilin, benim ailemi de yok etmek üzere olduğu gerçeği. Levent Bey'in ardında bıraktığı o dosya... O dosyada ne olduğunu bilmek zorundayım Melek Hanım. Çünkü o dosyanın bir kopyası, şu an benim hayatımı karartıyor."

Bu, tam bir doğru değildi ama yalan da sayılmazdı. O dosyanın laneti, gerçekten de onun hayatını karartıyordu. Melek, Yusufun bu son cümlesiyle donakaldı. Bu yabancı, onun sırrını nereden biliyordu? Ve nasıl olur da aynı tehlikenin içindeydiler?

"Size nasıl güvenebilirim?" diye fısıldadı.

"Gvenmeyin," dedi Yusuf. "Bana güvenmek zorunda değilsiniz. Sadece beni dinleyin. Ben de sizin gibi Sercan Kılıç'ın bir kurbanıyım. Ve eğer birlikte hareket etmezsek, ikimiz de onun köpekbalığı dişlerinin arasında birer birer yok olacağız. Lütfen... bana sadece on dakika ayırın. Kimsenin bizi görmeyeceği bir yerde."

Melek, salıncaktaki çocuklarına baktı. Onların o masum kahkahaları... Onların geleceği için, bu son, belki de en tehlikeli kumarı oynamak zorunda olduğunu hissetti. Bu yabancının gözlerinde, bir umut değil ama bir ortaklık vaadi görüyordu. Yalnız olmamak... Bu düşünce bile, o an ona g verdi.

"Burada olmaz," dedi kararlılıkla. "Yarın. Çocuklar okuldayken. Saat on birde, caddenin başındaki o küçük pastanede. Sadece on dakika. Ve eğer bir tuzak sezersem, hayatınızda görmediğiniz kadar büyük bir çılgılık atarım."

"Orada olacağım," dedi Yusuf. "Ve yalnız geleceğim. Söz veriyorum."

Yusuf, parktan ayrılırken, attığı adımın büyüklüğünün farkındaydı. Bir ittifak kurmuştu. Ama aynı zamanda, karısının işlediği bir suçun kurbanıyla iş birliği yapmıştı. Bu, geri dönülmez bir adımdı. Hastaneye döndüğünde, Eliş'in yüzüne nasıl bakacağını bilmiyordu. Çünkü artık ona baktığında sadece karısını değil, aynı zamanda Melek Hanım'a o acıyı yaşatan kadını da görüyordu. Ve bu, taşıması en ağır yükü.

Yusuf, ertesi sabah o küçük pastaneye doğru yürürken, kendini bir yabancı gibi hissediyordu. Kendi şehrinde, kendi hayatının içinde bir sürgündü. Etrafındaki hayat, sağır edici bir normallik içinde akıp gidiyordu; dükkanını açan esnaf, işe yetişmeye çalışan insanlar, çocuklarının elinden tutup okula götüren anneler... Her biri, kendi küçük, anlaşılır evreninde yaşıyordu. Oysa Yusuf, artık o evrenin bir parçası değildi. O, gerçekliğin yüzeyindeki o ince sır tabakasının çatladığı ve altındaki o karanlık, anlamsız boşluğu gördüğü bir araftaydı. Fikret'in anlattıkları, Sercan Kılıç'ın o görünmez ağ, karısı Eliş'in ruhundaki o tekinsiz dönüşüm... Bunların hepsi, Yusuf'u bildiği dünyadan koparıp, anlamın ve anlamsızlığın sınırında bir yere fırlatmıştı.

Pastanenin kapısından içeri girdiğinde, burnuna dolan o yoğun vanilya ve pudra şekeri kokusu, midesini bulandırdı. Burası, masumiyetin son kalelerinden biriydi; çocukluk anılarının, ilk buluşmaların, tatlı kaçamakların mekanı... Ve o, bu masumiyet mabedine, en kirli, en acı gerçeklerden birini konuşmak için gelmişti. Bu tezat, varoluşun kendisi kadar absürttü. Köşedeki masaya oturdu. Garsonun getirdiği çayın buharı, camda küçük, hüzünlü desenler çizerken, o sadece kapıya bakıyordu. Beklediği kadın, sadece bir kurban değildi. O, Yusuf'un kendi trajedisinin canlı bir yansıması, gelecekteki halinin bir hayaletiydi.

Melek Hanım içeri girdiğinde, zaman bir anlığına yavaşladı. Kadının üzerinde, kederden örülmüş görünmez bir zırh vardı. Hareketleri ölçülü, bakışları bir av hayvanının o tetikteki dikkatine sahipti. Oturduğu her sandalyenin, yürüdüğü her sokağın potansiyel bir tehdit olduğunu öğrenmişti. Gözleri, Yusuf'u bulduğunda bir an tereddüt etti, sonra o çelik gibi kararlılıkla masaya doğru yürüdü. Karşısına oturduğunda, aralarındaki o küçük masaya, iki insanın taşıyabileceğinden çok daha büyük bir acı çöktü.

"Sadece on dakikanız var," dedi Melek. Sesi, kırılğan ama bükülmezdi.

Yusuf, prova ettiği bütün cümlelerin ne kadar anlamsız olduğunu o an fark etti. "Melek Hanım," diye başladı, sesi kendi kulağına bile yabancı geliyordu. "Benim buraya gelmemin sebebi, bir hikaye anlatmak değil. Bir hikayeyi anlamak. Anlamak zorundayım. Çünkü anlamazsam, boğulacağım."

"Anlamak mı?" dedi Melek, acı bir tebessümle. "Neyi anlayacaksınız? Kocamın, inandığı her şey uğruna bir hiç uğruna ölmesini mi? Yoksa o soğuk, sarışın avukat kadının, hukuku bir giyotin gibi kullanarak benim son umudumu da kesmesini mi?"

Yusuf yutkundu. "O kadın..." diye fısıldadı. "Size ne anlattı?"

Melek'in gözleri, o günü yeniden yaşar gibi bir anlığına uzaklara daldı. "O, bir buzdan kraliçeydi," dedi. "Oturdu. Gözlerimin içine baka baka, kocamın topladığı her delilin nasıl çöp olduğunu anlattı. Kelimeleri, cam kırıkları gibiydi. Batıyordu ama kanatmıyordu, sadece içten içe zehirliyordu. Bana, eğer bu davayı açarsam, Sercan Kılıç'ın beni nasıl yok edeceğini anlattı. Sadece beni değil, çocuklarımı... Onların geleceğini, babalarından kalan o üç kuruşluk mirası, hepsini nasıl kaybedeceğimizi... Bana dedi ki, 'Hayat adil değildir, güçlü olan kazanır.' O an anladım ki, adalet, masumların sığındığı bir liman değil, güçlülerin kullandığı bir silahtı."

Yusuf, karşısındaki kadının anlattığı her kelimedede, karısı Elish'in sesini duyuyordu. Elish'in o keskin zekasını, o ikna edici mantığını... Ama bu defa, bu yetenekler, bir masumu savunmak için değil, bir zalimi korumak için kullanılmıştı. Bu, korkunç bir ihanetti. Sadece hukuka değil, insanlığa...

"Peki ya dosya?" diye sordu Yusuf. "Levent Bey'in hazırladığı o dosya..."

Melek, çantasının derinliklerine uzandı. Yusuf'un samimiyetine mi inanmıştı, yoksa artık kaybedecek hiçbir şeyi kalmadığı için mi bu kumarı oynuyordu, bilmiyordu. Ama o an, bir karar verdi. Yalnız savaşmaktan yorulmuştu.

Masaya koyduğu o küçük, siyah USB bellek, o tatlı kokulu pastanenin ortasında, bir savaşın en ölümcül silahı gibi duruyordu.

"O avukat kadın, kocamın avukatına verdiği orijinal dosyayı ofisten 'kaybetmiş'," dedi Melek. "Ama kocam zekiydi. Her şeyin bir kopyasını, bu küçük canavarın içine saklamıştı. Bu, Levent'in hayatı. Sercan'ın rüşvet çarkı, batırdığı şirketler, tehdit ettiği insanlar... Hepsinin kanıtı bunun içinde."

Gözlerini Yusuf'a dikti. "Ben bunu savcıya götüremem. Beni ve çocuklarımı yaşatmazlar. Ama siz... siz bir yazarsınız. Siz kelimelerle dünyalar yaratır, dünyalar yıkarsınız. Belki de kelimeler, kurşunlardan daha güçlüdür. Alın bunu."

USB belleği, Yusuf'a doğru yavaşça itti. "Bu hikayeyi siz anlatın. Kocamın, o kadının öldürdüğü onurunu, siz yeniden yazın."

Yusuf, o küçük, soğuk plastik parçasına bakıyordu. Bu, bir davayı kazanmaktan daha fazlasıydı. Bu, bir laneti devralmaktı. Bu, gerçeğin yakıcı ağırlığını omuzlamaktı. Bu delili kullanmak, Sercan Kılıç'a savaş açmak demektir. Ama aynı zamanda, karısı Elish'in işlediği suçu da ortaya çıkarmak, onu da o ateşin içine atmak demektir. Kimi kurtaracaktı? Tanımadığı onurlu bir ölü mü, yoksa canından çok sevdiği, canavara dönüşmüş karısını mı?

Bu, bir yazarın vereceği en zor karardı.

Yavaşça elini uzattı. Parmakları, o küçük belleğe dokunduğunda, bir elektrik çarpmış gibi hissetti. Avucunun içine aldı, sıkıca kapattı. Artık geri dönüş yoktu. Hikayeyi yazmak

istiyordu. Ama şimdi, hikaye onun avucunun içindeydi. Ve ne kadar yakıcı, ne kadar ağır olduğunu yeni anlıyordu

Yusuf, ertesi sabah o küçük pastaneye doğru yürürken, kendini bir yabancı gibi hissediyordu. Kendi şehrinde, kendi hayatının içinde bir sürgündü. Etrafındaki hayat, sağır edici bir normallik içinde akıp gidiyordu; dükkanını açan esnaf, işe yetişmeye çalışan insanlar, çocuklarının elinden tutup okula götüren anneler... Her biri, kendi küçük, anlaşılır evreninde yaşıyordu. Oysa Yusuf, artık o evrenin bir parçası değildi. O, gerçekliğin yüzeyindeki o ince sır tabakasının çatladığı ve altındaki o karanlık, anlamsız boşluğu gördüğü bir araftaydı. Fikret'in anlattıkları, Sercan Kılıç'ın o görünmez ağı, karısı Eliş'in ruhundaki o tekinsiz dönüşüm... Bunların hepsi, Yusuf'u bildiği dünyadan koparıp, anlamın ve anlamsızlığın sınırında bir yere fırlatmıştı.

Pastanenin kapısından içeri girdiğinde, burnuna dolan o yoğun vanilya ve pudra şekeri kokusu, midesini bulandırdı. Burası, masumiyetin son kalelerinden biriydi; çocukluk anılarının, ilk buluşmaların, tatlı kaçamakların mekanı... Ve o, bu masumiyet mabedine, en kirli, en acı gerçeklerden birini konuşmak için gelmişti. Bu tezat, varoluşun kendisi kadar absürttü. Köşedeki masaya oturdu. Garsonun getirdiği çayın buharı, camda küçük, hüzünlü desenler çizerken, o sadece kapıya bakıyordu. Beklediği kadın, sadece bir kurban değildi. O, Yusuf'un kendi trajedisinin canlı bir yansıması, gelecekteki halinin bir hayaletiydi.

Melek Hanım içeri girdiğinde, zaman bir anlığına yavaşladı. Kadının üzerinde, kederden örülmüş görünmez bir zırh vardı. Hareketleri ölçülü, bakışları bir av hayvanının o tetikteki dikkatine sahipti. Oturduğu her sandalyenin, yürüdüğü her sokağın potansiyel bir tehdit olduğunu öğrenmişti. Gözleri, Yusuf'u bulduğunda bir an tereddüt etti, sonra o çelik gibi kararlılıkla masaya doğru yürüdü. Karşısına oturduğunda, aralarındaki o küçük masaya, iki insanın taşıyabileceğinden çok daha büyük bir acı çöktü.

"Sadece on dakikanız var," dedi Melek. Sesi, kırılğan ama bükülmezdi.

Yusuf, prova ettiği bütün cümlelerin ne kadar anlamsız olduğunu o an fark etti. "Melek Hanım," diye başladı, sesi kendi kulağına bile yabancı geliyordu. "Benim buraya gelmemin sebebi, bir hikaye anlatmak değil. Bir hikayeyi anlamak. Anlamak zorundayım. Çünkü anlamazsam, boğulacağım."

"Anlamak mı?" dedi Melek, acı bir tebessümle. "Neyi anlayacaksınız? Kocamın, inandığı her şey uğruna bir hiç uğruna ölmesini mi? Yoksa o soğuk, sarışın avukat kadının, hukuku bir giyotin gibi kullanarak benim son umudumu da kesmesini mi?"

Yusuf yutkundu. "O kadın..." diye fısıldadı. "Size ne anlattı?"

Melek'in gözleri, o günü yeniden yaşar gibi bir anlığına uzaklara daldı. "O, bir buzdan kraliçeydi," dedi. "Oturdu. Gözlerimin içine baka baka, kocamın topladığı her delilin nasıl çöp olduğunu anlattı. Kelimeleri, cam kırıkları gibiydi. Batıyordu ama kanatmıyordu, sadece içten içe zehirliyordu. Bana, eğer bu davayı açarsam, Sercan Kılıç'ın beni nasıl yok edeceğini anlattı. Sadece beni değil, çocuklarımı... Onların geleceğini, babalarından kalan o üç kuruşluk mirası, hepsini nasıl kaybedeceğimizi... Bana dedi ki, 'Hayat adil değildir, güçlü olan kazanır.' O an anladım ki, adalet, masumların sığındığı bir liman değil, güçlülerin kullandığı bir silahtı."

Yusuf, karşısındaki kadının anlattığı her kelime, karısı Elish'in sesini duyuyordu. Elish'in o keskin zekasını, o ikna edici mantığını... Ama bu defa, bu yetenekler, bir masumu savunmak için değil, bir zalimi korumak için kullanılmıştı. Bu, korkunç bir ihanetti. Sadece hukuka değil, insanlığa...

"Peki ya dosya?" diye sordu Yusuf. "Levent Bey'in hazırladığı o dosya..."

Melek, çantasının derinliklerine uzandı. Yusuf'un samimiyetine mi inanmıştı, yoksa artık kaybedecek hiçbir şeyi kalmadığı için mi bu kumarı oynuyordu, bilmiyordu. Ama o an, bir karar verdi. Yalnız savaştan yorulmuştu.

Masaya koyduğu o küçük, siyah USB bellek, o tatlı kokulu pastanenin ortasında, bir savaşın en ölümcül silahı gibi duruyordu.

"O avukat kadın, kocamın avukatına verdiği orijinal dosyayı ofisten 'kaybetmiş', " dedi Melek. "Ama kocam zekiydi. Her şeyin bir kopyasını, bu küçük canavarın içine saklamıştı. Bu, Levent'in hayatı. Sercan'ın rüşvet çarkı, batırdığı şirketler, tehdit ettiği insanlar... Hepsinin kanıtı bunun içinde."

Gözlerini Yusuf'a dikti. "Ben bunu savcıya götüremem. Beni ve çocuklarımı yaşatmazlar. Ama siz... siz bir yazarsınız. Siz kelimelerle dünyalar yaratır, dünyalar yıkarsınız. Belki de kelimeler, kurşunlardan daha güçlüdür. Alın bunu."

USB belleği, Yusuf'a doğru yavaşça itti. "Bu hikayeyi siz anlatın. Kocamın, o kadının öldürdüğü onurunu, siz yeniden yazın."

Yusuf, o küçük, soğuk plastik parçasına bakıyordu. Bu, bir davayı kazanmaktan daha fazlasıydı. Bu, bir laneti devralmaktı. Bu, gerçeğin yakıcı ağırlığını omuzlamaktı. Bu delili kullanmak, Sercan Kılıç'a savaş açmak demektir. Ama aynı zamanda, karısı Elish'in işlediği suçu da ortaya çıkarmak, onu da o ateşin içine atmak demektir. Kimi kurtaracaktı? Tanımadığı onurlu bir ölü mü, yoksa canından çok sevdiği, canavara dönüşmüş karısını mı?

Bu, bir yazarın vereceği en zor karardı.

Yavaşça elini uzattı. Parmakları, o küçük belleğe dokunduğunda, bir elektrik çarpmış gibi hissetti. Avucunun içine aldı, sıkıca kapattı. Artık geri dönüş yoktu. Hikayeyi yazmak istiyordu. Ama şimdi, hikaye onun avucunun içindeydi. Ve ne kadar yakıcı, ne kadar ağır olduğunu yeni anlıyordu.

...

Zaman, Elish için artık güneşin doğuşuyla ya da batışıyla ölçülüyordu. Onun zamanı, odasına yığılmış klasörlerin sayfalarıyla, hukuki metinlerin o yoğun, boğucu kokusuyla ve bilgisayar ekranının o yapay, soğuk ışığıyla tanımlanıyordu. Ev, bir yuva olmaktan çıkmış, duvarları yüksek bir hücreye dönüşmüştü. Dışarıdaki hayat, pencereden sızan ve odanın içindeki toz zerreciklerinin o anlamsız, sonsuz dansını aydınlatan solgun bir ışıktan ibaretti. Bu toz zerrecikleri gibiydi kendisi de; bir zamanlar bir anlamı olan, bir yörüngede dönen ama şimdi boşlukta amaçsızca süzülen bir zerrecik...

Mavi Enerji'nin dosyaları, bir zamanlar ona zaferler kazandıran o keskin zekası için yeni bir av sahasıydı. Ama bu avdan, bir tatmin değil, sadece metalik bir tat alıyordu ağzında. Okuduğu her madde, her sözleşme, bir zamanlar ne kadar iyi bir avukat olduğunu yüzüne

vuruyordu. O, hukukun dilini konuşurdu. Ama şimdi, bu dili, bir şairin şiir yazması gibi değil, bir celladın idam fermanını okuması gibi kullanıyordu. Bir şirketin, bir hayalin, yüzlerce insanın geleceğinin idam fermanını...

Bazen, o kurumsal kelimelerin arasında, insana dair bir şeyler buluyordu. Şirketin kurucularının, otuz yıl önce, birbirlerine duydukları güvenle imzaladıkları o ilk ortaklık sözleşmesi gibi... O satırlarda, bir dostluğun, bir idealin izleri vardı. Eliş, o izlerin üzerine basarak, o güven duvarını yıkacak o tek bir çatlağı arıyordu. Bu, kendi geçmişine, bir zamanlar inandığı her şeye ihanet etmek gibiydi.

Kimdi o? Masanın başında oturan bu kadın kimdi? Başarılı bir avukat mı? Hayır, o kadın kovulmuştu. Çaresiz bir anne mi? Evet, ama bu çaresizlik, onu bir canavara dönüştürmüştü. Bir suçlu mu? Belki de en doğrusu buydu. O artık bir isme ya da bir sığamayacak kadar parçalanmıştı. O, sadece eylemlerinin bir toplamıydı ve her bir eylemi, eski benliğinden bir parçayı daha silip götürüyordu.

Odalardaki sessizlik, en büyük işkenceydi. Bu sessizlikte, kendi düşüncelerinin gürültüsünden kaçamıyordu. Mina'nın babasının o çaresiz yüzü, Melek Hanım'ın o suçlayan gözleri, Selin'in o solgun gülümsemesi... Hepsi bu sessizliğin içinde, birer hayalet gibi dans ediyordu. "Seni kurtarmak için," diye fısıldıyordu içinden, sanki bu sihirli kelimeler, işlediği günahları temize çekecekmiş gibi. "Hepsi seni kurtarmak için..." Ama kimi kandırıyordu? Bu, bir anenin fedakarlığı mıydı, yoksa en temel, en bencil hayatta kalma içgüdü mü? Birini yaşatmak için, bir başkasını feda etmek, sevginin hangi kitabında yazıyordu?

O an, telefonun o tiz çalmasıyla, bu varoluşçu sorgulamalarından sıyrıldı. Arayan, yeni efendisiydi. Sercan Kılıç.

"Avukat," dedi Sercan'ın sesi, sabırsız ve keskindi. "Bana güzel haberlerin var mı? O meleklerin kanatlarını yolacak makası bulabildin mi?"

Eliš, gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Zihnindeki o filozof kadın sustu, yerini o soğuk, profesyonel katil aldı. "Bulunması gereken bulundu, Sercan Bey," dedi, sesi bir makine kadar duygusuzdu. "Planı hazırlıyorum. Sözleşmenin 1987'deki bir tüzük değişikliği, mevcut rekabet yasasıyla birleştiğinde, bize hukuki bir saldırı için mükemmel bir zemin hazırlıyor."

Sercan'ın hattın diğer ucunda gülümsediğini hissedebiliyordu. "Güzel," dedi. "Çok güzel. Yarın sabah, ilk iş, o planın özetini masamda görmek istiyorum. Ve Eliş... hata istemiyorum. Bu operasyon, benim için çok önemli. Anladın mı?"

"Anladım," dedi Eliş ve telefonu kapattı. Sercan'ın sesi, ruhuna sinen bir zehir gibiydi. Tam o anda, odanın kapısı yavaşça açıldı. Gelen Yusuf'tu. Elinde bir tepsiyle duruyordu.

"Yemek yemedin," dedi Yusuf, sesi yumuşaktı ama gözleri, bir yargıcınki kadar dikkatliydi. Eliş, kocasındaki o değişimi fark etti. Artık sadece üzgün ya da kırgın değildi. Gözlerinde, bir şeyler arayan, bir şeyleri tartan o yeni, tekinsiz ifade vardı.

"Aç değilim," dedi Eliş, dosyalardan başını kaldırmadan.

"Yemen lazım. Güçlü olman gerek... işlerin için." Yusuf'un "işlerin" kelimesini söylerken yaptığı o hafif vurgu, Eliş'in dikkatinden kaçmadı. *Biliyor mu?* diye düşündü. *Bir şey mi sezdi?* Bu paranoya, kalbini bir mengene gibi sıktı.

Yusuf tepsiyi masanın kenarına bıraktı. Tam o sırada, telefonundan bir video arama sesi geldi. Arayan, hastanedeki hemşirenin yardımıyla Selin'di. Eliş, hemen telefonu aldı. Kızının o yorgun ama neşeli yüzü ekranda belirdiğinde, Eliş'in o buzdan maskesi bir anlığına eridi.

"Anneciğim!" dedi Selin. "Bak, bugün resim yaptım!" Ekrana, renkleri birbirine karışmış bir kağıt parçasını gösterdi. "Harika olmuş bebeğim," dedi Eliş, sesi titriyordu. "O bir... bir kedi mi?" "Hayır anne ya!" dedi Selin gülerek. "O sensin!"

O an, Eliş için dünya durdu. O karalanmış, renkleri birbirine girmiş kağıt parçasında, kendi ruhunun yansımasını gördü. Karmakarışık, ne olduğu belirsiz ama hala orada olan bir şey... Gözleri doldu. Yusuf, Eliş'in o anki kırılganlığını fark etti. Göz göze geldiler. O kısacık anda, ikisi de aynı şeyi düşünüyordu: "Hepsi senin için." Ama bu cümlelerin ardındaki dünyalar, birbirinden o kadar farklıydı ki...

Arama bittiğinde, odaya çöken sessizlik, eskisinden daha da ağırdı. Eliş, kendini toparlamak için arkasını döndü ve dosyalarına gömüldü. Artık daha da kararlıydı. O resimdeki karmakarışık kadın kim olursa olsun, Selin'in o gülümsemesi için her şeyi yapardı.

Yusuf ise, karısının o anlık çöküşünü ve sonra tekrar o buzdan duvara dönüşünü görmüştü. Artık emindi. Eliş, sadece zor bir iş yapmıyordu. Eliş, bir savaş veriyordu. Ve Yusuf, o savaşın nerede, kime karşı verildiğini bilmesede, karısının o savaşta tek başına olduğunu ve yavaş yavaş kaybettiğini hissedebiliyordu. Cebindeki o küçük USB bellek, hiç olmadığı kadar ağırlaştı.

...

Yusufun zihnindeki o karar, bir kere verildikten sonra, artık geri dönüşü olmayan bir yola girdiğini biliyordu. Melek Hanım'dan aldığı o küçücük USB bellek, cebinde, kalbinin üzerinde bir ağırlık, bir kor parçası gibi duruyordu. İçinde ne olduğunu bilmemek, bilmekten daha büyük bir azaptı. Bu, görmediğin bir canavarın karanlıkta bir yerden üzerine atlamasını beklemek gibiydi. Yusuf, o canavarın yüzünü görmek, onunla yüzleşmek zorundaydı.

Bunun için bir yere ihtiyacı vardı. Ev, Eliş'in o tekinsiz sessizliğinin hüküm sürdüğü bir mayın tarlasıydı. Hastane, acının ve çaresizliğin kamusal alanıydı. Aklına, o nefret ettiği, aşağılandığı ama aynı zamanda kimsenin ondan hiçbir şey beklemediği o tek yer geldi: Oto yıkamacı.

O akşam, iş bittikten sonra herkes dağılırken, Metin Usta'ya, "Usta," dedi. "Birkaç evrak işini toparlamam lazım. Ofiste biraz daha kalabilir miyim?" Metin Usta, omuz silkti. Onun için önemli olan, ertesi sabah dükkan açıldığında Yusuf'un yine orada, elinde fırçayla hazır olmasıydı. Gerisi teferruattı.

Dükkan kapandıktan sonra, o devasa, ıslak ve boş mekanda tek başına kaldı. Damlayan suların sesi, loş ışıkların altında parlayan su birikintileri, içerideki o kesif sabun ve lastik kokusu... Her şey, bir suç filminin o tekinsiz başlangıç sahnesi gibiydi. Yavaş adımlarla, o küçük, dağınık ofise çıktı. Eski bilgisayarın düğmesine bastı. Makinenin o yorgun, gürültülü homurtusu, o büyük sessizliğin içinde bir canavarın uyanışı gibiydi.

Cebinden USB belleği çıkardı. O küçücük, siyah plastik parçası, avucunun içinde, bir dünyanın bütün kötülüğünü, bütün sırlarını barındırıyor gibiydi. Bu, Pandora'nın Kutusu'ydu. Ve o, şimdi bu kutuyu açmak üzereydi. Açtığı an, içinden çıkacak olan kötülüklerin sadece

onu değil, Eliş'i, Selin'i, tüm hayatlarını yutabileceğini biliyordu. Ama umut da o kutunun en dibindeydi, değil mi? Belki de bu, o umuda ulaşmanın tek yoluydu.

Derin bir nefes aldı ve belleği bilgisayarın yuvasına taktı.

Ekranda beliren klasör, bir kurbanın son çığlığı gibiydi. "ARES - KANITLAR". Tıkladı. İçerisi, bir insanın aklının alamayacağı kadar çok dosya, rakamlar, taranmış belgeler ve ses kayıtlarıyla doluydu. Yusuf, bir yazardı. Rakamlardan anlamazdı. Ama yalanın kokusunu alırdı. Açtığı ilk excel dosyasındaki o şişirilmış bilançoları, o paravan şirketlere aktarılan milyonları, o anlamsız görünen ama belli bir düzeni takip eden para transferlerini gördüğünde, yalanın sadece kokusunu değil, o zehirli tadını da hissetti.

Sonra, "Ses Kayıtları" adlı klasörü gördü. Kalbi duracak gibi oldu. Ofisin o tozlu çekmecesinde, unutulmuş bir kulaklık buldu. Taktı. İlk ses kaydına tıkladı.

nce Levent'in o gergin ama kararlı sesini duydu. "Sercan Bey, bu yaptığımız yasal değil. Bu bir suç. İnsanların hayatıyla oynuyoruz."

Ve sonra... o ses... Sercan Kılıç'ın, daha önce sadece haberlerde duyduğu, o kendinden emin, soğuk ve metalik sesi, doğrudan beyninin içine doldu.

"Levent," diyordu o ses. "Bu bir gemi. Ve bu gemide, ya bizimle birlikte kürek çekersin ya da denize atılırsın. Ve inan bana, yüzme bilip bilmemen kimsenin umurunda olmaz."

Bir başka kayıtta, Sercan, adını bilmediği birine, "O Mavi Enerji'yi bitirin," diyordu. "Gerekirse dava aın, iftira atın, itibarlarını yok edin. O şirket, benim olacak."

Yusuf, kulaklığı başından fırlatıp attı. Nefes nefeseydi. Midesi bulanıyordu. Bu, bir şüphe değildi artık. Bu, bir varsayım değildi. Bu, gerçeğin en çıplak, en vahşi, en işitsel haliydi. O, karısını seven bir kocanın, kızını korumaya çalışan bir babanın değil, bir katilin, bir canavarın sesini dinlemişti.

Ve karısı, onun Eliş'i, bu sesin emrindeydi. Bu ses için, bu canavar için, başka bir kadını, Melek Hanım'ı tehdit etmişti. Bu ses için, şimdi evinde, bir başka şirketin idam fermanını hazırlıyordu.

Yusuf, o an anladı. Savaşması gereken şey, sadece soyut bir tehlike ya da kirli bir para değildi. Savaşması gereken şey, bu sestı. Bu kötülüğün ta kendisiydi. Eliş'i, bu sesin o zehirli fısıltılarından kurtarmak zorundaydı.

Hızla, aklına gelen ilk şeyi yaptı. O an bir bulut depolama hesabı oluşturdu. USB bellekteki tüm o dosyaları, o kanıtları, o çığlıkları, o dijital cehennemi, o hesaba kopyaladı. Sonra belleği çıkardı, cebine koydu. Bilgisayarı kapattı.

Oto yıkamacının o karanlık, boş halinden dışarı, geceye adımını attığında, artık aynı adam değildi. şehrin ışıkları, artık ona bir umut gibi değil, avını arayan bir canavarın gözleri gibi görünüyordu. O, artık sadece gerçeği bilen bir adam değildi. O, artık o gerçeğin en büyük ve tek tanığıydı. Ve bu tanıklık, onun hem en büyük silahı hem de en ağır yükü olacaktı.

Yusuf, oto yıkamacının o karanlık ofisinden çıkıp geceye karıştığında, artık bildiği dünyanın bir sakini değildi. O, artık bir sırrın bekçisiydi; duyduğu seslerin, gördüğü dosyaların ve o küçücük USB belleğin içine hapsedilmış o dijital cehennemin esiriydi. Yürüdüğü sokaklar,

aynı sokaklar değildi. Binalar, artık sadece beton ve cam yığınları değil, içinde nice kirli sırrın saklandığı, sağır ve dilsiz tanıklardı. Bir meyhanenin önünden geçerken, içeriden gelen kahkahalar, ona başka bir evrenden gelen, anlamını yitirmiş sesler gibi geldi. İnsanlar nasıl bu kadar kaygısız olabiliyordu? Nasıl olur da hayat, bu kadar büyük bir kötülüğün gölgesinde, hiçbir şey olmamış gibi akmaya devam edebilirdi?

O an, o kalabalığın ortasında, hayatında hiç olmadığı kadar derin bir yalnızlık hissetti. Bir yabancılaşma... Sadece etrafındaki dünyaya değil, kendi hayatına, kendi ailesine de yabancılaşmıştı. Eliş... karısı... sevdiği kadın... O artık sadece Eliş değildi. O, Sercan Kılıç'ın o buz gibi sesine "peki" diyen bir yabancıydı. Selin... canından çok sevdiği kızı... O artık sadece masum bir çocuk değil, bu kirli savaşın uğruna savaşılan, kutsal ama bir o kadar da kırılğan bir ganimetti. Ve kendisi... O kimdi? Bir yazar mı? Bir baba mı? Bir koca mı? Hayır. O, artık sadece bir tanıklıktan ibaretti. Gördüklerinin ve duyduklarının ağırlığı altında ezilen, ne yapacağını bilmeyen bir tanık.

Hastanenin önüne geldiğinde, içeri girecek gücü kendinde bulamadı. O bembeyaz, steril koridorlar, şimdi ona bir mezarlığın sessizliğini anımsatıyordu. Bahçedeki o kimsesiz banklardan birine kendini attı. Cebindeki o küçük USB bellek, bir kor parçası gibi bacağını yakıyordu. O an, o soğuk bankın üzerinde, hayatının en acı, en çıplak muhasebesini yapmaya başladı.

"Biz ne yapıyoruz?" diye fısıldadı geceye. "Tanrım, biz ne yapıyoruz?"

Bu soru, basit bir çaresizlik sorusu değildi. Bu, bir ahlaki çıkmazın tam ortasında sorulmuş, cevabı olmayan bir soruydu. Önünde, cehenneme açılan üç farklı kapı vardı:

Birinci kapı, adaletin kapısıydı. Elindeki o USB belleği alır, Fikret'e ya da doğrudan bir savcıya götürürdü. Sercan Kılıç'ın o suç imparatorluğu, belki de aylarca sürecektir bir savaşın sonunda yıkılırdı. Adalet yerini bulurdu. Peki ya sonra? Eliş... karısı... bu suçun bir parçasıydı. Bir kanıtı yok etmiş, bir tanığı susturmuştu. O da yanacaktı. Selin, annesini kansere değil, babasının adalet arayışına kurban etmiş olacaktı. Bir kahraman olurdu belki, ama ailesi olmayan bir kahraman. Bu, kazanırken kaybetmenin en acımasız haliydi.

İkinci kapı, yüzleşmenin kapısıydı. Eliş'in karşısına dikilir, o ses kayıtlarını dinletir, "Bu adam için mi?" diye sorardı. Onu bu bataklıktan çekip çıkarmaya çalışırdı. Ama Eliş, artık eski Eliş değildi. Gözlerindeki o çelik gibi ifade, onu korkutuyordu. Ya Eliş onu dinlemezse? Ya Sercan'dan korktuğu için geri adım atmazsa? Ya aralarındaki o son güven kırıntısı da o an yok olursa? Selin'in en çok birlik olmalarına ihtiyaç duyduğu bir anda, kendi elleriyle ailesinin sonunu getirebilirdi.

Üçüncü kapı, en korkunç olanıydı: Suskunluğun kapısı. Hiçbir şey yapmazdı. Bu sırrı, ruhunun en derin mahzenine kilitlerdi. Eliş'in o kirli parayla Selin'i tedavi etmesine izin verirdi. Kızı yaşardı. Ama kendileri... Onlar her gün biraz daha ölürlerd. Aynı yatakta yatan iki yabancı, aynı sofrada oturan iki suç ortağı olurlardı. Sevgileri, bu sırrın zehriyle yavaş yavaş çürürdü. Bu, bedeni kurtarıp, ruhu feda etmektir.

Hiçbir kapı, çıkışa açılmıyordu. Her yol, bir başka felakete uzanıyordu. İşte o an, o mutlak çaresizliğin içinde, aklına dördüncü bir kapı geldi. Kimsenin bilmediği, sadece kendisinin yaratabileceği bir kapı. Bir yazarın kapısı...

Fikret'in sözleri beyrinde yankılandı: "Bu senin romanlarına benzemez." Fikret haklıydı. O, Sercan Kılıç'la gerçek dünyada savaşırmazdı. O zaman... Sercan Kılıç'ı kendi dünyasına, kelimelerin o sonsuz ve acımasız dünyasına çekecekti.

O an, ne yapmak istediğini buldu. Bu bir aydınlanmaydı. Çaresizliğin içinden doğan, delice ama parlak bir fikir. Madem elindeki bu gerçekler, bu dünyada bir işe yaramıyordu, o zaman onları başka bir dünyada, kendi kurduğu bir gerçeklikte kullanırdı. Romanını, sadece bir hikaye olmaktan çıkarıp, bir silaha dönüştürecek.

Planı basitti, ama bir o kadar da tehlikeli. USB belleğin içindeki o gerçek bilgileri alacak; o paravan şirketlerin isimlerini, o sahte finansal tabloların yöntemlerini, o tehdit dolu konuşmaların yankılarını... hepsini, kurgusal bir maske takarak romanının içine yerleştirecekti. Sercan Kılıç'ı, tüm Türkiye'nin okuyacağı bir romanın baş kötü adamı yapacaktı. Onu kanunla değil, kamuoyuyla yargılayacaktı. Onun o dokunulmaz, saygın imajını, kendi kelimeleriyle, satır satır yok edecekti. Bu, bir intihar görevi olabilirdi. Ama bu, onun bildiği tek savaşma biçimiydi.

Bu kararlar birlikte, omuzlarındaki o ağırlık kalkmadı, ama şekil değiştirdi. Artık çaresiz bir kurbanın yükü değil, bir misyonu olan bir askerin yüküydü bu. O gece, hastane odasına geri döndüğünde, artık farklı bir adamdı. Eliş uyuyordu. Selin uyuyordu. Yusuf, sessizce o bekleme koltuğuna oturdu ve not defterini açtı. Artık yazmak, bir kaçış ya da bir teselli değildi. Artık yazmak, bir savaşı.

...

Engin, Adil Abi'nin ona emanet ettiği o dosyayı, bir hafta boyunca yastığının altında sakladı. Her gece, o dosyayla birlikte uyudu. İçini açmaya korkuyordu. Ama Adil Abi'nin o korku dolu gözleri, rüyalarından çıkmıyordu. Sonunda cesaretini topladı. Dosyanın içindekiler, bir fabrikanın değil, bir ahlakın nasıl çürüdüğünün kanıtıydı. Hileli ihaleler, işçilerin hakkından çalınan paralar, çevreye sızdırılan zehirli atıklar...

Ve en tepede, o tek bir isim vardı: Ares Holding'in sahibi, herkesin 'Köpekbalığı' dediği o adam... Romanın kötü adamı, artık ete kemiğe bürünmüştü.

Engin, ne yapacağını biliyordu. Polise gitmek, kendini ve ailesini o köpekbalığının önüne atmak demekti. O da, kendi bildiği yoldan savaşacaktı. Fabrikadaki işçi temsilcisiydi. O dosyayı aldı, gece boyunca yüzlerce kopya çıkardı. Ertesi sabah, fabrikanın her bir köşesine, yemekhanenin duvarlarına, soyunma odalarının panolarına, o dosyadan sayfaları astı. Fabrikanın bütün kirli çamaşırlarını, o fabrikanın duvarlarına sermişti.

Bu, bir isyanın başlangıcıydı. Bu, sessiz bir adamın, en gürültülü çılgılığıydı. Belki bu savaşta ölecekti, ama en azından onuruyla savaşacaktı.

...

Yusuf, bu satırları yazarken, güneşin ilk ışıklarının pencereden sızdığını fark etti. Defterini kapattı. Gözlerini, uyuyan karısına ve kızına çevirdi. Onlar, onun en büyük zaafı ve en büyük gücüydü. Kurgudaki kahramanı Engin, isyan bayrağını çekmişti. Şimdi sıra, gerçek dünyadaki o sessiz yazardaydı. Savaş, yeni başlıyordu.

...

Eliş için günler, artık isimlerini ve sıralarını yitirmişti. Zaman, güneşin doğuşuyla değil, bilgisayar ekranının açılmasıyla başlıyor; gecenin gelişiyse değil, gözleri yanana kadar baktığı o hukuki metinlerden başını kaldırdığında sona eriyordu. Evdeki o derin sessizlik, bir huzur değil, bir yoksunluk belirtisiydi. Yusuf'un ve Selin'in yokluğunda, ev, bir yuvadan çok, duvarları anılarla kaplı bir anıt mezara dönüşmüştü. O, bu anıt mezarın hem bekçisi hem de mahkumuydu.

Çalışma odası, onun yeni sığınağı ve aynı zamanda işkence odasıydı. Mavi Enerji'ye ait klasörler, bir dağ gibi masanın üzerinde yükseliyordu. Bu dosyaların içinde, bir zamanlar Eliş'in en büyük tutkusu olan şey vardı: Hukuk. Ama şimdi, o kelimeler, o maddeler, o tüzükler, ona bir zevk değil, sadece metalik bir tat veriyordu. Çünkü artık hukuku, bir adaleti tesis etmek için değil, bir adaletsizliği meşrulaştırmak için kullanıyordu. O, bir kanun insanıydı. Ve şimdi, kanunun ruhunu öldürmekle görevlendirilmişti.

İç monologları, bitmek bilmeyen bir duruşma gibiydi. Zihninin bir kürsüsünde, o eski, idealist Avukat Eliş oturuyor ve onu suçluyordu: "Sen," diyordu içindeki o ses, "bir zamanlar masumları savunurdun. Şimdi ise bir köpekbalığının avına yardım ediyorsun. Bu mu senin adaletin?" Diğer kürsüde ise, o yeni, çaresiz anne Eliş savunma yapıyordu: "Kızım ölürken, adaletin ne önemi var? Eğer bir meleği yaşatmak için birkaç şeytanla iş birliği yapmak gerekiyorsa, o zaman ben o şeytanların en büyüğü olurum." Bu içsel savaşa, her zaman anne olan kazanıyordu. Ama her zaferi, ruhunda yeni bir yara açıyordu.

Bazen, o sıkıcı sözleşmelerin arasında, insana dair bir şeye rastlıyordu. Mavi Enerji'nin, çalışanlarının çocuklarına verdiği eğitim burslarıyla ilgili bir madde gibi... O an, eli ayağı boşalıyordu. Bu şirket, sadece rakamlardan ve binalardan ibaret değildi. İçinde insanlar vardı. Tıpkı Levent gibi, tıpkı Melek gibi... Onların çocukları vardı. Ve o, şimdi o çocukların geleceğini de karartacak olan o mekanizmanın en önemli dişlisiydi. Bu düşünce geldiğinde, hemen kendini işine veriyor, rakamların ve maddelerin o soğuk, duygusuz dünyasına kaçıyordu. Duygular, bu yeni dünyada katlanılmaz bir lükstü.

Telefonu çaldı. Arayan, hastanedeki hemşireydi. "Eliš Hanım, sadece bilgi vermek için aradım. Selin'in bugünkü kan değerleri biraz daha iyi. İlaçlara cevap veriyor gibi. İştahı da fena değildi." Bu, bir annenin duyabileceği en güzel haberdirdi. Ama Eliş, bir sevinç patlaması yaşamadı. Kalbine, mutlulukla birlikte, keskin bir suçluluk da saplandı. Kızının damarlarında dolaşan o hayat veren ilaçlar, onun sattığı ruhunun parasıyla alınmıştı. Selin'in her sağlıklı nefesi, Melek Hanım'ın o hıçkırıklarının, Levent'in o onurlu ölümünün üzerine inşa ediliyordu. Bu, zehirli bir meyveydi. Ve o, bu meyveyi yemek zorundaydı. "Teşekkür ederim," diyebildi sadece.

Telefonu kapattıktan hemen sonra, tekrar çaldı. Bu defa arayan, cehennemnin ta kendisiydi. Sercan Kılıç. "Avukat," dedi Sercan'ın o sabırsız sesi. "Oyun oynamıyoruz. Vakit nakittir. Bir şey buldun mu?" Eliş, derin bir nefes aldı. Zihnindeki o anne figürü geri çekildi, yerini o soğuk ve etkili silaha bıraktı. "Evet," dedi. "Bulunması gerekeni buldum. 1987 tüzüğündeki bir madde... Onların kalkanını paramparça edecek bir mızrak ucu." Sercan'ın hattın diğer ucunda keyiflendiği belliydi. "Harika. İşte bu yüzden sana para ödüyorum. O zekanı, o katil içgüdünü seviyorum. Yarın sabah, o mızrağın nasıl kullanılacağına dair bir strateji raporunu masamda istiyorum. Anlaşıldı mı?" "Anlaşıldı," dedi Eliş ve telefonu kapattı.

Katil içgüdüü... Sercan'ın bu sözü, beyninde yankılanıyordu. Demek dışarıdan böyle görünüyordu. Soğuk, hesapçı, acımasız bir katil... Belki de Sercan haklıydı. Belki de bu canavar, içinde hep vardı da, sadece ortaya çıkmak için doğru anı, doğru çaresizliği beklemişti.

Ayağa kalktı, odanın içinde volta atmaya başladı. Duvarlardaki hukuk diplomalarına, kazandığı davalardan kalma o şiltlere baktı. Hepsi, başka bir hayata, başka bir kadına aitti sanki. O kadını tanımıyordu bile. O, artık sadece Sercan'ın silahı, Selin'in umuduydu.

Masanın başına geri döndü. Bilgisayarı açtı. Zihnindeki bütün o sesleri, bütün o hayaletleri susturdu. Sadece göreve odaklandı. Parmakları, klavyenin üzerinde bir piyanistin parmakları gibi dans etmeye başladı. Kelimeler, cümleler, paragraflar... Mavi Enerji'yi yok edecek o hukuki stratejiyi, o parlak ama bir o kadar da karanlık planı, kusursuz bir şekilde kağıda döküyordu.

İşi bittiğinde, gece yarısını çoktan geçmişti. O an, bir sanatçının eserini bitirdiğindeki o tatmini değil, bir celladın işini bitirdiğindeki o korkunç boşluğu hissetti. Raporu, bir e-postaya ekledi. Alıcı: Sercan Kılıç. Konu: Mavi Enerji - Strateji Taslağı.

Parmağı, "Gönder" tuşunun üzerinde bir süre asılı kaldı. Bu, sadece bir e-posta göndermek değildi. Bu, bir fitili ateşlemektir. Bu, geri dönülmez bir adımı atmaktır. Gözlerini kapattı. Zihninde, Selin'in o hastanedeki yorgun gülümsemesi canlandı.

Sonra da... gönder tuşuna bastı.

"Gönder" tuşuna basıldığı o an, zaman bir anlığına dondu. Eliş, bilgisayar ekranının o parlak yüzeyinde kendi yansımasını gördü. Gördüğü şey, yorgun bir anne ya da hırslı bir avukat değildi. Gördüğü, tanımadığı, gözleri soğuk ve bomboş bakan bir yabancıydı. Bir silah, tetiği yeni çekilmiş ve namlusundan henüz dumanı tüten bir silah gibi hissediyordu kendini. Görev tamamlanmıştı. Ama zaferin getirdiği o tatmin hissi yerine, ruhunu kaplayan sadece küllerin o acı ve boğucu tadıydı.

Odasının sessizliği, artık bir sığınak değil, bir suç mahallinin o tekinsiz sessizliğiydi. Duvarlardaki diplomalar, kazandığı davaların kupürleri, hepsi birer yabancı eşya gibi duruyordu. Onlar, başka bir kadına, o idealist, adalete inanan ve artık ölmüş olan Eliş'e aitti. O an, yaptığı şeyin büyüklüğü, bir dağ gibi üzerine devrildi. O, sadece bir şirketin kaderiyle oynamamıştı. O, yüzlerce insanın hayatıyla, aileleriyle, hayalleriyle oynamıştı. Ve bunu, tek bir çocuğu, kendi çocuğunu kurtarmak için yapmıştı. Bu ahlaki denklemin içinden çıkamıyordu. Bu, bir canı kurtarmak için yüzlerce canı ateşe atmak gibiydi.

Telefonu çaldığında irkildi. Arayanın kim olduğunu biliyordu. Yeni efendisi... Sesi, olabildiğince ifadesiz ve mekanikti. "Ben Eliş." "Biliyorum," dedi Sercan'ın sesi. Sesinde, bir ustanın, işini mükemmel yapan bir aleti takdir edişinin o soğuk pırıltısı vardı. "E-postanı aldım, avukat. Bu bir plan değil. Bu bir sanat eseri. Bir başyapıt."

Bu "iltifat", Eliş'in midasını bulandırdı. O, bir sanat eseri yaratmamıştı. O, bir yıkım planı çizmişti.

"Şimdi dinle," diye devam etti Sercan. "Bu planı, yarın Mavi Enerji'nin avukatlarıyla yapacağımız toplantıda masaya koyacağım. Onların o kendinden emin, o kibirli yüzlerinin, bu planı gördüklerinde alacağı şekli görmek için sabırsızlanıyorum. Ve sen... sen de o toplantıda olacaksın."

Eliş'in kalbi sıkıştı. "Ben mi? Neden?"

"Çünkü sen benim nükleer silahımsın," dedi Sercan. "Seni masada, benim yanımda görmeleri yeterli. Hiçbir şey söylemene gerek yok. Sadece orada oturacaksın. O zeki, o acımasız beyninin orada olduğunu bilmeleri, onların bütün direncini kıracak. Senin varlığın, benim en büyük kozum olacak. Yarın sabah on'da, benim ofisimde ol." Telefon kapandı.

Eliş, artık sadece bir stratejist değil, aynı zamanda bir semboldü. Sercan'ın gücünün, acımasızlığının ve hukuk tanımazlığının sembolü... Bu rolden nefret etti. Ama kaçamazdı.

...

O gece hastaneye, Selin'i görmeye gittiğinde, ruhu bedeninden ayrılmış gibiydi. Kızının odasına girdi. Yusuf oradaydı. Selin uyuyordu. Selin'in o masum, uyuyan yüzüne baktı. İşte her şeyin sebebi buydu. Bu küçük melek yaşasın diye, kendisi bir şeytana dönüşmüştü. Bu düşünce, ona tuhaf bir güç verdi. Yaptığı şeyin doğruluğuna değil ama gerekliliğine bir kez daha inandı.

Yusufa döndü. "Yarın sabah önemli bir toplantım var," dedi. "Bütün gün sürebilir. Selin'le sen ilgilenir misin?" Yusuf, başını kaldırdı. Gözlerinde o her zamanki keder ve yeni yeni beliren o şüphe vardı. "Tabii," dedi sadece.

Yusufun zihninde ise, Betil'in hikayesi dönüyordu. Romanında, Engin ve gazeteci Çetin, Köpekbalığı'na karşı ilk hamlelerini planlıyorlardı. Kurguda, adalet ve onur savaşı veriliyordu. Ama gerçek hayatta, karısı, o Köpekbalığı'nın yanında, başka onurlu insanlara karşı savaşılmaya hazırlanıyordu. Bu korkunç tezat, Yusuf'un kalbini sıkıştırıyordu.

...

Ertesi sabah Eliş, bir savaşa hazırlanan bir asker gibi giyindi. En pahalı, en güçlü gösteren takım elbisesini, en keskin topuklularını... Aynadaki yansımasına baktı. Gördüğü, Sercan Kılıç'ın "köpekbalığı"ydı. Duygularını, korkularını, vicdanını, o kusursuz maskenin altına gömdü.

O, artık sadece kızını kurtarmaya çalışan bir anne değildi. O, artık Sercan Kılıç'ın avukatıydı. Ve bu, her şeyden daha korkutucuydu.

Ertesi sabah, Eliş, ruhunu bir askının üzerine asıp, yerine özenle seçilmiş bir kostümü giydi. Koyu renk, keskin hatlı bir takım elbise, sivri topuklu ayakkabılar ve ifadesiz bir yüz... Bu, onun yeni üniformasıydı. Aynadaki yansımasına baktığında, gözlerinde ne bir korku ne de bir pişmanlık vardı. Sadece, verilecek olan savaşa kilitlenmiş bir askerin o soğuk, metalik kararlılığı... O, artık Eliş Sönmez değildi. O, Sercan Kılıç'ın avukatıydı.

Ares Holding'in o devasa binasının en üst katındaki toplantı odası, bir arenayı andırıyordu. Şehri ayaklar altına alan o devasa camların önündeki o uzun, parlak siyah masa, modern bir kurban sunağı gibiydi. Sercan Kılıç, masanın başında, bir kral gibi oturuyordu. Sakindi, kendinden emindi ve birazdan başlayacak olan avdan keyif alacağı her halinden belliydi. Eliş, onun hemen sağındaki sandalyeye oturdu. Hiç konuşmadılar. Konuşmalarına gerek yoktu. Aralarındaki anlaşma, kelimelerin ötesinde, ruhlarının en karanlık köşelerinde yapılmıştı.

Birkaç dakika sonra, Mavi Enerji'nin avukatları odaya girdi. Başlarında, sektörün en saygıdeğer isimlerinden, altmışlarındaki o tecrübeli ve onurlu avukat Hulusi Bey vardı.

Yanındaki genç ekibiyle birlikte, kendilerinden emin bir şekilde masaya oturdular. Hulusi Bey'in bakışları, önce Sercan'ı, sonra da yanındaki o tanımadığı, buz gibi görünen kadını, yani Eliş'i süzdü. Eliş'in kim olduğunu bilmiyordu ama varlığındaki o tekinsizliği hissetmişti.

"Sercan Bey," diye başladı Hulusi Bey, sesi tok ve kendinden emindi. "Vaktimizi boşa harcamayalım. Müvekkillerimin pozisyonu net. Mavi Enerji satılık değildir. Kurucu ortaklar sözleşmesinin ilgili maddesi, bu konuda yoruma kapalı ve demir gibi sağlamdır. Sizin bu 'düşmanca' devralma girişiminiz, hukuki bir duvara toslamaktan başka bir sonuç vermeyecektir."

Hulusi Bey, argümanlarını birer birer, usta bir satranç oyuncusu gibi masaya sürdü. Yasalara, içtihatlarla, sözleşmenin ruhuna atıfta bulundu. Konuşurken, Sercan'ın yüzündeki o hafif, alaycı tebessüm hiç kaybolmadı. Sercan, avının tuzağa doğru adım adım, neşeyle yürümesini izleyen bir timsah gibiydi. Eliş ise, bütün bu süre boyunca tek bir kelime etmedi. Gözleri, karşı tarafın avukatlarının yüzündeydi. Onların kendinden emin argümanlarını, o sağlam duruşlarını izlerken, içinde uyuşmuş olan bir şeyin yavaş yavaş uyandığını hissetti.

Bu, rekabetin o vahşi hazzıydı. Bu, zekanın ve bilginin, kaba kuvvete karşı kazandığı zaferin o baştan çıkarıcı tadıydı. O an, Selin'in o solgun yüzü, Mina'nın hayaleti, Levent'in acısı... hepsi zihninin gerisine itildi. Şu an, burada, bu odada, o sadece bir avukattı. Ve karşısındaki bu onurlu, yaşlı adamın, elindeki o sağlam sandığı kalenin aslında kumdan yapılmış olduğunu bilen tek kişiydi. Bu bilgi, ona korkunç bir güç veriyordu. Kazanacağını biliyordu. Ve kazanma fikri, aylardır hissetmediği bir şekilde, hoşuna gitmeye başlamıştı.

Hulusi Bey, sözünü bitirdiğinde odada bir anlık bir sessizlik oldu. Bütün kozlarını oynamıştı. Şimdi Sercan'dan gelecek o kaçınılmaz geri çekilme hamlesini bekliyordu.

Ama Sercan geri çekilmedi. Arkasına yaslandı. "Hulusi Bey," dedi sakince. "Çok etkileyici bir sunumdu. Gerçekten. Sizi ve ekibinizi tebrik ederim. Ama... küçük, tozlu bir detayı, yaklaşık otuz beş yıl öncesine ait bir detayı gözden geçiriyorsunuz."

Sercan, yavaşça başını Eliş'e çevirdi. "Eliš Hanım," dedi. "Belki siz, Hulusi Bey'e bu küçük detayı hatırlatmak istersiniz."

O an, odadaki bütün gözler Eliş'e döndü. Eliş, o buz gibi sessizliğini ilk defa bozdu. Sesi, ne yüksek ne de alçaktı. Bir cerrahın neşteri kadar keskin, soğuk ve duygusuzdu.

"Hulusi Bey," dedi. "Bahsettiğiniz kurucu ortaklar sözleşmesinin gücünü takdir ediyorum. Ancak, şirketinizin 1987 yılında, bir yurtdışı yatırımı için tüzüğünde yaptığı küçük bir değişikliğin 4. maddesini gözden kaçırmışsınız."

Eliš, ezberinden konuşuyordu. "O madde, şirketinize, gelecekteki 'uluslararası rekabet koşullarına uyum sağlamak' adına, bazı ortaklık kararlarını esnetme yetkisi veriyor. O zamanlar masum görünen bu madde, 2012'de değişen mevcut rekabet yasasının 18. maddesiyle birleştiğinde... sizin o 'demir gibi sağlam' dediğiniz kurucu ortaklar sözleşmesini, hukuken tamamen devre dışı bırakıyor. Yani, Sercan Bey'in yaptığı bu devralma girişimi, 'düşmanca' bir girişim değil, tam tersine, sizin kendi tüzüğünüzün ona verdiği bir haktır. Hatta, bu hakkı engellemeye çalıştığınız için, Ares Holding'in size karşı yüklü bir tazminat davası açma hakkı bile doğuyor."

Eliş, sözünü bitirdiğinde, odada ölüm sessizliği vardı. Hulusi Bey'in ve ekibinin yüzü, önce şaşkınlık, sonra inkar ve en sonunda da o acı dolu kabullenişle, renkten renge girmişti. Kaleleri, tek bir hamleyle, haberleri bile olmayan bir gedikten vurularak yerle bir edilmişti.

Toplantı, on dakika sonra, Mavi Enerji ekibinin o yıkılmış, sessiz vedasıyla sona erdi.

Onlar çıktıktan sonra, Sercan ayağa kalktı ve yavaşça Eliş'i alkışladı. "Bu," dedi, gözlerinin içi parlıyordu. "Bu, gördüğüm en zarif, en zekice cinayetti avukat. Onları, tek bir kurşun atmadan, kendi kanunlarıyla, kendi tarihleriyle yok ettin. Sen bir silah değildin. Sen, savaşın ta kendisisin."

Sercan'ın bu sözleri, bu mutlak güç ve zeka karşısındaki hayranlığı, Eliş'in ruhunu okşadı. O an, o kısacık, lanetli an için, her şeyi unuttu. Sadece kazanan tarafta olmanın, en güçlü olmanın, o rakipsiz zekanın getirdiği o baş döndürücü hazzı hissetti. O, artık sadece bir anne ya da bir avukat değildi. O, kazanandı. Ve bu his, korkunç bir şekilde, hoşuna gitmişti.

...

Eliş, Ares Holding'in o buzdan kulesinden ayrılıp arabasına bindiğinde, ruhu, bir uyuşturucunun etkisindeydi. Bu, gücün, zekanın ve mutlak zaferin uyuşturucusuydu. Sercan'ın o takdir dolu sözleri, "Sen bir savaşın ta kendisisin," beyninde bir yankı gibi dönüyordu. Hulusi Bey'in ve ekibinin o yıkılmış, o mağlup yüzleri gözünün önünden gitmiyordu. Onları, kendi sahalarında, kendi silahlarıyla yenmişti. Bu, aylardır hissettiği o çaresizlik ve kurban olma hissine karşı kazanılmış bir zaferdi. O an için, kendini kirlenmiş değil, arınmış hissediyordu. Zayıflıklarından, korkularından, o "eski" Eliş'in o naif ahlakçılığından arınmış... Bu yeni, acımasız ve kazanan kadın, kızını hayatta tutacak olan kadındı.

Bu tehlikeli zafer sarhoşluğu, arabanın camından içeri sızan şehir manzarası değiştikçe yavaş yavaş dağılmaya başladı. Plazaların o fütüristik, parlak silüetleri yerini, sıradan insanların yaşadığı o gerçek, o yorgun binalara bıraktıkça, Eliş de Sercan'ın o yapay dünyasından çıkıp, gerçeğin o acı dolu atmosferine geri dönüyordu. Hastaneye yaklaştıkça, kalbindeki o zafer marşı sustu, yerine o tanıdık, boğucu endişe melodisi çalmaya başladı. O, bir savaş kazanmıştı, evet. Ama asıl savaş, o steril odada, o minicik bedeninde devam ediyordu.

Hastanenin otoparkına arabasını park edip, o tanıdık, dezenfektan kokulu koridorlara adımını attığında, sabahki o "kazanan" kadından geriye hiçbir şey kalmamıştı. O, şimdi yine sadece bir anneydi. Kızının durumunu merak eden, korku dolu bir anne...

Selin'in odasının kapısına geldiğinde, Yusufu kapının önünde, duvara yaslanmış bir halde buldu. Yüzü, her zamankinden daha çöküktü. Eliş'in kalbi, kötü bir haberin beklentisiyle sıkıştı. "Yusuf? Ne oldu? Selin nasıl?"

Yusuf, başını kaldırdı. Gözlerinde ne bir öfke ne de bir sitem vardı. Sadece, kelimelerin anlatamayacağı kadar derin, o saf keder... "İyi değil, Eliş," dedi fısıltıyla. "Bugün... bugün kötü bir gün geçirdi."

Eliş, o an koşarak odaya girdi. Ve gördüğü manzara, sabah toplantı odasında kazandığı o parlak zaferi, bir anda anlamsız, çirkin bir şakaya dönüştürdü.

Selin yatağındaydı. Ama bu, uyuyan bir çocuğun o masum hali değildi. Rengi, yattığı o beyaz çarşaf kadar solgundu. Kemoterapinin o acımasız etkileri, bütün bedenini esir almıştı. Yeni

bir seansın ardından kusmuştu; yatağın kenarındaki o küçük böbrek küvet, bu acı gerçeğin sessiz bir tanığıydı. Gözleri aralıktı ama feri sönmişti. Annesine baktı ama o eski, neşeli pırıltıdan eser yoktu. Saçları, o güzelim, ipek gibi saçları, yastığın üzerinde cansız tutamlar halinde duruyordu.

Eliş, o an donakaldı. Ayakları, yere çivilenmiş gibiydi. O an anladı. Onun o büyük plazalarda, o parlak masalarda kazandığı zaferler, bu odanın içindeki bu acı gerçeğin karşısında ne kadar da anlamsız, ne kadar da boştu. Sercan'ın parası, kızının o solgun yanağına bir nebze olsun renk getirebiliyor muydu? Onun o "dahi" planları, kızının midesindeki o bulantıyı dindirebiliyor muydu? Onun o "kazanma" hırsı, kızının gözlerindeki o kaybolan ışığı geri getirebiliyor muydu?

Hayır. Hiçbir şey, ama hiçbir şey, bir çocuğun bu sessiz, bu masum acısına değmezdi. Bütün o şirketler, bütün o paralar, bütün o zaferler... hepsi, Selin'in o tek bir yorgun gülümsemesinin yanında bir hiçti.

O an, Eliş'in içinde bir şeyler koptu. O buzdan duvarları, o çelikten zırhı, hepsi bir anda paramparça oldu. Dizlerinin üzerine, kızının yatağının yanına çöktü. O küçük, serum takılı elini avuçlarının arasına aldı. Ve ağlamaya başladı. Ama bu, hüznü bir ağlama değildi. Bu, utancın, pişmanlığın, kendi canavarlığıyla yüzleşmenin getirdiği, sarsıcı bir ağlamaydı.

"Özür dilerim meleğim," diye hıçkırıyordu. "Annen... annen çok özür dilerim... Ben senin yanında olmalıydım. Ben senin elini tutmalıydım. Ben ise... ben başka savaşlardaydım. Anlamsız zaferlerin peşindeydim. Affet beni..."

Yusuf, kapının eşiğinde, karısının o çöküşünü izliyordu. Aylardır ilk defa, o gerçek Eliş'i görüyordu. O kırılğan, sevgi dolu, acı çeken kadını...

Eliş, başını kaldırdı. Gözleri, Yusuf'un gözlerini buldu. O an, bakışlarında yeni bir şey vardı. Bu, bir teslimiyet değil, bir karardı. Bir kırılmaydı. "Bu yol yanlış, Yusuf," dedi, sesi titriyordu. "Bu karanlık yol, onu kurtarmıyor. Sadece bizi kirletiyor. Ben... ben artık bu oyunu oynamak istemiyorum. Kurtulmak istiyorum bu adamdan, bu anlaşmadan, bu günahattan... Kurtulmak istiyorum."

Bu, Eliş'in aylar sonra söylediği ilk doğrudu. Ve bu doğru, o hastane odasının o kederli sessizliğinde, yeni ve tehlikeli bir umudun ilk fısıltısıydı.

Yusuf'un odaya girdiği an, Eliş'in dünyası, o zafer sarhoşluğunun ardından gelen acı bir ayılmayla sarsılıyordu. Selin'in o yorgun, o masum yüzü, kazandığı anlamsız zaferin ne kadar boş olduğunu bir tokat gibi yüzüne çarpmıştı. Ve sonunda, o aylardır içinde biriktirdiği o zehri, o enkazı, sevdiği adamın önünde, hıçkırıklar içinde dökmüştü. "Kurtulmak istiyorum," diye fısıldadığında, bu bir teslimiyet değil, bir yardım çağlığıydı.

Yusuf, hayatında ilk defa, karısının o çelik zırhının ardındaki o kırılğan, o korkmuş kızı görüyordu. Öfkesi, şüphesi, hepsi bir anda eriyip gitmiş, yerini derin bir merhamete ve onu ne pahasına olursa olsun o cehennemden çekip çıkarma arzusuna bırakmıştı.

"Biliyorum," diye fısıldadı Yusuf, ağlamaktan omuzları sarsılan karısına sarılırken. "Biliyorum, Eliş. Ve kurtulacaksın. Kurtulacağız. Artık bu savaşta yalnız değilsin."

O an, o hastane odasının o suni sessizliğinde, iki yaralı ruh, bir enkazın ortasında, yeniden birbirine tutundu. Sırlar, aralarından bir sis gibi çekiliyordu. Yusuf, ona her şeyi anlatmaya

hazırlanıyordu; Fikret'i, Melek Hanım'ı, cebinde bir kor gibi taşıdığı o USB belleği ve kelimelerle bir savaş başlatma planını... Artık müttefiktiler. Artık bir takımdılar.

Tam o anda, o kutsal sessizliği, modern bir iblisin zili gibi çalan bir telefon sesi yırttı.

Eliş'in çantasından gelen o melodi, odaya bir zehir gibi yayıldı. İkisi de donakaldı. Eliş, yavaşça Yusuf'tan ayrıldı. Yusuf, Eliş'in telefonunun ekranında beliren o ismi gördü: **Sercan Kılıç**.

Eliş'in yüzü, bir anda o eski, o kireç gibi renksiz maskesine büründü. Az önceki o savunmasız kadın gitmiş, yerine yeniden o kapana kısılmış, korku dolu yabancı gelmişti. Gözleri, bir soruyla Yusuf'a kilitlendi: *Ne yapacağım?*

Yusuf, bir an bile tereddüt etmedi. Başını hafifçe salladı. "Aç," diye fısıldadı. "Sakin ol. Unutma, sen artık sadece onun avukatı değilsin. Sen, benim casusumsun."

Bu sözler, Eliş'e ihtiyacı olan o gücü verdi. Derin bir nefes aldı ve aramayı cevapladı. Sesini, olabildiğince profesyonel ve soğuk tutmaya çalışıyordu. "Efendim Sercan Bey."

"Avukat," diye gürledi Sercan'ın sesi. Zafer kazanmış bir komutanın o neşeli, o tok sesiydi. "Harika haberlerim var. Mavi Enerji'nin avukatları az önce aradı. Beyaz bayrağı çektiler. Tamamen. Masaya oturup, bizim şartlarımızla satış koşullarını görüşmek istiyorlar. Senin o 'sanat eseri' planın, onları tek bir hamlede mat etti."

Eliş, cevap verirken gözlerini Yusuf'tan ayırmıyordu. "Sevindim," dedi, sesi ifadesizdi.

"Sevinmek mi? Sevinmek yetmez, kutlamak lazım!" diye güldü Sercan. "Ve ben, bu zaferi kutlarken, herkese yeni ve en güçlü silahımın kim olduğunu göstermek istiyorum. Bu akşam, şehrin en önemli iş adamları ve bakanlıktan bazı dostlarla bir yemekteyiz. Sen de, onur konuğum olarak yanımda olacaksın."

Eliş'in eli ayağı boşaldı. Gözleriyle Yusuf'a "hayır" diyordu. Ama Yusuf, ona sakın olması için işaret etti. Bu bir fırsattı.

Eliş, aklına gelen ilk bahaneye sığındı. "Çok isterdim Sercan Bey ama... kızım hastanede, durumu pek iyi değil. Yanından ayrılamam."

Sercan'ın sesindeki o neşeli ton, bir anda o babacan ama bir o kadar da tehditkar tona büründü. "Eliş, anlıyorum. Senin ne kadar iyi bir anne olduğunu biliyorum. Ama şunu unutma, kızının o en iyi tedaviyi alabilmesi, o her biri bir servet değerindeki ilaçların tıkr tıkr ödenmesi, benim bu insanlarla olan iyi ilişkilerime, benim o masadaki güçlü duruşuma bağlı. Bu yemek, sadece bir kutlama değil. Bu, gelecekteki zaferlerimizin bir yatırımı. Yani, dolaylı olarak, kızının geleceğinin ve sağlığının bir yatırımı."

Sercan, son hamlesini yapıyordu. Eliş'in en kutsal şeyini, anneliğini, ona karşı bir şantaj olarak kullanıyordu.

Yusuf, Eliş'in yüzündeki o çaresizliği gördü ve ona belli belirsiz bir şekilde başını "evet de" anlamında salladı. Bu bir kumardı. Ama oynamak zorundaydılar.

Eliş, gözlerini kapattı. "Anlıyorum Sercan Bey," dedi, sesi yenilmiş ama kararlıydı. "Orada olacağım."

"Harika," dedi Sercan. "Seni saat sekizde, şoförüm hastanenin önünden aldıracak. Şık bir şeyler giy. Bütün gözler üzerimizde olacak." Ve telefonu kapattı.

Eliş, telefonu kapattığında, bitkin bir halde Yusuf'a baktı. "Ne yapacağız?" diye fısıldadı. "Beni de kendisi gibi bir canavara dönüştürüyor. O sofrada, onların zaferini kutlamamı istiyor."

"Hayır," dedi Yusuf, karısının ellerini tutarak. "Sen oraya onların zaferini kutlamaya gitmeyeceksin. Sen oraya, bizim savaşımız için bilgi toplamaya, cephane biriktirmeye gideceksin. O masada konuşulan her kelime, her isim, her plan, bizim için bir mermi olacak. Sen, bu gece bir kurban ya da bir konuk değilsin, Eliş. Sen, düşman karargahının kalbindeki bir ajansın. Ve ben, burada, senin dönüşünü bekleyen komuta merkezin olacağım."

O an, aralarındaki o kırılğan ittifak, somut bir savaş planına dönüştü. Korkuyorlardı. Ama ilk defa, bu korkuyla birlikte savaşıyorlardı.

Eliş, o gece, ruhunun enkazını o pahalı, siyah elbisenin altına gizleyip, Sercan Kılıç'ın o sahte zafer yemeğine, bir casus olarak gitmek üzere odadan ayrıldı. Giderken Yusuf'a attığı o son bakış, bir vedaydı. Eski hayatlarına, masumiyetlerine ve aralarındaki o basit, sorgusuz güvene bir veda... Kapı arkasından kapandığında, Yusuf, kendini Selin'le birlikte, dünyanın geri kalanından yalıtılmış, sessiz bir adada gibi hissetti.

Oda, sadece makinelerin o monoton sesleriyle doluydu. Yusuf, kızının yatağının yanındaki sandalyeye oturdu. Selin uyumuyordu. Gözleri açıktı ve tavandaki o anlamsız, beyaz boşluğa bakıyordu. Babasının oturduğunu görünce, o küçük başını yavaşça ona çevirdi. Yüzünde, bir çocuğun yüzünde asla olmaması gereken o derin, o yorgun ifade vardı.

"Baba?" dedi, sesi bir fısıltı gibiydi. "Efendim bebeğim," dedi Yusuf, kızının o ateşli ama bir o kadar da soğuk elini avucunun içine alarak.

"Annem... annem yine mi işe gitti?"

Bu soru, o kadar basit, o kadar masumdu ki, Yusuf'un kalbine bir cam kırığından daha keskin bir şekilde saplandı. Bu sorunun ardında, "Annem beni sevmiyor mu?", "Annem neden hep gidiyor?", "Benimle kalmak istemiyor mu?" gibi, bir çocuğun sormaya cesaret edemediği daha büyük, daha yıkıcı sorular olduğunu biliyordu.

İçinden bir ses, "Evet kızım," demek istedi. "Annen, seni kurtarmak için ruhunu satmaya, canavarlarla aynı masaya oturmaya gitti. Annen, senin o küçücük bedeninin acı çekmesin diye, kendi ruhunun en derin acıları çekmesine izin verdi." Ama bunu diyemezdi. Bir çocuğa, dünyanın bu kadar çirkin, bu kadar karmaşık olduğunu nasıl anlatabilirdi?

O an, içindeki yazar konuştu. Gerçeğin o en acımasız halini, bir masalın o şefkatli örtüsüyle sarmalamak istedi. "Annen," dedi, sesi olabildiğince yumuşak ve büyüleyici. "Annen, seni o kadar, o kadar çok seviyor ki... Senin için, çok uzaklardaki, kimsenin bilmediği bir 'İyilik Ormanı'na gitti." Selin'in o yorgun gözleri, hafif bir merakla aralandı. "İyilik Ormanı mı?" "Evet," diye devam etti Yusuf. "O ormanın en derinliklerinde, sadece ay ışığında açan, yaprakları gümüşten, polenleri altından olan sihirli bir çiçek varmış. O çiçek, bütün hastalıkları iyileştirir, bütün acıları dindirirmiş. Ama o çiçeği bulmak çok zormuş. Büyük dağları aşmak, karanlık nehirleri geçmek gerekirmiş. Annen, şimdi o sihirli çiçeği bulmak için o zorlu yola çıktı. O yüzden işi bu kadar uzun sürüyor. O çiçeği alıp sana getirecek ve sen, yeniden parklarda koşup oynayacaksın."

Selin, babasının anlattığı bu masalı dinlerken, o acı dolu yüzüne, hafif bir tebessüm yayıldı. "Gerçekten mi baba?" "Gerçekten, bir tanem."

Selin, bu umutla, gözlerini yavaşça kapattı ve uykuya daldı. Yusuf ise, kızına anlattığı o masalın altında eziliyordu. Eliş, gerçekten de bir canavarlar ormanındaydı. Ve Yusuf, artık o sihirli çiçeğin kendi kendine bulunmayacağını, o ormanı yakıp o çiçeği oradan zorla almak gerektiğini anlamıştı. Selin'in o masum sorusu, onun içindeki son tereddüt kırıntısını da yok etmişti.

O akşam, hastanenin o küçük, solgun ve umutsuzluk kokan banyosu, bir kadının yeniden doğuşuna ya da belki de son ve en kalıcı ölümüne tanıklık ediyordu. Eliş, lavabonun kenarlarına tutunarak, aynadaki o yabancı yansımayla yüzleşti. Gözlerinin altındaki mor halkalar, uykusuz gecelerin değil, ruhunun verdiği o sessiz savaşın madalyaları gibiydi. Sercan'ın şoförünün getirdiği o siyah, ipek elbise, bir askıda, bir idam mahkumunun son giysisi gibi bekliyordu.

Bu bir hazırlık değildi; bu, bir dönüşümdü. Tıpkı bir oyuncunun sahneye çıkmadan önce karakterine bürünmesi gibi, Eliş de kendi benliğini, o acı çeken anneyi, o pişman avukatı, ruhunun en derin dehlizlerine kilitledi. Sürdüğü her kat makyaj, o gerçek ve yaralı kadının üzerine çekilmiş birer zırh tabakasıydı. Aynadaki kadın artık o değildi. O, soğuktu. O, hesaplıydı. O, tehlikeliydi. O, artık Sercan Kılıç'ın onur konuğu değil, Yusuf'un o karanlık dünyaya sızmış casusuydu. Bu düşünce, kalbine korkuyla karışık, tuhaf bir güç veriyordu. "Bu gece," diye fısıldadı kendi yansımasına. "Bu gece o masadaki herkes bir av. Ve ben, onlar farkında olmadan, ruhlarını avlayacağım."

Lüks arabanın sessizliğinde, Boğaz'ın ışıkları birer yara izi gibi suyun üzerinde uzanırken, Eliş kendini bir akvaryumun içindeymiş gibi hissetti. Dışarıdaki o gerçek, o yaşayan şehirden, bu kurşun geçirmez camlarla ayrılmıştı. O, artık o dünyaya ait değildi. O, artık Sercan'ın dünyasına aitti. Ve bu dünya, parıltılı ama havasızdı.

Kulübün kapısında Sercan onu karşıladığında, etraftaki bütün fısıltıların ve meraklı bakışların üzerlerine çevrildiğini hissetti. Sercan, bu ilgiden keyif alıyordu. Eliş, onun en yeni, en parlak ve en tehlikeli mücevheriydi. Sercan, Eliş'in beline o sahiplenici elini koyduğunda, Eliş irkilmedi. Tam tersine, rolünü oynamaya başladı. Hafifçe gülümsedi ve o ele, bir yılanın soğuk derisine dokunur gibi, kayıtsızca karşılık verdi.

Masa, bir imparatorluğun yönetim konseyi gibiydi. Bakanlıktan gelen o kaypak yüzlü müsteşar, servetini babasından devraldığı için kendini dünyanın sahibi sanan o yaşlı, şişman sanayici ve gözleri her zaman rakamları tartan o buz gibi bankacı... Hepsi, Sercan'ın etrafında, bir güneşin yörüngesindeki gezegenler gibi dönüyorlardı. Hepsi ondan bir şey istiyor, bir şey bekliyordu.

Yemek boyunca, Eliş bir sanat sergiliyordu. Zekasını, bir yelpaze gibi, tam kararında açıp kapatıyordu. Sercan'ın Mavi Enerji zaferini anlattığı anlarda, "Hukuki süreç ne kadar da ustaca yönetilmiş, Sercan Bey," dedi, sesinde hayranlık vardı. "Böyle bir devralmanın vergisel sonuçlarını optimize etmek, başlı başına bir deha gerektirir."

Bu, Sercan'a atılmış bir pastı. Ve Sercan, bu pası gole çevirmeyi seven bir adamdı. "Vergi mi?" diye kahkaha attı. "Vergi, küçük insanlar içindir avukat. Biz, vergi vermeyiz. Biz, vergi kanunlarını yazanlara ne yapmaları gerektiğini söyleriz." Masadaki diğerleri bu güce tapar gibi güldüler.

"Elbette," diye devam etti Sercan, Eliş'in zekasını masadakilere sergilemekten keyif alarak. "Bu devralmayı, mevcut yapısıyla tutmayacağız. Bu, acemilik olur. Her şeyi, temiz, pırıl pırıl, yeni bir şirket üzerinden yürüteceğiz. Projenin adını bile koyduk: **Anadolu Güneş Sistemleri**. Mavi Enerji'nin bütün o karlı varlıkları, o yeni ve dokunulmamış şirkete aktarılacak. Geriye kalan o borçlu, sorunlu iskelet ise, kendi kaderine terk edilecek."

Eliš, şarabından bir yudum alırken, gözleri Sercan'ın gözleriyle buluştu. "Dahice," diye fısıldadı. Ama içinden, "İşte bu... İşte aradığım isim bu," diyordu. Yusuf'un romanındaki o canavarı besleyecek olan yeni bilgi, altın bir tepside sunulmuştu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, Eliş, o yaşlı sanayicinin, yeni kurulacak bir sanayi bölgesi için devletten nasıl teşvik alacağına dair anlattığı o sıkıcı hikayeyi dinlerken, araya girdi. "Affedersiniz," dedi. "Ama o bölgedeki arazi sınıflandırması, bildiğim kadarıyla sanayi için uygun değil. Orada bir hukuki pürüz var gibi."

Yaşlı adam, ona küçümseyerek baktı. "O işler halledilir hanımefendi," dedi. Ama Sercan, Eliş'in bu hamlesini görmüştü. "Eliš Hanım haklı," dedi masaya. "O pürüzü, bizim de görmemiz lazım. Yarın ilk iş, o arazinin imar planı dosyalarını bana getir." Bu, yanındaki başka bir adama verilmiş bir emirdi. Ama Eliş, mesajı almıştı. Sercan, sadece şirketleri değil, arazileri, kanunları, hatta şehirlerin kaderini bile satın alıyordu.

Gece bittiğinde, Eliş o yalıdan ayrılırken, ruhu yorgundu ama zihni bir savaş alanından toplanmış ganimetlerle doluydu. Sercan'ın bir sonraki hamlesinin adını, yöntemini ve ortaklarını öğrenmişti. O, artık sadece bir casus değildi. O, düşmanın savaş haritasına sahip bir komutandı.

Hastaneye giden yolda, arabanın camından dışarıdaki o karanlık sulara baktı. Bu gece, o sulardan daha derine batmıştı. Ama garip bir şekilde, boğulmuyordu. Tam tersine, o karanlığın içinde nasıl nefes alınacağını öğreniyor gibiydi. Belki de canavar olmak, hayatta kalmanın tek yoluyla.

Eliš, o lüks arabadan inip hastanenin o acımasız gerçekliğine adımını attığında, üzerinde taşıdığı iki farklı dünyanın ağırlığıyla kamburlaşmış gibiydi. Biri, havyar ve pahalı şarap kokan, ihanetin fısıltılarla konuşulduğu bir dünyaydı. Diğeri ise, dezenfektan ve çaresizlik kokan, hayatın bir makinenin "bip" sesine bağlı olduğu bir dünya... O, bu iki dünya arasında sıkışmış, ruhu ikiye bölünmüş bir elçiydi.

Selin'in odasına girdiğinde, Yusuf'u beklediği gibi, o rahatsız koltuğun üzerinde, elinde not defteriyle buldu. Yusuf, başını kaldırdığında, Eliş'in yüzündeki o zafer ve yenilgi karışımı ifadeyi gördü. Karısı, bir savaştan dönmüştü. Kazanıp kazanmadığını bilmiyordu ama yara aldığı kesindi.

"Nasıl geçti?" diye sordu Yusuf, sesi bir fısıltı gibiydi. Bu, sadece bir sorudan daha fazlasıydı. Bu, "Hayatta mısın? Hala benim tarafımda mısın?" demekti.

Eliš, cevap vermeden önce, yatağında uyuyan Selin'e baktı. O masum yüz, ona neden orada olduğunu, neden az önce o cehennemde oturduğunu hatırlattı. Derin bir nefes aldı ve Yusuf'un karşısındaki sandalyeye oturdu. Artık sırların, imaların, sessizliklerin zamanı geçmişti.

"Haklıydın Yusuf," diye başladı. "Bu bir iş değil. Bu bir savaş. Ve ben, bu gece, düşman karargahının tam kalbindeydim."

Eliş, o gece olan her şeyi, en ince ayrıntısına kadar anlattı. Masadaki o güçlü, o ruhsuz adamları, onların o pervasız konuşmalarını, sanki dünyayı bir satranç tahtası gibi görüp piyonları feda etmekten çekinmeyen o kibirli tavırlarını... Sercan'ın Mavi Enerji zaferini nasıl bir övünç kaynağı olarak sunduğunu ve en önemlisi, bir sonraki hamlelerinin o kilit ismini, o paravan şirketi fısıldadı: "Anadolu Güneş Sistemleri."

Yusuf, karısını sessizce, gözünü kırpmadan dinledi. Eliş'in anlattığı her detay, zihnindeki o karanlık yapbozun bir parçasını daha yerine oturtuyordu. Karısının, ne kadar tehlikeli bir oyunun içine çekildiğini, ne kadar büyük bir risk aldığını anlıyordu. İçinde, Eliş'e karşı bir hayranlık ve onu bu yola ittiği için kendine karşı derin bir öfke kabarıyordu.

Eliş sustuğunda, Yusuf başını salladı. "Sen görevini yaptın," dedi. "Hem de kusursuz bir şekilde. Şimdi sıra bende."

Bilgisayarının ekranını Eliş'e çevirdi. Ekranda, son yazdığı bölüm duruyordu. "Ben de boş durmadım," dedi. "Sen o sofradayken, ben de kendi savaşımı veriyordum. Melek'in bana verdiği o USB bellekteki gerçeklerle, kendi kurgumu birleştirdim. Bak."

Eliş, ekrandaki satırları okumaya başladı. Yusuf'un, Levent'in hikayesini, "Adil Abi" karakteri üzerinden nasıl işlediğini, Sercan'ın o tehdit dolu ses kayıtlarını, kurgusal bir diyaloga nasıl dönüştürdüğünü gördü. Ve sonra, kendi öğrendiği bilgilerin, romanın içine nasıl dahil edilebileceğini anladı. Yusuf'un yarattığı o paravan şirket, "Kıyı Denizcilik", şimdi "Anadolu Güneş Sistemleri"nin kurgusal bir ikiz kardeşi olabilirdi.

"Bu... bu delilik Yusuf," dedi Eliş, ama sesinde korku değil, bir heyecan vardı. "Bu adamı, kendi hikayesinin içinde boğacaksın."

"Aynen öyle," dedi Yusuf. "Onu, hukukun o sağlam duvarlarının arkasından çıkarıp, kendi sahasına, yani herkesin gözü önündeki o acımasız kamuoyu meydanına çekeceğiz. Ama bunun için, son bir adıma daha ihtiyacımız var."

Yusuf, telefonunu eline aldı. "Fikret," dedi. "Ona her şeyi anlatmalıyız. Elimizdeki bu somut kanıtları ve senin öğrendiğin o gelecek planını... Bu, onun için sadece bir haber değil, bir ülkeyi sarsacak bir dosya olacak. Fikret bu fırtınayı başlatacak, benim romanım ise o fırtınayı bir kasırgaya çevirecek."

Eliş, ilk defa, bu plandan kurtulabileceklerine dair gerçek bir umut hissetti. Bu, paranın satın aldığı o sahte, o zehirli umut değildi. Bu, zekanın, cesaretin ve iki insanın birbirine olan o sarsılmaz güveninin yarattığı, temiz bir umuttu. "Ara o zaman," dedi, sesi net ve kararlıydı. "Ara arkadaşını. Söyle ona. Savaş başlasın."

Yusuf, Fikret'i aradığında, sesi hiç olmadığı kadar güçlüydü. "Fikret, benim. Vakit geldi. Elimizde, sadece geçmişin değil, geleceğin de kanıtları var. Seninle hemen buluşmamız lazım. Bu, her şeyi değiştirecek."

Telefon kapandığında, oda yine sessizliğe büründü. Ama bu, artık o eski, o boğucu sessizlik değildi. Bu, büyük bir fırtınadan önceki o elektrik yüklü, o nefes kesen sessizlikti. Yusuf ve Eliş, el ele, yatağında uyuyan Selin'e baktılar. O masum yüz, onların bu tehlikeli savaşta sallanan tek bayrağıydı. Ve o bayrağı, yere düşürmemeye yemin etmişlerdi

...

Gece, Ares Holding'in o devasa kulesinin en tepesinde, farklı bir anlama bürünürdü. Aşağıdaki şehrin milyonlarca ışığı, bir mücevher yatağı gibi değil, Sercan Kılıç'ın fethettiği toprakların üzerinde yanan ateşler gibi görünürdü. O, bu şehrin tanrısıydı. Ve tanrılar, uyumazdı.

Kazandığı zafer, Mavi Enerji'nin o kaçınılmaz sonu, ona bir keyif vermiyordu. Sadece, olması gerekenin olduğu hissini, düzenin sağlandığına dair soğuk bir tatmini... Çünkü Sercan'ın dünyasında, hayat bir kutlama değil, bir savaştı. Ve bu savaşta duygulara, özellikle de neşe gibi tehlikeli duygulara yer yoktu.

Onun felsefesi basitti. Evren, kaosun ve adaletsizliğin okyanusuydu. Ve bu okyanusta sadece iki tür yaratık vardı: ezenler ve ezilenler. Köpekbalıkları ve yemler. Güçlüler ve zayıflar. Geriye kalan her şey; ahlak, onur, hukuk, merhamet... Bunlar, zayıfların, ezilmeye mahkum olanların, o acımasız gerçekliği süslemek için uydurduğu, kendilerini avutacakları masallardı. Sercan, masallara inanmazdı. O, okyanusun en büyük köpekbalığı olmayı seçmişti. Çünkü zayıf olmanın ne demek olduğunu, hukukun ne kadar aciz olduğunu, hayatın en zalim öğretmeni ona bizzat göstermişti.

Bakışları, o devasa, minimalist masasının üzerindeki tek kişisel eşyaya kaydı. Yüzü aşağı dönük duran, küçük, gümüş bir fotoğraf çerçevesi... Yavaşça masaya yürüdü. O çerçeve, onun hem en büyük gücü hem de asla kabuk bağlamayacak olan yarasıydı. Elini uzattı, o soğuk gümüşe dokundu. Ve zihninde, yıllar önce, henüz bu kadar dokunulmaz değilken yaşadığı o güne geri döndü.

Çerçeveyi kaldırdı. Fotoğraftaki, sekiz yaşlarında, bisikletinin üzerinde, saçları rüzgarda uçuşan, hayat dolu, gülüşü bütün bir gökyüzünü aydınlatan bir kız çocuğuydu. Onun kızı. **Bahar...** Adı gibi, kısacık ömrüne bir bahar neşesi sığdırmıştı.

O zamanlar Sercan, hırslı, yükselen bir iş adamıydı. Ama henüz bir "köpekbalığı" değildi. O gün, Bahar, o bisikletiyle, evlerinin önündeki o sakin sokakta turlarken, hızla gelen lüks bir araba ona çarpmış ve durmadan kaçmıştı. Sercan, kızını kanlar içinde, o asfaltta bulmuştu. Bahar, hastaneye yetişmeden, babasının kollarında son nefesini vermişti.

Asıl cehennem, ondan sonra başlamıştı. Arabayı kullanan, Sercan'ın o dönemki en büyük rakiplerinden birinin, güçlü siyasi bağlantıları olan bir iş adamının, şımarık oğluydu. Sercan, yasaya güvendi. En iyi avukatları tuttu, polise gitti, tanıkları buldu. Ama karşıdaki güç, onunkinden daha büyüktü. Tanıklara rüşvet verildi, susturuldular. Kanıtlar "kayboldu". Ve o çocuk, bir alt mahkemede, "delil yetersizliğinden" beraat etti. O gün, Sercan Kılıç, sadece kızını değil, hukuka, adalete, sisteme olan bütün inancını da toprağa gömdü.

Anlamıştı. Adalet, haklı olanın değil, güçlü olanın oyuncağıydı. Kanunlar, zayıfları kontrol etmek, güçlüleri ise korumak için yazılmış birer metinden ibaretti. O gün, kızının mezarı başında bir yemin etti. Bir daha asla zayıf olmayacaktı. Bir daha asla adaletin o kör terazisine güvenmeyecekti. O, terazinin kendisi olacaktı. O kadar güçlenecekti ki, kanunları yazanlar ondan emir alacaktı. O kadar zengin olacaktı ki, adaleti satın alabilecekti. Onun bugünkü acımasızlığı, rakiplerini yok etme hırısı, aslında yıllar önce kızını ondan çalan o adaletsiz sisteme ve o sistemin sahiplerine karşı başlattığı, bitmek bilmeyen, kişisel bir savaştı.

Düşüncelerinden, telefonunun o özel, şifreli hattından gelen sesle sıyrıldı. Arayan, güvenlik şefiydi. "Efendim," dedi adamın sesi. "Anlat," dedi Sercan, viskisinden bir yudum alarak.

"O 'intihar eden' muhasebeci Levent Dağdelen'in dul eşi Melek Dağdelen, son bir hafta içinde, iki kez, aynı adamla bir parkta ve bir pastanede görüldü. Adamın adı Yusuf Çınar. Mesleği yazarlık. Pek tanınan biri değil. Ayrıca, Yusuf Çınar'ın, bizim 'pek hazzetmeyeceğimiz' türden haberler yapan, eski gazeteci Fikret Akman ile de bir kıraathanede görüştüğü tespit edildi. Ve son olarak efendim... Yaptığımız araştırmada, yazar Yusuf Çınar'ın kızının lösemi tedavisi gördüğünü ve karısı Avukat Eliş Sönmez'in de... sizin yeni danışmanınız olduğunu teyit ettik."

Sercan, bu raporu dinlerken yüzündeki ifade hiç değişmedi. Ama içinde, okyanusun derinliklerindeki o köpekbalığı, suya düşen ilk kan damlasını hissetmişti. Bir yazar. Kızı hasta olan bir yazar. Kederli bir dul. Muhalif bir gazeteci. Ve hepsinin ortasında, kendi yeni, zeki ve kızı için her şeyi yapmaya hazır olan avukatı... Parçalar, zihninde yavaşça, kusursuz bir şekilde birleşti.

Bu, bir tesadüf değildi. Bu, onun o kusursuz, o kontrollü dünyasına sızmaya çalışan bir virüstü. Zayıflığın, duygusallığın, o nefret ettiği "adalet" masalının virüsü...

Telefonu kapattı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Ama gözlerinde, yıllar önce kızını o asfaltta kanlar içinde gördüğündeki o aynı, o ölümcül soğukluk vardı. Bu adamlar, bu küçük, önemsiz insanlar, onun en büyük yarasına dokunmaya cüret ediyorlardı.

Masasındaki fotoğrafı yeniden eline aldı. Kızının o gülen yüzüne baktı. "Merak etme, Bahar'ım," diye fısıldadı. "Bu okyanusta, artık kuralları ben koyuyorum."

Çerçeveyi, yeniden yüzü aşağı gelecek şekilde masaya koydu. İnterkomun düğmesine bastı. "Bana o yazarı bulun," dedi, sesi bir bıçak kadar keskindi. "Yusuf Çınar'ı. Ve bana, yazdığı o masalın, her bir sayfasını, her bir kelimesini getirin."

Av, başlamıştı.

...

Yusuf, Fikret'in mesajla attığı adrese gittiğinde, kendini şehrin unuttuğu, eski bir hanın o loş ve rutubetli avlusunda buldu. Burası, Fikret'in o her zamanki şen şakrak kıraathanesine benzemiyordu. Burası, sırların konuşulduğu, duvarların kulağı olmadığına emin olunan, zamanın içinde asılı kalmış bir yerdi. Fikret, onu hanın ikinci katındaki, eski bir gazete arşiv odasında bekliyordu. Odanın içini, sararmış gazete kağıtlarının o nostaljik ama bir o kadar da hüznü kokusu kaplamıştı.

"Hoş geldin, Yazar," dedi Fikret. Yüzünde, o her zamanki alaycı ifadeden eser yoktu. Ciddiydi. Bu odanın atmosferi gibi, o da ciddileşmişti. "Anlat bakalım, peşindeki canavar ne kadar büyük?"

Yusuf, lafı uzatmadı. Oturdular. Yusuf, cebinden o küçük, siyah USB belleği çıkardı ve masanın üzerine koydu. "Canavar, sandığımızdan da büyük, Fikret," dedi. "Ve bu da onun kalbi."

Fikret, bir an o küçük plastik parçasına baktı. Sonra, çantasından çıkardığı, internete bağlı olmayan, güvenli dizüstü bilgisayarına taktı. Ekranda, "ARES - KANITLAR" klasörü belirdiğinde, ikisi de nefesini tuttu.

Fikret, bir arkeoloğun bir lahdi açması gibi, dosyaları birer birer açmaya başladı. Önce o karmaşık excel tabloları, o anlaşılmaz rakamlar... Sonra o paravan şirketlerin isimleri, o sahte faturalar... Fikret, gördükleri karşısında sessizce küfürler mırıldanıyordu. O, bu işlerin yabancıysa değildi. Ama bu, başka bir seviyeydi. Bu, bir yolsuzluk değil, bir sanat eseri gibi işlenmiş, kusursuz bir kötülük ağıydı.

Ve sonra, "Ses Kayıtları" klasörüne geldiler. Fikret, kulaklığını taktı. İlk kaydı dinlediğinde, yüzünün rengi attı. İkinci kayıta, yumruğunu sıkmaya başladı. Sercan Kılıç'ın, Levent'e, "Bu gemide ya bizimle kürek çekersin ya da denize atılırsın," dediği o anı dinlediğinde, Fikret kulaklığı başından fırlattı.

"Vay anasını..." diye fısıldadı. Gözlerini Yusuf'a dikti. "Yusuf... Bu... bu bir haber değil. Bu, tek başına bir hükümeti devirir. Bu adamın dokunmadığı, kirletmediği hiçbir şey kalmamış."

"Biliyorum," dedi Yusuf.

Fikret, ayağa kalkıp odanın içinde volta atmaya başladı. Bir gazetecinin o en heyecanlı, en tehlikeli anını yaşıyordu. "Bunu patlatırsak," dedi. "Sercan, ilk iş kaynağı bulmaya çalışır. O kadın, Melek... ve sen. Ve en önemlisi, karın... Hepiniz, yürüyen birer hedefe dönüşürsünüz. Anlıyor musun bunun ağırlığını?"

"Anlıyorum," dedi Yusuf, sesi kararlıydı. "Ama başka bir yol yok. Ve dahası var."

Yusuf, o an Eliş'in dün gece getirdiği o en taze bilgiyi, "Anadolu Güneş Sistemleri" planını Fikret'e anlattı. Fikret, duydukları karşısında bir an durakladı ve sonra kahkahayı bastı. Ama bu, neşeli bir kahkaha değildi. Bu, bir deliliğin karşısında atılan, hayranlık dolu, sinirleri bozulmuş bir kahkahaydı.

"Bu inanılmaz," dedi. "Bu adamlar, sadece geçmişte suç işlememiş, gelecekteki suçlarını bile planlamışlar. Bu... bu onu suçüstü yakalamak demek. Elimizde sadece bir ceset değil, gelecekteki bir cinayetin planı da var."

İşte o an, Yusuf kendi planını masaya koydu. "Benim romanım," dedi. "O, bizim kalkanımız olacak. Gerçekleri, kurgunun içine gizleyeceğim. Bu isimleri, bu tarihleri, bu yöntemleri... hepsini, karakterlerimin hikayesinin bir parçası yapacağım. Sercan, bize dava açmaya kalksa, 'Bu sadece bir roman, karakterler ve olaylar tamamen hayal ürünüdür,' diyeceğiz. Ama okuyan herkes, satır aralarındaki o kanı görecek. Senin haberin, bir iddianame olacak. Benim romanım ise, o iddianamenin halkın vicdanındaki yankısı..."

Fikret, Yusufun o delice planındaki o dahi pırıltıyı gördü. Bu, riskliydi. Ama aynı zamanda, Sercan gibi dokunulmaz bir adamı, kendi kalesinden çıkarıp, hiç bilmediği bir savaş alanına, yani kamuoyunun önüne çekmenin tek yoluordu.

"Anlaştık, Yazar," dedi Fikret, Yusufun elini sıkarak. "Sen, o en keskin kılıcı, yani romanını dövmeye başla. Ben de, bu fırtınayı başlatacak o ilk rüzgarı estireceğim. Önce küçük fısıltılar, sonra küçük haberler... Ve en sonunda, senin kitabınla birlikte, bombayı patlatacağız."

Yusuf, o tozlu arşiv odasından ayrıldığında, kendini daha hafiflemiş ama aynı zamanda daha da büyük bir yükün altına girmiş hissediyordu. Artık bir planları vardı. Artık bir müttefikleri vardı.

Hastaneye döndüğünde, Selin'in odasına girdi. Eliş oradaydı. Kızlarının saçlarını okşuyordu. Yusuf, Eliş'e baktı ve hafifçe başını salladı. Bu, "başladı" demekti. Eliş de anladı. Gözlerinde, korkuyla karışık bir rahatlama vardı. Artık o da bu savaşta yalnız değildi.

Yusuf, o gece, not defterinin başına oturdu. Parmağındaki o görünmez yazar yüzüğü, hiç bu kadar ağır ve hiç bu kadar güçlü olmamıştı. O, artık sadece bir hikaye anlatmıyor, bir tarih yazıyordu. Kendi ailesinin ve belki de bir ülkenin kaderini değiştirecek bir tarih...

Eliš, o gece, ruhunu bir askının üzerine asıp, Sercan Kılıç'ın o parıltılı ama zehirli dünyasına doğru yola çıktığında, Yusuf, hastane odasında kızıyla baş başa kalmıştı. Oda, Eliş'in yokluğunda daha da sessizleşmiş, makinelerin o tekdüze sesi daha da belirginleşmişti. Bu ses, hayatın ne kadar mekanik ve bir o kadar da pamuk ipliğine bağlı olduğunun sürekli bir hatırlatıcısıydı.

Selin uyumuyordu. Gözleri açıktı ve babasına bakıyordu. O çocuk gözlerinde, aylardır orada olmanın getirdiği bir bilgelik ve yorgunluk vardı. Çocuklar, her şeyi hissedirdi. Onlar, kelimelerin arkasındaki sessizliği, gülümsemelerin altındaki kederi, yetişkinlerin o karmaşık dünyasının görünmez fay hatlarını sezerlerdi.

"Baba," diye fısıldadı Selin, sesi odaya dağılmış bir tüy kadar hafifti. "Annem... yine mi çok önemli bir işe gitti?"

"Yine" ve "çok önemli"... Bu kelimeler, Yusufun kalbine birer iğne gibi battı. Kızı, bu bahaneyi o kadar çok duymuştu ki, artık bir kalıp olarak ezberlemişti. Bu sorunun ardında, "Benden daha mı önemli?" diye bağırın o sessiz çılgılığı duyabiliyordu.

İçinden, "Evet kızım," demek geçti. "Annen, senin hayatını kurtarmak için ruhunu satmaya, canavarlarla aynı masaya oturmaya gitti. Annen, senin o küçücük bedeninin acı çekmesin diye, kendi ruhunun en derin acıları çekmesine izin verdi." Ama bu gerçeği, bu çirkin, bu yetişkin gerçeğini, o masum omuzlara yükleyemezdi.

O an, içindeki yazar konuştu. Gerçeğin o en acımasız halini, bir masalın o şefkatli örtüsüyle sarmalamak istedi. "Hayır bebeğim, senden daha önemli hiçbir şey yok," dedi, kızının o incecik elini avucuna alarak. "Annen, senin için, çok uzaklardaki bir 'İyilik Ormanı'na gitti. O ormanın en derinliklerinde, sadece ay ışığında açan, yaprakları gümüşten olan sihirli bir çiçek varmış. O çiçek, bütün hastalıkları iyileştirmiş. Ama o çiçeğe giden yol, çok tehlikeliymiş. Annen, şimdi o sihirli çiçeği bulmak için, o yolun en tehlikeli ejderhasıyla konuşmaya gitti. Bazen en güzel çiçekler, en büyük canavarların bahçesinde saklı olurmuş. Annen, senin için o canavarla bile konuşacak kadar cesur bir kahraman."

Selin, babasının anlattığı bu masalı dinlerken, o acı dolu yüzüne, hafif bir tebessüm yayıldı. "Ejderha... anneme zarar vermez, değil mi?" "Veremez," dedi Yusuf, sesindeki kararlılıkla. "Çünkü annen, dünyanın en güçlü annesi."

Selin, bu umutla, gözlerini yavaşça kapattı ve uykuya daldı. Yusuf ise, kızına anlattığı o masalın altında eziliyordu. Eliş, gerçekten de bir canavarlar ormanındaydı. Ve Yusuf, artık o sihirli çiçeğin kendi kendine bulunmayacağını, o ormanı yakıp o çiçeği oradan zorla almak gerektiğini anlamıştı. Kızının o masum sorusu, onun içindeki son tereddüt kırıntısını da yok etmişti.

Tam o sırada, odanın kapısı usulca tıklandı. Gelen, Selin'in doktoruydu. Yüzünde, her zamanki o mesafeli, profesyonel ifadeden farklı, şaşkınlıkla karışık, tuhaf bir aydınlık vardı.

"Yusuf Bey," dedi doktor, elindeki raporlara bakarak. "Sizi rahatsız ediyorum ama... bu sonuçları hemen görmeniz gerektiğini düşündüm."

Yusuf'un kalbi duracak gibi oldu. "Kötü bir şey mi var?" Doktor, başını kaldırdı ve Yusuf'un gözlerinin içine baktı. "Hayır," dedi. "Tam tersi. Bunu, yıllardır bu mesleği yapan biri olarak açıklamakta zorlanıyorum ama... Selin'in son tahlilleri... inanılmaz. Vücudu, tedaviye beklediğimizin çok ötesinde, neredeyse mucizevi bir şekilde yanıt veriyor. Hastalık... hastalık gerileme dönemine girmiş gibi görünüyor. Bu, bir zafer değil belki ama... bu, savaşın en önemli muharebesini kazandığımız anlamına geliyor."

Yusuf, duyduklarına inanamadı. Elindeki raporlara, o anlamadığı rakamlara, o grafiklere baktı. Ama anladığı tek bir şey vardı. Doktorun sesindeki o samimi şaşkınlık ve umut... Aylardır ilk defa, omuzlarındaki o tonlarca ağırlık kalkmış, yerine gözlerinden süzülen o sıcak, o hafif gözyaşları gelmişti.

Doktor gittikten sonra, Yusuf, uyuyan kızının yanına çöktü. O solgun yanaklarına, bir teşekkür öpücüğü kondurdu. "Savaşyorsun, değil mi bebeğim?" diye fısıldadı. "Sen de savaşyorsun."

Bu haber, bu umut, bu "sahte şafak", Yusuf'un içindeki son korku kırıntısını da silip süpürdü. Artık daha fazla bekleyemezdi. Bu umudu, kalıcı bir zafere dönüştürmek zorundaydı.

Cebinden telefonunu çıkardı. Fikret'i aradı. "Fikret, benim. Vakit geldi." Sesi, artık çaresiz değil, zafer kazanmış bir komutanın sesi gibiydi. "Eminim," dedi Fikret'in endişeli sorularına karşılık. "Elimde her şey var, Fikret. Sadece bir hikaye değil. Kanıtlar, ses kayıtları... Ve en önemlisi, artık kaybedecek hiçbir şeyim yok. Kazanacak bir geleceğim var. Şimdi, o cehennemin kapısını çalma zamanı."

Telefonu kapattı. Fırtınayı başlatmıştı. Ama artık o fırtınadan korkmuyordu. Çünkü ilk defa, o en karanlık tünelin ucunda, gerçek bir ışık görmüştü.

Yusuf, Fikret'le buluşmak üzere yola çıktığında, adımları artık o eski, yorgun ve yenilmiş adamın adımları değildi. İçinde, kızının o mucizevi haberiyle alevlenen bir ateş vardı. Bu, sadece bir umut ateşi değil, aynı zamanda bir adalet ateşiydi. Hayat, ondan en değerli varlığını almakla tehdit etmiş, sonra da bir lütufta bulunur gibi geri vermeye niyetlenmişti. Yusuf, bu şansı boşa harcamayacaktı. Bu, ona evren tarafından verilmiş bir işaretti. Savaşması için, kazanması için bir işaret...

Fikret'in yeni buluşma mekanı olarak seçtiği yer, şehrin karmaşasından uzakta, eski bir matbaanın kullanılmayan, tozlu ve mürekkep kokan bir deposuydu. Burası, bir savaş odası için mükemmeldi. Duvarlar, unutulmuş haberlerin, yarım kalmış manşetlerin hayaletleriyle doluydu.

"Demek karar verdin," dedi Fikret, Yusuf içeri girdiğinde. Sesinde, hem bir gazetecinin heyecanı hem de bir dostun endişesi vardı. "Cehennemin kapısını çalmaya..."

"Kapıyı çalmayacağız Fikret," dedi Yusuf, masanın üzerine o küçük, siyah USB belleği koyarak. "Kapıyı kırıp, içeri gireceğiz."

Saatler boyunca, o tozlu odada, sadece iki adam ve bir ülkeyi sarsacak kadar büyük bir sır vardı. Fikret, dizüstü bilgisayarında, Levent'in o titizlikle hazırladığı dosyaları, o kanıtları, o ses kayıtlarını incelerken, yüzündeki ifade, hayranlık, öfke ve profesyonel bir zevk arasında

gidip geliyordu. Sercan Kılıç'ın, Levent'i tehdit ettiği o ses kaydını dinledikten sonra kulaklığını çıkardı.

"Bu adam," dedi Fikret. "Sadece bir suçlu değil. O, sistemin kendisi olmuş. Ama her sistemin bir zayıf noktası vardır, Yusuf. Ve sen, o zayıf noktayı bulmuşsun."

Yusuf, o gece Eliş'ten öğrendiği o kilit bilgiyi masaya koydu. "Ve sadece geçmişini değil, geleceğini de biliyoruz. 'Anadolu Güneş Sistemleri' adında bir paravan şirketle, Mavi Enerji'yi yutup, yeni çıkacak teşvikleri toplayacak."

Fikret, bu yeni bilgiyle bir an durakladı. Gözleri parladı. "Bu... bu her şeyi değiştirir," dedi. "Bu, onu sadece geçmişteki suçlarıyla değil, işlemeye hazırlandığı bir suçla da yakalamak demek. Bu, bir haber değil. Bu, bir suçüstü."

İşte o an, planlarını yapmaya başladılar. Bu, tek bir kurşunla bitirilecek bir av değildi. Bu, bir satranç maçıydı ve her hamle, dikkatle hesaplanmalıydı.

"Önce suyu bulandıracğız," dedi Fikret, bir stratejist gibi. "Ben, finans çevrelerindeki muhbirlerim ve blogger arkadaşlarım aracılığıyla, Ares Holding hakkında küçük 'fısıltılar' yaymaya başlayacağım. 'Şaibeli bilançolar', 'beklenmedik ortaklıklar' gibi... Sercan'ı, nereden geldiğini bilmediği küçük darbelerle meşgul edip, gardını düşürmesini sağlayacağız."

"O sırada," diye devam etti Yusuf. "Ben de romanımı bitireceğim. Ama bu artık sadece bir roman olmayacak. Bu, bir iddianame olacak. İçinde, USB'deki her detay, her tarih, her yöntem, kurgusal bir maskeyle yer alacak. 'Kıyı Denizcilik' gibi, 'Anadolu Güneş Sistemleri' gibi... Okuyan herkes, bu karakterin kim olduğunu, bu olayların ne kadar gerçek olduğunu hissedecek."

"Ve en sonunda," dedi Fikret, ayağa kalkarak. "Senin romanın piyasaya çıktığında, o kamuoyunda bir şok dalgası yarattığında, ben de ana manşeti patlatacağım. Elimizdeki bütün o ses kayıtları, bütün o belgelerle... Senin romanın, insanların kalbine dokunacak. Benim haberim ise, o kalplerdeki şüpheyi, inkar edilemez bir gerçeğe dönüştürecek. Hukuk, onu yargılamadan önce, halk onu kendi vicdanında mahkum etmiş olacak."

Bu, kusursuz bir plandı. Tehlikeliydi. Ama kazanma ihtimali, ilk defa, kaybetme korkusundan daha ağır basıyordu.

Yusuf, o depodan ayrılıp, yeniden hastanenin yolunu tuttuğunda, kendini daha güçlü hissediyordu. Artık yalnız değildi. Artık bir planı vardı.

Odaya girdiğinde, Eliş oradaydı. Selin'in yatağının başında, ona bir kitap okuyordu. Selin'in yanakları, sanki babasının içindeki o umudu hissetmiş gibi, bugün biraz daha pembeleşmişti. Eliş, Yusuf'u görünce gülümsedi. Bu, aylardır gördüğü ilk, gerçek, içten gülümsemeydi.

"Doktorlar geldi," diye fısıldadı Eliş. "Değerleri... çok daha iyiymiş. Bu bir mucize Yusuf."

Yusuf, karısının elini tuttu. "Hayır Eliş," dedi. "Bu bir mucize değil. Bu, bizim savaşımızın ilk zaferi. Ve daha yeni başlıyoruz."

O an, o hastane odasında, o sahte şafağın en parlak anını yaşadılar. Kızlarının iyileşme umudu, onlara, girecekleri o en karanlık savaş için ihtiyaçları olan o son gücü vermişti. Henüz

bilmiyorlardı ama mutluluk, bazen, en büyük trajediden önceki o son, o derin nefes alıştan başka bir şey değildi.

O "mucizevi" haberden sonraki günler, bir rüyanın içinden geçmek gibiydi. Selin'in o solgun yanaklarına, her gün biraz daha renk geliyordu. İştahı açılmış, oynamak için gücü geri dönmeye başlamıştı. Hastane odasının o sıkıcı duvarları, onun o cılız ama neşeli kahkahalarıyla yeniden şenleniyordu. Yusuf ve Elish, her bir gelişmeyi, birer kutsal ayin gibi izliyorlardı. Selin'in kendi başına yediği bir kaşık çorba, çizdiği bir resim, anlattığı bir fıkra... Hepsi, o en karanlık tünelin ucunda beliren o ışığın, birer yansımasıydı.

Ve bir hafta sonra, doktorların o en güzel cümlesi geldi: "Artık eve gidebilirsiniz. Tedavisine evde devam edeceğiz."

O hastane odasından ayrılmak, bir hapishaneden tahliye olmak gibiydi. Eşyaları toplarken, Elish'in eli, o ilk geldikleri gün Selin'in kolunda gördüğü o morluğun hatırasıyla bir an duraksadı. Ama sonra, şimdi karşısında duran, saçları yeniden uzamaya başlamış, gözlerinin içi parlayan kızına baktı ve o kötü anıyı zihninin en karanlık köşesine itti.

Arabayla eve dönerken, dünya onlara farklı görünüyordu. Şehrin o her zamanki gürültüsü, artık bir kaos değil, hayatın o canlı müziği gibi geliyordu. Güneş, hiç olmadığı kadar parlaktı. Yusuf, arabayı kullanırken, bir eliyle de Elish'in elini tutuyordu. Yıllardır ilk defa, gelecekten korkmuyorlardı.

Evlerine girdiklerinde, içerideki o tanıdık koku, onlara "yuva" kelimesinin ne kadar değerli olduğunu bir kez daha hatırlattı. Selin, çığlıklar atarak doğruca kendi odasına koştu, oyuncaklarına, yatağına, o küçük dünyasına kavuşmanın sevinciyle...

O gece, Selin kendi yatağında, huzurla uykuya daldıktan sonra, Yusuf ve Elish, salondaki o sarı koltukta, yan yana oturdular. Evin sessizliği, artık boğucu değil, huzur vericiydi.

"Başardık," diye fısıldadı Elish, başını Yusuf'un omzuna yaslayarak.

"Daha değil," dedi Yusuf. "Ama başaracağız. Sadece biraz daha zaman..."

Yusuf, o gece, kendini hayatının efendisi gibi hissediyordu. Kurduğu o tehlikeli ittifak, aldığı o cüretkar kararlar, hepsi işe yaramıştı. Sanki evren, onun bu adalet savaşını görmüş ve onu, kızının iyileşmesiyle ödüllendirmişti. Bu düşünce, ona tehlikeli bir özgüven veriyordu. Elindeki o kalemle, sadece bir kurguyu değil, kaderin kendisini bile değiştirebileceğine inanmaya başlamıştı.

"Demek ki oluyormuş," diye düşündü içinden, pencereden dışarıdaki o sakin geceye bakarken. "Kendi kaderini, kendi kalemle yazabiliyormuşsun."

Bu, onların sahte şafağıydı. En parlak, en umut dolu ve en kırılğan anları... Çünkü bilmiyorlardı. Bilmiyorlardı ki kader, en acımasız oyunlarını, her şeyin yoluna girdiğini sandığınız anda oynamayı severdi.

O sahte şafağın ışığı, Yusuf'ların evine dolduğunda, beraberinde uzun zamandır unutulmuş bir duyguyu da getirmişti: Normallik. Zaman, artık hastane koridorlarının o mekanik ritmiyle değil, bir ailenin o basit, o paha biçilmez gündelik anlarıyla akıyordu. Sabahları demlenen çayın kokusu, salonda oyuncaklarıyla oynayan Selin'in o neşeli haykırışları, Elish'in yüzündeki o yorgun ama huzurlu tebessüm... Bütün bunlar, Yusuf'un ruhuna bir merhem gibiydi. Selin'in

kan değerleri her kontrolde daha iyiye gidiyor, o solgun yanaklarına her gün biraz daha hayat geliyordu. Bu gözle görülür iyileşme, Yusuf'un içindeki o son korku kırıntılarını da silip sprmşt. O, artık kaderin bir kurbanı değil, ailesi için doğru savaşı vererek kaderi değiştiren bir adam olduğuna inanıyordu.

Ama içinde, hala kapanmamış bir hesap, huzura ermemiş ruhlar vardı. Kendi yarattığı ruhlar: Betil, Engin ve Arzu. Onları, kurgunun o belirsiz arafında, bir umut ve korku arasında bırakmıştı. Onlara bir son, bir huzur borıuydu. Kendi kızı bu aydınlığa kavuşurken, onları o cehennemde bırakamazdı.

O öğleden sonra, Selin ve Eliş bahçede güneşin tadını çıkarırken, Yusuf, o eski, o tanıdık adımlarla çalışma odasına girdi. Aylardır ilk defa, bu masaya, ruhunda bir savaşın ağırlığıyla değil, bir hikayeyi tamamlama arzusunun o saf heyecanıyla oturuyordu.

Defterini açtı. En son, Engin ve Arzu'nun, Betil'in nakil haberini aldığı o umut dolu anda kalmıştı. Ama umut, aynı zamanda en büyük işkenceydi. Çünkü umudun olduğu yerde, kaybetme korkusu da vardı. Yusuf, şimdi o korkuyla yüzleşecekti. Kalemını eline aldı ve o hastane koridorlarına, Engin'in ve Arzu'nun o bitmek bilmeyen bekleyişine geri döndü. O anı, öylesine yazıp geçemezdi. O anı, yaşamalıydı.

Nakil günü, hastanenin üzerine kurşuni bir gökyüzü gibi çökmüştü. Zaman, o gün, akıyor, sadece damlıyordu. Engin ve Arzu, ameliyathanenin kapısının önündeki o ruhsuz, plastik sandalyelerde, ne konuştuklarını ne de düşündüklerini bilmeden oturuyorlardı. Bütün bir evren, o kapının ardındaki o steril odaya sıkışmıştı. İçeride, Betil'in o minicik bedeni, bir savaş alanıydı. Almanya'dan gelen o isimsiz umut hücreleri, hastalığın o hain hücreleriyle, o en sessiz, o en ölümcül savaşı veriyordu.

Engin, ellerini kenetlemiş, tırnaklarını avuçlarına geçiriyordu. Zihninde, anlamsız, parçalanmış dualar dönüyordu. Tanrı'ya, doktorlara, o hiç tanımadığı Alman donöre... herkese yalvarıyordu. Arzu ise, gözlerini tek bir noktaya dikmiş, adeta bir trans halinde, sadece bekliyordu. Bu, kelimelerin bittiği, sadece nefes alıp vermenin kaldığı bir bekleyişti. Birbirlerine bakmaya bile cesaret edemiyorlardı, çünkü birbirlerinin gözlerinde, kendi korkularının o en çıplak halini görmekten çekiniyorlardı.

Saatler, asırlara dönüştü. Ve sonunda, o kapı açıldı. Doktor Murat, yüzündeki o yeşil maskeyi çıkardığında, Engin ve Arzu, bir mahkumun, idama mı yoksa özgürlüğe mi gittiğini belirleyecek olan o son hükmü bekler gibi, ayağa fırladılar.

Doktorun yüzü yorgundu. Ama gözlerinde, o her zamanki mesafeli ifadeden farklı bir şey vardı. Bir tebessümün o en hafif, en belli belirsiz gölgesi... "Operasyon," dedi doktor, sesini bulmaya çalışır gibiydi. "Planlandığı gibi gitti. Nakli gerçekleştirdik. Ama..."

O "ama" kelimesi, Engin'in kalbine bir hançer gibi saplandı.

"Ama asıl savaş şimdi başlıyor," diye devam etti doktor. "nmzdeki haftalar, hatta aylar, çok kritik. Vücudun, o yeni hücreleri kabul edip etmeyeceğini, onlarla savaşp savaşmayacağını göreceğiz. O yeni ordu, o eski ve hain orduyu

yenecek mi, bekleyeceğiz. Şimdi yapabileceğimiz tek şey, sabretmek ve dua etmek."

Yusuf, bu satırları yazarken, kendi yaşadığı o bekleyişi, o çaresizliği yeniden hissediyordu. Selin'in doktorunun odaya girdiği, elindeki tahlil sonuçlarına baktığı o anları... Kurgu ve gerçek, ruhunda acı bir şekilde iç içe geçmişti. Kalemı bıraktı. Defterin bu bölümünü kapatırken, kendi ruhundaki bir bölümü de askıya aldığını hissetti. Betil'in hikayesini, henüz tam olarak bitirmemişti. Onu, o en karanlık yerden çıkarmış, ama zaferin henüz ilan edilmediği, o en gerilimli bekleyiş anında bırakmıştı.

Odasından çıktığında, Elish'in salonda, elinde bir kitapla onu beklediğini gördü. "Yazıyor musun?" diye sordu Elish, sesinde bir tebessümle. "Yazıyorum," dedi Yusuf. "Betil... o en zor sınavını veriyor. Tıpkı bizim Selin'imiz gibi." Elish, Yusuf'un yanına oturdu, başını onun omzuna yasladı. "Kazanacak mı?" diye fısıldadı. Yusuf, pencereden dışarıda oynayan Selin'e baktı. "Kazanmak zorunda," dedi. "İkisi de kazanmak zorunda."

Ama içinde, hala kapanmamış bir hesap, huzura ermemiş ruhlar vardı. Kendi yarattığı ruhlar: Betil, Engin ve Arzu. Onları, kurgunun o belirsiz arafında, bir umut ve korku arasında bırakmıştı. Onlara bir son, bir huzur borçluydu. Kendi kızı bu aydınlığa kavuşurken, onları o cehennemde bırakamazdı.

O öğleden sonra, çalışma odasının o tanıdık sessizliğine çekildi. Defterini açtı. En son, Betil'in o en kritik ameliyattan çıktığı ve Engin ile Arzu'nun o gerilimli bekleyişe başladığı anda kalmıştı. Şimdi, o bekleyiş bir sonuca, bir zafere ulaştırma vaktiydi.

Betil'in vücudu, o isimsiz kahramanın hediyesini, o yeni hayat hücrelerini kabul etmişti. Nakil başarılı olmuştu. Hastaneden çıktığı gün, bir bayram günüydü. Engin, kızının o küçük elini tutarken, hayatında ilk defa, attığı adımların bu kadar sağlam, bastığı toprağın bu kadar güvenli olduğunu hissediyordu.

Ama içinde, hala bir öfke, bir adalet arzusu vardı. Adil Abi'nin ona emanet ettiği o dosya, vicdanında bir kor gibi duruyordu. Sadece kızının iyileşmesi yetmezdi. Kızının, babasının korkup sustuğu bir dünyada büyümesini istemiyordu. O, kızına sadece bir hayat değil, aynı zamanda onurlu bir dünya da bırakmak zorundaydı.

O gece, Engin, fabrikadaki o en güvendiği, o en onurlu işçi arkadaşlarıyla, bir bodrum katında gizlice buluştu. Adil Abi'nin dosyasını masanın üzerine yaydı. "Bu," dedi. "Sadece bizim çalınan haklarımız değil. Bu, bizden sonra gelecek çocuklarımızın da çalınan geleceğidir." O gece, o dosyadan yüzlerce kopya çıkardılar. Şafak sökmeden, fabrikanın her bir köşesine, yemekhanenin duvarlarına, soyunma odalarının panolarına, o dosyadan sayfaları astılar. Fabrikanın bütün kirli çamaşırlarını, o fabrikanın duvarlarına serdiler. Bu, sessiz bir adamın, en gürültülü çılgınydı.

Bu isyan, bir kıvılcımdı. Ama asıl yangını, gazeteci Çetin başlatacaktı. Engin, o sabah, o dosyanın orijinalini, o genç ve idealist adama teslim etti. "Artık," dedi. "Bu ateş, sizin ellerinizde."

Ve ateş, bütün ülkeyi sardı. Çetin'in haberleri, Engin'in başlattığı o fabrika isyanıyla birleşince, o dokunulmaz "Köpekbalığı"nın kalesi, temelinden sarsıldı. Hukuk, ilk defa, güçlünün değil, haklının yanında yer almak zorunda kaldı.

Aylar sonra, bir yaz akşamı... Engin, artık bir işçi değil, arkadaşlarının oylarıyla seçildiği işçi kooperatifinin başkanıydı. Ve bahçesinde, salıncakta sallanan kızını izliyordu. Betil'in o bir zamanlar dökülen saçları, şimdi kısa ama gür bir şekilde yeniden uzamıştı. Rüzgarda dalgalanıyordu. Ve kahkahaları... o kahkahaları, bahçedeki bütün çiçeklerden daha güzeldi.

Arzu, elinde bir sürahi limonatayla Engin'in yanına oturdu. Birlikte, sessizce, bu paha biçilmez, bu basit anı izlediler.

Engin, o an anladı. Cehennem, sadece acı çekilen bir yer değildi. Bazen cehennem, en değerli şeyin ne olduğunu anlamak için, içinden geçmek zorunda olduğun bir ateşten ibaretti. Ve onlar, o ateşten, el ele çıkmayı başarmışlardı.

Son.

Yusuf, defterinin son sayfasına o tek kelimeyi yazdığında, omuzlarından tonlarca bir yükün kalktığını hissetti. Bitmişti. Kendi yarattığı o karanlık hikayeyi, o acı dolu karakterleri, hak ettikleri o aydınlık sona, o onurlu zafere kavuşturmuştu. Bu, onun en büyük eseri idi. Sadece bir roman değil, aynı zamanda kendi ruhunun ve umudunun bir manifestosuydu.

Defterini kapattı. Odadan çıktığında, Eliş onu kapıda, elinde iki kahve fincanıyla bekliyordu. Gözlerinde, anlayan bir tebessüm vardı. "Bitti mi?" diye sordu. Yusuf, gülümsedi. Karısının elinden kahvesini alırken, "Bitti," dedi. "Ve bu defa, gerçekten bitti. Herkes iyi. Herkes mutlu."

Bu cümle, o an, o evdeki en büyük, en saf gerçektir. Artık geriye tek bir savaş kalmıştı: Gerçek dünyadaki o son ve en büyük fırtına.

Yusuf ve Eliş'in evi, aylardır ilk defa, bir hastane bekleme odasının o gergin sessizliğine değil, bir ailenin o gündelik, o paha biçilmez tıkrıtlarına ev sahipliği yapıyordu. Sabahları demlenen kahvenin kokusu, salonda oyuncaklarıyla bir şato inşa eden Selin'in o neşeli, anlamsız şarkılarına karışıyordu. Selin'in saçları, o bir zamanlar dökülen yerden, inatçı ve hayat dolu lüleler halinde yeniden uzuyordu. Yanaklarındaki o sağlıklı pembe renk, Yusuf ve Eliş için, gördükleri en güzel gün doğumuydu.

Bu bir rüyaydı. Ve Yusuf, her an, bu rüyadan uyanmaktan ölesiye korkuyordu.

O, artık bir savaşçı değildi. O, artık bir komplocu değildi. O, sadece, kızını salıncakta sallayan bir babaydı. Eliş'le birlikte, Selin'i parka götürdükleri bir öğleden sonra, kızının o kaygısız kahkahalarını dinlerken, içinden bir ses ona fısıldıyordu: "İşte bu. Aradığın her şey bu. Dur. Daha fazlasını isteme. Bu anı riske atma."

Selin, salıncaktan inip, elindeki sarı bir papatyayla onlara doğru koştu. "Anne, bak!" dedi. "Bu sihirli bir çiçek. Üfleyince, bütün kötü rüyalar gidiyormuş." Gözlerini kapattı, o küçücük ciğerlerindeki bütün nefesiyle papatyaya üfledi. Beyaz yapraklar, rüzgarda dans ederek dağıldı. Eliş, kızına sarılıp, "Gittiler mi bakalım kötü rüyalar?" diye sordu. Selin, çok ciddi bir ifadeyle, "Gittiler," dedi. "Artık hiç gelmeyecekler."

Bu masum sahne, Yusufun kalbine, tatlı bir acıyla oturdu. Onlar, bu huzurlu bahçede, papatyalara üflerken, Sercan Kılıç dışarıda, kendi karanlık imparatorluğunu yönetmeye devam ediyordu. Melek Hanım ve çocukları, babasız bir hayata alışmaya çalışıyordu. Bu barış, bu huzur, ne kadar da sahte, ne kadar da bencildi. Bu, sadece onların küçük adasına vurmuş bir

güneşti. Okyanusun geri kalanı ise, hala fırtınalıydı. Ve o fırtına, eninde sonunda, onların da adasına ulaşacaktı.

Yusuf, defterini eline aldı. Sonunu, o mutlu sonu okudu. Kendi yarattığı o kahramanı, Engin'i düşündü. Engin, sadece kızını kurtarmakla kalmamış, aynı zamanda o kötülüğe karşı savaşmıştı. Onuruyla, cesaretiyle... Peki ya kendisi? O ne yapıyordu? Kızının iyileşmesini bir lütuf gibi kabul edip, o canavarın varlığını unutacak mıydı? Melek Hanım'a verdiği o sözü, Levent'in o son çılgınlığını, duymazdan mı gelecekti?

Selin'in iyileşmesi, savaşı bitirmemişti. Tam tersine, şimdi savaşmak için daha büyük bir nedeni vardı. Artık sadece bir intikam için değil, kızının o papatyalara üfleyebileceği, o masum ve güvenli dünyayı korumak için savaşmalıydı. Bu huzuru, kalıcı kılmak için savaşmalıydı.

Kararını vermişti. Bu sahte şafak, gerçek bir güne dönmek zorundaydı. Ve o güneşi, kendi elleriyle doğduracaktı.

Eliş, odaya sessizce girdiğinde, Yusufu, masanın üzerinde duran o iki nesneye bakarken buldu. Defter ve USB bellek. Eliş, Yusuf'un ne düşündüğünü, o büyük ikilemi anladı. "Emin misin, Yusuf?" diye fısıldadı. "Her şey... o kadar iyi ki şimdi."

Yusuf, başını kaldırdı ve karısının o endişeli gözlerinin içine baktı. "İyi, çünkü o canavar dışarıda ve biz içerideyiz. Ama bu duvarlar bizi ne kadar korur, Eliş?" dedi. "Asıl huzur, o canavar yok olduğunda gelecek. Sadece bizim için değil. Melek'in çocukları için de. Belki de Mina için bile... Benim, romanımda yarattığım o onurlu adam olmam lazım. Sadece kağıt üzerinde değil."

Eliş, kocasının omuzuna dokundu. Gözlerinde, korkuyla karışık bir gurur vardı. Artık onu durdurmaya çalışmadı. Çünkü biliyordu. Yusuf haklıydı.

Yusuf, telefonunu eline aldı. Fikret'in numarasını buldu. Bu defa, parmakları titremiyordu.

Yusuf, telefonun diğer ucundaki Fikret'e, "Vakit geldi," dediğinde, sesi, aylardır hiç olmadığı kadar net ve kararlıydı. Bu ses, artık acı çeken bir adamın değil, kararını vermiş bir askerin sesiydi. Fikret, bu tonlamadaki o geri dönüşlülüğü anladı. "Yarın," dedi. "Sana atacağım konuma, tek başına gel. Ve o cephaneliği de yanında getir."

Ertesi gün, Yusuf, Eliş'e "Fikret'le kitabın son detaylarını konuşacağım," yalanını söyledi. Bu, artık onları ayıran bir yalan değil, onları koruyan bir stratejinin parçasıydı. Eliş, sadece başını salladı ve "Dikkatli ol," diye fısıldadı. Gözleri, "Sana güveniyorum," diyordu.

Buluşma yerleri, yine o eski, tozlu gazete arşivi idi. Burası, onların sığınağı, onların savaş odası olmuştu. Fikret, her zamankinden daha ciddi idi. Masanın üzerine, sadece iki bardak çay koymuştu.

Yusuf, çantasından iki şey çıkardı. Biri, "Köpekbalığı" adını verdiği romanının son, temize çekilmiş halinin olduğu bir dosyaydı. Diğeri ise, Melek Hanım'ın ona emanet ettiği, Levent'in ruhunu ve Sercan'ın günahlarını barındıran o küçük, siyah USB bellek. İkisini de, masanın üzerine, bir mahkemeye sunulan iki delil gibi, yavaşça koydu.

"Bu," dedi Yusuf, romanını işaret ederek. "Fıtil. Hikaye bu. İnsanların kalbine dokunacak, onları öfkeli edilecek olan bu." Sonra USB belleği Fikret'e doğru itti. "Bu da ateş. Hikayeyi,

bir dedikodudan, inkar edilemez bir gerçeğe dönüştürecek olan kanıtlar. İçinde, Sercan'ın kendi sesiyle verdiği emirler var."

Fikret, bir an o iki nesneye baktı. Biri, sanatın o soyut gücünü temsil ediyordu. Diğeri ise, gerçeğin o en çıplak, en acımasız halini... "Bu ikisi birleştğinde," dedi Fikret, "bu bir fırtına değil, bir nükleer serpinti etkisi yaratır, Yusuf. Herkes, bu patlamanın altında kalır."

"Biliyorum," dedi Yusuf. "Zaten amacımız da bu."

O gün, o tozlu odada, bir yazar ve bir gazeteci, bir tiranı devirmek için son planlarını yaptılar. Bu, artık sadece bir fikir teatisi değil, somut bir operasyon planıydı.

"Önce roman," dedi Fikret. "Bunu, tanıdığım, cesur ve bağımsız bir yayınevine hemen yarın götüreceğim. Onlara, ellerinde yılın en büyük edebi ve politik bombası olduğunu söyleyeceğim. Baskı sürecini hızlandırmalarını isteyeceğim."

"Roman raflara çıkmadan hemen önce," diye devam etti Yusuf, "sen o ilk, o en büyük manşeti patlatacaksın. Ses kayıtlarını... Levent'in o son çığlığını, bütün ülke duyacak."

"Aynen öyle," dedi Fikret. "Haber patladığında, Sercan ve avukatları 'iftira' diye bağırarak. Ama tam o sırada, senin romanın çıkacak. Ve insanlar, benim haberimde okudukları o gerçek isimlerin ve olayların, senin romanındaki karakterlerle ne kadar örtüştüğünü görecekler. Romanın, benim haberimin en büyük tanığı olacak. Kurgu, gerçeği doğrulayacak."

Bu, kusursuz bir tuzaktı. Sercan Kılıç'ı, kendi kibrinin ve gücünün ortasında, tamamen savunmasız bırakacak bir tuzak...

Fikret, Yusuf'un omzuna elini koydu. "Son şansın, Yazar," dedi, sesi ciddiye. "Bu kapıdan çıktığımızda, artık sadece bir baba ve bir gazeteci olmayacağız. Bir tiranın en büyük hedefi olacağız. Buna gerçekten hazır mısın?"

Yusuf'un gözünün önüne, o sabah evden çıkarken, arkasından el sallayan kızı Selin'in o neşeli yüzü geldi. O sağlıklı, o hayat dolu gülümseme... "Hazırım," dedi Yusuf. "Çünkü kızımın, babasının korkak olduğunu anlatan bir hikaye okumasındansa, bir tiranın hedefi olmayı tercih ederim."

El sıkıştılar. Anlaşma, artık kan ve mürekkeple mühürlenmişti.

Yusuf, o handan çıkıp, güneşli bir öğleden sonrasına adımını attığında, kendini tuhaf bir şekilde hafiflemiş hissediyordu. Karar verilmişti. Ok, yaydan çıkmıştı. Artık geriye, sadece beklemek kalmıştı. Fırtınanın kopmasını beklemek...

Hastaneye uğradığında, Elish'e her şeyi anlattı. Elish, onu sessizce, gözlerinde hem korku hem de gururla dinledi. "Başlıyor demek," dedi Elish. "Başlıyor," dedi Yusuf.

O gece ve sonraki birkaç gece, evlerinde, o sahte şafağın tadını, son kez çıkaracaklarını bilir gibi, daha sıkı sarıldılar birbirlerine. Her kahkaha, her öpücük, daha bir anlamlıydı. Çünkü biliyorlardı. Çok yakında, bu sakın deniz, yerini cehennemin ta kendisine bırakacaktı. Ve onlar, o cehennemin tam ortasında, el ele durmaya yemin etmişlerdi.

...

O huzurlu günlerin ardından gelen hafta, fırtınadan önceki o tekinsiz sessizlikle geçti. Yusuf ve Eliş, dışarıdan bakıldığında, kızlarının sağlığına kavuşmasının keyfini süren sıradan bir aile gibiydi. Ama evin içinde, kapalı kapılar ardında, iki komutan, operasyonun başlayacağı o "Sıfır Günü"nü bekliyordu. Her telefon çalışı, her haber bülteni, kalplerini ağzlarına getiriyordu. Bu, korkuyla ve umutla yoğrulmuş bir bekleyişti.

Ve o bekleyiş, bir Cuma gecesi, tam gece yarısını vurduğunda sona erdi.

Yusuf ve Eliş, salondaki koltuğa yan yana oturmuş, dizüstü bilgisayarın o parlak ekranına bakıyorlardı. Fikret'ten gelen o tek satırlık mesaj, bir savaş emri gibiydi: "Link aktif. Tanrı yardımcımız olsun."

Yusuf, titreyen parmağıyla linke tıkladı. Fikret'in gazetesinin internet sitesi açıldı. Ve en tepede, dev puntolarla, o bekledikleri, o korktukları ve o umut ettikleri manşet duruyordu:

"İŞTE KÖPEKBALIGININ SESİ: İNTİHAR EDEN MUHASEBECİNİN SIR DOLU SES KAYITLARI ORTAYA ÇIKTI!"

Haberin altında, her şey vardı. Levent'in, Sercan Kılıç'la yaptığı o son konuşmanın ses kaydı, dinlenebilir bir formatta duruyordu. Sercan'ın o buz gibi sesiyle, "Bu gemide ya bizimle kürek çekersin ya da denize atılırsın," deyişi, artık bir sır değildi. Paravan şirketlerin isimleri, şaibeli para transferlerinin belgeleri, hepsi, halkın gözü önüne serilmişti.

Bomba, patlamıştı. Ve sesi, bütün bir ülkeden duyuluyordu.

Yusuf ve Eliş, ekrana bakakaldılar. Başarmışlardı. O an, hem korkunç bir zafer hissi hem de buz gibi bir dehşet duyuyorlardı. O an, dünyanın bir yerinde, Sercan Kılıç'ın da bu haberi gördüğünü biliyorlardı.

Ve fırtına, beklediklerinden de hızlı koptu.

Daha ilk bir saat içinde, haber sosyal medyada bir orman yangını gibi yayıldı. #AresHolding, #SercanKılıçTutuklansın, #LeventİçinAdalet hashtag'leri, ülkenin gündemine oturdu. Diğer haber siteleri, televizyon kanalları, Fikret'in gazetesini kaynak göstererek haberi son dakika olarak girmeye başladı.

Sabah olduğunda, Ares Holding'in o görkemli kulesinin önü, canlı yayın araçları ve gazetecilerle doluydu. Borsa, "Ares Holding" hisselerindeki o tarihi düşüşle açılmıştı. Sercan Kılıç'ın o dokunulmaz, o sarsılmaz imparatorluğu, birkaç saat içinde temelinden sarsılıyordu.

Tam da bu kaosun ortasında, Fikret'in planının ikinci adımı devreye girdi. Tanınmış bir edebiyat eleştirmeni, kendi bloğunda şu başlıkla bir yazı yayınladı: **"YAKINDA ÇIKACAK BİR ROMAN, GÜNDEMDEKİ SKANDALI AYLAR ÖNCESİNDEN Mİ YAZDI?"**

Yazıda, yazar Yusuf Çınar'ın "Köpekbaliğı" adlı romanının taslağını okuduğunu ve romandaki olayların, Ares Holding skandalıyla korkutucu bir şekilde örtüştüğünü anlatıyordu.

Artık herkes, sadece haberleri değil, o gizemli romanı ve onun yazarını da konuşuyordu. Yusuf'un kelimeleri, gerçeğin ta kendisiyle birleşmiş, inkar edilemez bir silaha dönüşmüştü.

Yusuf ve Eliş, bütün bu gelişmeleri, evlerindeki o salondan, hem gurur hem de dehşetle izliyorlardı. Savaşı kazanıyorlardı. Ama savaşın ortasında kalanın, her zaman yara aldığını da biliyorlardı.

Bekledikleri telefon, öğleden sonra geldi. Eliş'in telefonu çaldı. Arayan, **Sercan Kılıç**'tı. Eliş, Yusuf'a baktı. Gözlerinde, "İşte o an," diyen bir ifade vardı. Yusuf, karısının elini sıktı ve başıyla "aç" işareti yaptı.

Eliš, telefonu açtı. "Alo?"

Sercan'ın sesi, bir ses kaydındaki gibi soğuk ya da bir yemekteki gibi kendinden emin değildi. Bu, yaralı bir canavarın o en tehlikeli, o en ölümcül sessizliği idi. "Avukat," dedi Sercan. Sadece bu. "Sanırım," diye devam etti. "Konuşacak bazı konularımız var. Senin kocanın yazdığı o masal gibi... Ofisime geliyor. Hemen. Ve bu defa, yalnız gelmeyeceksin. Kocanı da, o yetenekli yazar bozuntusunu da yanında getireceksin. Son bir toplantı yapacağız."

Telefon kapandı. Bu, bir davet değildi. Bu, son bir yüzleşme çağrısıydı. Köpekbalığı, yaralıydı. Ve yaralı bir köpekbalığından daha tehlikeli hiçbir şey yoktu.

Sercan Kılıç'ın o buz gibi sesi, telefonun diğer ucunda, "Kocanı da yanında getireceksin," dediğinde, Eliş için dünya bir anlığına durdu. Bu, bir davet değil, bir rehin talebiydi. Savaşın, artık sadece kendisiyle sınırlı kalmayacağını, tüm ailesini yutacak bir yangına dönüştüğünün ilanıydı.

"Gitmeyeceğiz," dedi Eliş, telefonu kapattıktan sonra. Yüzü kireç gibiydi. "Bu bir tuzak, Yusuf. Bizi yok edecek."

Yusuf, aylardır ilk defa, karısının o korku dolu gözlerinde, bir zayıflık değil, bir sevgi görüyordu. Onu korumaya çalışan bir sevgi... Yavaşça Eliş'in yanına oturdu. Ellerini, o buz kesmiş ellerinin arasına aldı. "Hayır Eliş," dedi, sesi sakın ve kararlıydı. "Gideceğiz. Bu savaş biz başlattık. Ve bu savaş, onun ofisinde, onun yüzüne karşı biz bitireceğiz. Artık kaçmak yok. Artık saklanmak yok."

O an, roller değişmişti. Eliş, o korkusuz savaşçı, şimdi korkuyla titriyordu. Yusuf ise, o hayalperest, o içine kapanık yazar, şimdi ordusunun başındaki o en cesur komutandı.

Ares Holding'in o devasa kulesine doğru yaptıkları o gece yolculuğu, bir sessizlik yemini gibiydi. Şehrin ışıkları, arabanın camından, birer bulanık leke gibi akıp gidiyordu. İkisi de, birazdan girecekleri o arenada neyle karşılaşacaklarını bilmiyordu. Ama biliyorlardı ki, bu yola birlikte çıkmışlardı ve bu yoldan, yine birlikte döneceklerdi.

Asansör, onları o en üst kata, o modern Olimpos'a çıkarırken, Eliş'in kalbi ağzında atıyordu. Yusuf ise, sakindi. Çünkü o, artık sadece bir koca değildi. O, bir hikayenin sonunu yazmaya giden bir yazardı. Ve her yazar, kendi yarattığı karakterin kaderini elinde tuttuğunu bilirdi.

Sercan Kılıç'ın ofisinin kapısı açıktı. Onları bekliyordu. İçerisi, bir kralın taht odası gibiydi. Devasa, boş ve soğuk... Sercan, odanın ortasında, tek başına, ayakta duruyordu. Yüzünde, ne bir öfke ne de bir panik vardı. Sadece, her şeyi kaybetmiş bir adamın o tüyler ürpertici sakinliği...

"Hoş geldiniz," dedi. "Yazar... ve onun ilham perisi."

"Oyun bitti, Sercan," dedi Yusuf, doğrudan konuya girerek.

Sercan, acı bir şekilde gülümsedi. "Oyun mu? Siz buna oyun mu diyorsunuz? Siz, benim yarattığım bir dünyada, benim kurallarımla, sadece küçük, önemsiz roller oynadınız. Ama

kabul etmeliyim," dedi, gözlerini Yusuf'a dikerek. "Beklediğimden daha cüretkar bir rol yazdın kendine, Yazar."

Sercan, yavaşça masasına doğru yürüdü. "Zekice bir plan," dedi. "Beni, kendi silahımla, yani kamuoyunun o aptalca algısıyla vurmaya çalıştın. Manşetler, iftiralar, bir de... bir roman. Ne kadar da dokunaklı. Beni, kelimelerle mi yok edecektin?"

"Kelimeler," dedi Yusuf. "Bazen bir kurşundan daha derine işler. Özellikle de anlatacak gerçek bir hikayeleri varsa."

İşte o an, Sercan'ın o sakın maskesi, bir anlığına çatladı. Öfkeyle Yusuf'a döndü. "Gerçek mi? Sen gerçek hakkında ne biliyorsun ki? Sen, acıyı bile satılacak bir mal gibi gören, onu süslü kelimelerle paketleyip, başkalarının merakına sunan bir tüccarsın!"

Yusuf, geri adım atmadı. "Sizin gibi, değil mi?" dedi. "Siz de başkalarının acılarından, iflaslarından, çaresizliklerinden bir imparatorluk kurmadınız mı? Bütün bu güç, bütün bu para... ne için, Sercan Bey? Bu boş odalar için mi? Geceleri, bu camdan aşağı bakıp, fethettiğiniz o küçük hayatları saymak için mi? Yalnız ölmek için mi?"

Bu son cümle, Sercan'ın ruhuna bir bıçak gibi saplandı. O an, o yenilmez, o dokunulmaz adam gitti, yerine yaralı, acı çeken bir insan geldi. Titreyen bir elle, masasının üzerindeki o yüzü kapalı, gümüş çerçeveyi aldı. Bir an ona baktı. Sonra, çerçeveyi, Yusuf'a ve Eliş'e doğru çevirdi.

Fotoğrafta, bisikletin üzerinde, saçları rüzgarda uçuşan, hayat dolu, gülüşü bütün bir gökyüzünü aydınlatan, sekiz yaşlarında bir kız çocuğu vardı.

"Onun adı Bahar'dı," dedi Sercan, sesi ilk defa, o buz gibi perdenin arkasından çıkıp, gerçek bir acıyla tınlıyordu. "Benim kızım... O, sizin gibi, kelimelerin ya da hastalıkların değil, adaletsizliğin kurbanı oldu. Güçlü bir adamın, şımarık oğlu, arabasıyla ona çarpıp kaçtığında, ben de sizin gibi, hukuka güvendim. Adaletle inandım. Ama adalet, o zengin piçini değil, beni yargıladı. Güçsüzlüğümle, çaresizliğimle... O gün anladım ki, adalet diye bir şey yok. Sadece güç var. Ve ben, o gücü almaya yemin ettim. Bir daha asla çaresiz kalmamak için. Bir daha kimsenin, benim en değerli şeyimi, benim Bahar'ımı benden almasına izin vermemek için..."

Gözlerini Yusuf'a dikti. "Evet," dedi. "Bir canavara dönüştüm. Başkalarının hayatlarını yok ettim. Çünkü bu dünyada, başka hayatları yok etmezsen, onlar gelip seninkini yok eder. Bu, okyanusun kanunudur, Yazar. Ya köpekbalığı olursun ya da yem."

Eliš, duydukları karşısında donakalmıştı. Bu adamın karanlığının ardında, kendisinininkine ne kadar da benzeyen bir acı vardı. O da, aynı kaybetme korkusuyla, aynı çaresizlikle bu yola girmemiş miydi?

Ama Yusuf, o acının ardındaki o büyük yanlışı gördü. "Ama siz de başkalarının kızlarını, babalarını onlardan alıyorsunuz," dedi sakın bir sesle. "Levent'i, onun çocuklarını düşündünüz mü? Siz, size o acıyı yaşatan o canavarın, ta kendisine dönüştünüz. Kızınızın intikamını almak için, başka babaları, başka kızları ağlattınız. Bahar, babasının böyle bir adam olmasını ister miydi?"

Bu son soru, Sercan'ın ruhunda kalan son ışığı da söndürdü. O, bütün bu imparatorluğu, kızının anısını korumak için kurduğunu sanıyordu. Ama şimdi, bu basit yazar, ona, aslında o

anıyı her gün biraz daha kirlettiğini, ona ihanet ettiğini göstermişti. Bütün felsefesi, bütün o güç kalesi, o an, o basit soruyla yerle bir olmuştu.

Sercan Kılıç, o dev adam, o 'Köpekbalığı', yavaşça masasının arkasındaki o büyük, siyah koltuğa çöktü. Yüzünde, artık ne öfke ne de güç vardı. Sadece, sonsuz, dipsiz bir yorgunluk... "Çıkım," diye fısıldadı. "Çıkım ofisimden."

Yusuf ve Eliş, o odadan çıktıklarında, arkalarında, kendi yalanlarının enkazı altında kalmış, yenilmiş bir adam bırakmışlardı. Asansörle aşağı inerken, hiç konuşmadılar. Onlar, bu savaşı, kanıtlarla ya da tehditlerle değil, gerçeğin o en basit, en acımasız aynasını, bir adamın ruhuna tutarak kazanmışlardı.

Ares Holding'in o soğuk, parıltılı kapısından dışarı, geceye adım attıklarında, derin bir nefes aldılar. Özgürlüğün havasıydı bu. Savaş, bitmişti.

O gecedен sonra, Sercan Kılıç'ın o devasa imparatorluğu, kendi ağırlığı altında, yavaş yavaş çöktü. Fikret'in başlattığı medya fırtınası, Yusuf'un romanının da rüzgarıyla birleşerek, önüne gelen her şeyi yıkan bir kasırgaya dönüştü. Ares Holding'in hisseleri bir daha asla toparlanamadı. Ortaklar kaçtı, yatırımlar durdu, savcılar soruşturmaları derinleştirdi. Sercan Kılıç, o dokunulmaz, o tanrı gibi adam, kendi yarattığı enkazın altında, sessizce kaybolup gitti. Artık bir tehdit değildi. O, artık sadece, ibretlik bir hikayenin kötü adamıydı.

Yusuf ve Eliş için ise, hayat, o en karanlık gecenin ardından, yeniden başlıyordu.

Aylar, mevsimleri kovaladı. O hastane kokusu sinmiş günler, yerini evin o tanıdık, o güvenli sükunetine bıraktı. Selin'in tedavisi, doktorların bile "mucize" olarak adlandırdığı bir şekilde, tam bir başarıyla sonuçlanmıştı. Hastalık, gerilemiş, o küçük bedeni tamamen terk etmişti. Selin, yeniden okuluna, arkadaşlarına, o kaygısız çocukluk dünyasına geri dönmüştü. Saçları, o bir zamanlar dökülen yerden, şimdi omuzlarına dökülen, ipek gibi, parlak lüleler halinde uzamıştı. Evin içindeki kahkahaları, Yusuf ve Eliş için, dünyanın en güzel müziği idi.

Bu yeni başlangıç, sadece Selin için değildi. Eliş, o karanlık günlerin ardından, ruhundaki o ağır yükü hafifletmenin bir yolunu bulmuştu. Ares Holding'den aldığı o kirli paranın son kuruşuna kadar, Levent'in ailesine ve bir çocuk kanser vakfına, isimsiz bir şekilde bağışladı. O parıltılı, o acımasız hukuk dünyasına, bir daha asla geri dönmek üzere veda etti. Şimdi, küçük bir sivil toplum kuruluşunda, şiddet görmüş, hakkı yenmiş kadınlara, parası olmayanlara, güçsüzlere ücretsiz hukuki danışmanlık yapıyordu. Artık davaları kazanmak için değil, yaraları sarmak için savaşıyordu. Her kazandığı küçük adalet, kendi ruhundaki bir lekeyi daha temizliyordu. Yüzündeki o eski, sert ifade gitmiş, yerine yorgun ama huzurlu, şefkat dolu bir tebessüm gelmişti.

Yusuf ise, hayal bile edemeyeceği bir başarıya ulaşmıştı. "Köpekbalığı", sadece bir roman değil, bir fenomene dönüşmüştü. Yılın en çok satan kitabı olmuş, onlarca dile çevrilmişti. O, artık sadece bir yazar değil, ülkenin en önemli entelektüel seslerinden biriydi. Ama bu şöhret, bu başarı, onu değiştirmemişti. Çünkü o, en büyük zaferini, Sercan Kılıç'ı devirerek değil, kızının o sağlıklı gülüşünü geri kazanarak elde ettiğini biliyordu.

Bir pazar sabahı, evlerinin salonunda, o en basit, o en mükemmel anlardan birini yaşıyorlardı. Dışarıda, yumuşak bir bahar güneşi vardı. Eliş, mutfaktan getirdiği o sıcak poğaçaları masaya koyuyordu. Selin, yerdeki halının üzerinde, rengarenk kalemliyle bir resim yapıyordu.

Yusuf ise, koltuğunda oturmuş, elinde bir kahve fincanıyla, sadece bu manzarayı izliyordu. Bu, onun yazdığı o mutlu sondu. Bu, onun gerçeği idi.

Selin, yaptığı resmi bitirip, koşa koşa babasının yanına geldi. "Bak baba!" dedi neşeyle. Kağıdın üzerinde, üç tane çöp adam vardı. Biri büyüktü, biri biraz daha küçük, biri ise en küçükleri... Hepsi el ele tutuşmuş, kocaman, sarı bir güneşin altında gülümsüyorlardı. "Bu biziz," dedi Selin. "Parkta. Ve artık hiç hastalanmıyorum."

Yusuf, kızını kucağına alıp, o mis kokulu saçlarına bir öpücük kondurdu. Gözleri, Selin'in omuzunun üzerinden, onlara sevgiyle bakan Eliş'in gözleriyle buluştu.

"Demek buymuş," diye düşündü içinden. "Mutlu son. Hikayenin sonunda, her şeyin yoluna girdiği o an buymuş. Bütün o acılar, bütün o korkular, sadece bu ana ulaşmak için geçilmesi gereken birer köprüydü."

O an, kendini tam hissetti. Huzurlu. Bütün eksik parçalar yerine oturmuş, bütün fırtınalar dinmişti. Artık korkacak bir şey kalmamıştı.

O gece, Selin'i yatağına yatırırken, kızı ona sarıldı. "Baba," diye fısıldadı. "Artık hiç kötü rüya görmeyeceğim, değil mi?" Yusuf, kızının alnını öptü. "Hayır meleğim," dedi, sesi o en net, en kendinden emin tonundaydı. "Bütün kötü rüyalar bitti."

O yaz, zaman, bir nehrin denize kavuştuğu o sakin delta gibi, yavaşlamış ve genişlemişti. Geçmişin o karanlık, o boğucu günleri, sanki başka bir hayatta, başka insanlar tarafından yaşanmış gibi, geride kalmıştı. Yusuf, Eliş ve Selin, ilk defa, omuzlarında hiçbir yük olmadan, sadece güneşin ve birbirlerinin sıcaklığının tadını çıkarıyorlardı.

Selin'in doktorları, onun bu mucizevi iyileşmesi karşısında, kontrolleri seyreltmış, "Artık hayatınıza geri dönebilirsiniz, o artık sağlıklı bir çocuk," demişlerdi. Bu cümle, Yusuf ve Eliş için, kazanılmış bir savaşın en büyük madalyasıydı. Ve onlar da, bu yeni hayatı kutlamak için, küçük, şirin bir sahil kasabasına kaçmışlardı.

Kiraladıkları o taş evin cumbalı penceresinden, sabahları iyot ve kekik kokusu içeri doluyordu. Eliş, yıllardır ilk defa, bir dava dosyası ya da bir şirket sözleşmesi değil, sadece o gün denize giderken yanlarına alacakları sandviçleri düşünüyordu. Yüzündeki o eski, o gergin maske tamamen düşmüş, yerine sadece denizin ve güneşin verdiği o sağlıklı, o huzurlu bir tebessüm yerleşmişti.

Yusuf ise, artık geceleri kabuslarla değil, denizin o ritmik dalga sesiyle uyuyordu. Romanı "Köpekbalığı", büyük bir başarıya ulaşmış, ona hayal bile edemeyeceği bir saygınlık ve maddi bir rahatlık getirmişti. Ama onun için en büyük zenginlik, sabahları uyandığında, yanındaki yatakta huzurla uyuyan karısını ve diğer odadan gelen kızının o neşeli sesini duymaktı. O, artık kelimelerin lanetiyle değil, hayatın o en basit, en saf lütfuyla yaşıyordu.

En mutlu olanları ise, şüphesiz Selin'di. Hastalığın ondan çaldığı o çocukluğu, şimdi sanki bir hırsıyla geri alıyordu. Bütün gün kumsalda koşuyor, babasıyla birlikte okyanusları aşacak devasa kumdan kaleler yapıyor, annesiyle birlikte denizin serin sularında kahkahalar atıyordu. O bir zamanlar dökülen, sonra da kısa lüleler halinde uzayan saçları, şimdi güneşin altında parlayan, omuzlarına dökülen birer altın şalesi gibiydi.

Bir öğleden sonra, kumsalda, hasır bir şemsiyenin altında oturuyorlardı. Selin, elindeki küçük kovayla onlara doğru koştu. "Bakın!" dedi nefes nefese. "Deniz bana hediye verdi!" Avucunu

açtı. İçinde, dalgaların yonttuğu, pürüzsüz, kalp şeklinde, bembeyaz bir taş duruyordu. "Bu sihirli bir kalp," dedi Selin, o en ciddi, o en çocuksu sesiyle. "Bunu hep yanımda taşıyacağım. Ve bir daha hiç üzölmeyeceğim."

Eliş, kızının o masum yüzüne, o umut dolu sözlerine bakarken, gözleri doldu. Yusuf, Eliş'in elini tuttu ve sıktı. Bu, kelimelere ihtiyaç duymayan bir konuşmaydı. "Başardık," diyordu o sıkış. "Bak, ne kadar da mutluyuz."

O akşam, güneş, denizin üzerinde, turuncu ve pembe renklerden bir tablo çizirken, sahilde el ele yürüyorlardı. Yusuf, yorulan Selin'i omuzlarına almıştı. Selin, başını babasının başına yaslamış, denizin o tatlı esintisiyle neredeyse uykuya dalmıştı. Eliş, başını Yusuf'un omzuna yasladı.

"Her şeye değdi, değil mi?" diye fısıldadı Eliş. Sesi, rüzgarın sesine karışuyordu.

Yusuf, o an, o mükemmel anın içinde, hayatının en net, en doğru cevabını verdi. Önce, omzundaki o en değerli yükü, kızı Selin'i hissetti. Sonra, omzundaki o en büyük aşkı, karısı Eliş'i... Ve denizin üzerinde batan o muhteşem güneşe baktı. "Her şeye," dedi.

O an, o sahilde, batan güneşin altında, üç kişilik o küçük evren, kusursuz ve sonsuzdu. Ve onlar, bu sonsuzluğun bir daha hiç bitmeyeceğine, bütün kalpleriyle, bütün ruhlarıyla inanıyorlardı. Fırtına dinmiş, cehennem bitmiş ve geriye sadece bu cennet kalmıştı.

O yazın ardından gelen sonbahar, bir ressamın en hüzünlü paleti gibiydi. Ağaçlar, yeşilin o kaygısız tonundan, altının ve pasın o melankolik renklerine bürünmüştü. Ama Yusuf'un evinde, hala bir yaz hüküm sürüyordu. Savaş bitmiş, canavar yenilmiş ve hayat, o enkazın üzerine, inatçı bir çiçek gibi, yeniden filizlenmişti. Bu, onların zaferiydi. Bu, onların huzuruydu. Ve onlar, bu huzurun sonsuza dek süreceğine inanıyorlardı.

Selin, okulun bahçesinde, rüzgarda dalgalanan o uzun, sağlıklı saçlarıyla koştururken, Yusuf ve Eliş, onu bir bankta oturmuş izliyorlardı. Birbirlerinin ellerini tutuyorlardı. Artık konuşmalarına gerek yoktu. Sessizlikleri bile, ortak bir mutluluğun, o derin ve sakin anlayışın diliyle konuşuyordu. Eliş, artık o güçlü, o savaşçı kadın değildi. O, sadece, kızının gülüşünü izleyen bir anneydi. Yusuf da, artık o acı çeken, o lanetli yazar değildi. O da, sadece, ailesinin o basit, o paha biçilmez sıcaklığıyla ısınan bir babaydı.

"Biliyor musun," dedi Eliş bir gün, başını Yusuf'un omzuna yaslayarak. "Bazen, bütün o yaşadıklarımız, sanki kötü bir rüyaymış gibi geliyor." Yusuf, karısının saçlarını okşadı. "Çünkü öyleydi, Eliş," dedi. "Korkunç bir rüyaydı. Ama uyandık. Artık güvendeziz."

Ama ne kadar güvende olabilirlerdi ki? Kader, en acımasız oyunlarını, her şeyin yoluna girdiğini sandığınız anda oynamayı severdi.

İlk işaret, bir akşam yemeğinde, en mutlu, en sıradan anlarından birinde geldi. Selin, o gün okulda yaptığı komik bir resmi anlatırken, kahkahalarının ortasında, aniden durdu. Elini, şakağına götürdü. Yüzündeki o neşeli ifade, yerini hafif bir buruşmaya bıraktı. "Ne oldu bebeğim?" diye sordu Eliş, anında bütün dikkatiyle kızına dönerek. "Bilmem," dedi Selin. "Başım... başım ağrıdı birden."

O an, o yemek masasına, görünmez bir buz tabakası yayıldı. Yusuf ve Eliş, masanın iki ucundan, bir anlığına birbirlerine baktılar. Gözlerinde, o eski, o lanetli korkunun gölgesi, bir

hayalet gibi belirip kayboldu. Bu, sadece bir saniyelik bir bakıştı. Ama o bir saniye içinde, o eski hastane koridorlarına, o umutsuz bekleyişlere, o doktor odalarına geri dönmüşlerdi.

Sonra, ikisi de, aynı anda, o korkuyu bastırdı. "Çok koştun bugün okulda, yorgunluktandır prensesim," dedi Eliş, sesindeki o zoraki neşeyle. "Evet, bir bardak su iç, hemen geçer," dedi Yusuf, ayağa kalkarak.

Ve geçti. Beş dakika sonra, Selin yine eski neşesine dönmüş, başka bir şey anlatıyordu. Ama o an, o masaya düşen o tekinsiz gölge, orada kalmıştı. Yusuf ve Eliş, yemeğin geri kalanında, birbirlerinin gözlerine bakmaktan kaçındılar. İkisi de, aynı şeyi düşünüyor ama hiçbirini, o düşünceyi kelimelere dökmeye cesaret edemiyordu.

İkinci işaret, bir hafta sonra, bir gece yarısı geldi. Yusuf, Selin'e iyi geceler öpücüğü vermek için odasına girdiğinde, kızının yastığında, o bembeyaz kılıfın üzerinde, küçük, parlak kırmızı bir leke gördü. Bir burun kanaması...

Yusuf'un kalbi, o an durdu. Bütün kanı, damarlarından çekilmiş gibi hissetti. O küçük, o masum leke, onun için bir kan damlası değil, yaklaşan felaketin o en korkunç habercisiydi. Sakince, Selin'in üzerine örttü, alnını öptü ve odadan çıktı. Salona geldiğinde, Eliş onu ayakta bekliyordu. Yusuf'un yüzündeki o kireç gibi ifadeyi görmüştü. "Ne oldu?" diye fısıldadı Eliş. Yusuf, sadece başını iki yana sallayabildi.

O gece, hiç uyumadılar. Yan yana, yatakta, sırtları birbirine dönük, tek bir kelime etmeden yattılar. Konuşmuyorlardı, çünkü konuşurlarsa, o korkunç ihtimal, bir fısıltıdan çıkıp, odanın içinde somut, yıkıcı bir gerçeğe dönüşecekti. İkisi de, o kırılğan, o sahte cennetlerinde, bir gün daha fazla kalabilmek için, bu sessizlik yeminine sığınıyorlardı.

Ama mutluluk, ne kadar da korkak bir misafirdi. En ufak bir gürültüde, en hafif bir gölgede, parmak uçlarında yürüyerek, geldiği gibi sessizce çekip gidiyordu. Ve onların evinden de, o gece, sessizce gitmişti. Geriye sadece, yaklaşan fırtınanın o derin, o uğultulu sessizliği kalmıştı.

O sonbahar günlerinin üzerine sinen o sessiz korku, evdeki havayı her geçen gün biraz daha ağırlaştırıyordu. Yusuf ve Eliş, birbirlerine yalan söylüyorlardı. Ama en çok da, kendilerine... "Sadece yorgunluk," diyorlardı. "Mevsim değişikliği." Ama ikisi de biliyordu. İçlerinde, o en derinde bir yerlerde, canavarın uyandığını biliyorlardı.

Ve o canavar, bir hafta sonu, bütün o sahte tesellileri, bütün o yalanları yırtıp atarak, kendini gösterdi. Selin, salonda, babasının ona aldığı yeni boya kalemleriyle resim yaparken, aniden elindeki kalemi düşürdü. Rengi, bir anda, solmuş bir yaprak gibi sarardı. "Baba," dedi, sesi o kadar zayıftı ki... "Dönüyor... her şey dönüyor." Ve olduğu yere, o renkli kalemlerin arasına yığılıp kaldı.

O an, bütün yalanlar bitti. Bütün inkarlar sona erdi. Geriye sadece, o en çıplak, o en vahşi gerçek kalmıştı.

Hastaneye giden o yol, cehenneme geri dönüş yoluydu. Arabanın camından akıp giden o şehir, artık onlara umut dolu bir gelecek vaat etmiyordu. O, artık sadece, acı dolu anılarının bir dekoruydu. Eliş, direksiyonu o kadar sıkıyordu ki, parmak boğumları bembeyaz kesilmişti. Zihninde, tek bir dua, tek bir yakarış dönüyordu: "Lütfen, sadece basit bir şey olsun. Lütfen, bu o olmasın. Lütfen..." Yusuf ise, arka koltukta, kucağında baygın yatan kızına bakıyordu.

Hiçbir şey düşünmüyordu. Çünkü düşünürse, çıldıracağını biliyordu. O an, o yazar, o hayalperest adam ölmüş, geriye sadece, acıdan hissizleşmiş bir baba kalmıştı.

Hastanenin o tanıdık, o nefret ettikleri koridorları, onları bir kez daha yuttu. Doktorların o telaşlı koşuşturmaları, hemşirelerin o endişeli yüzleri... Her şey, bir kabusun tekrarı gibiydi. Ama bu defa, uyanmak yoktu.

Saatler süren o işkence gibi bekleyişin sonunda, Doktor Murat, onları odasına çağırdı. Odanın atmosferi, ilk teşhis gününden bile daha ağırdı. O zaman, en azından bir savaşıma ihtimali, bir umut kırıntısı vardı. Şimdi ise, doktorun yüzünde, sadece, bir celladın o mesafeli ve profesyonel merhameti okunuyordu.

"Yusuf Bey, Elish Hanım," dedi doktor. Sesi, olabildiğince yumuşaktı ama bu yumuşaklık, gerçeğin keskinliğini köreltmeyordu. "Oturun lütfen."

Masasının üzerindeki o raporlara, o anlamsız rakamlara ve grafiklere baktı bir süre. Sonra, gözlerini onlara çevirdi. "Üzgünüm," dedi. "Çok üzgünüm. Elimizden gelen her şeyi yaptık ama..."

O "ama" kelimesi, odanın havasında asılı kaldı. O, bütün umutları bitiren, bütün kapıları kapatan, o en zalim kelimeydi.

"Hastalık nüksetmiş," diye devam etti doktor. "Ve bu defa... çok daha agresif. Dirençli. Vücudu, artık hiçbir tedaviye, hiçbir ilaca yanıt vermiyor."

Elish, donmuş bir şekilde, tek bir kelime etmeden doktora bakıyordu. Sanki başka bir dilde konuşuyor da, anlamaya çalışıyor gibiydi. Yusuf, o an, karısının elini tuttu. O buz gibi eli...

"Ne demek bu?" diye sordu Yusuf, ama cevabını zaten biliyordu. Sadece, bir başkasının ağzından duymak, bu kabusu gerçek kılmak istiyordu.

Doktor, gözlerini onlardan kaçırdı. "Yapabileceğimiz bir şey kalmadı," dedi. "Tıp, bazen, burada sona eriyor. Artık tek yapabileceğimiz... onun acısını dindirmeye çalışmak. Onu rahat ettirmek. Kalan zamanını..." doktorun sesi kısıldı, "...kalan zamanını, olabildiğince güzel ve huzurlu geçirmesini sağlamak."

"Ne kadar?" diye sordu Elish, sesi, bir buz tabakasının çatlaması gibi, o sessizliğin içinden çıktı. "Ne kadar zamanımız var?"

Doktor, o en zor sorunun karşısında, bir an duraksadı. "Bunu bilmek imkansız," dedi. "Haftalar... belki birkaç ay. Ama..."

Ama'dan sonrasını kimse dinlemedi. Çünkü artık bir önemi yoktu. Hüküm verilmişti.

O odadan çıktıklarında, artık aynı insanlar değillerdi. Onlar, yaşayan birer ölüydü. Dışarıdaki o hastane koridorunun gürültüsü, o koşturan insanlar, o anons sesleri... hepsi, başka bir gezegene aitti. Onlar, kendi sessiz, kendi havasız dünyalarında, el ele, kızlarının odasına doğru yürüdüler.

Kapıyı açtıklarında, Selin uyanmıştı. Onlara bakıp, o yorgun ama masum gülümsemesiyle gülümsedi. "Annem, babam," dedi. "Geldiniz mi?"

Yusuf ve Eliş, o an, hayatlarının en zor rolünü oynamak zorunda olduklarını anladılar. Yüzlerine, o en sahte, o en acı dolu tebessümlerini yerleştirdiler. Ve kızlarının, ölüme giden o son yolculuğunda, ona, dünyanın en güzel, en mutlu masalını anlatmaya hazırlandılar. Çünkü o sahte şafak, artık tamamen bitmişti. Ve gece, hiç olmadığı kadar karanlık bir şekilde, üzerlerine çökmüştü.

Doktorun odasından çıktıkları o an, zaman, Yusuf ve Eliş için ikiye ayrılmıştı. Öncesi ve sonrası. Öncesi, umudun, savaşın, o sahte de olsa bir şafağın olduğu bir dünyaydı. Sonrası ise, kelimelerin bittiği, renklerin solduğu, sadece bekleyişin olduğu, gri ve havasız bir boşluktu.

Selin'in odasına geri döndüklerinde, yüzlerine, birer tiyatro oyuncusunun en zor rolünü oynarcasına, sahte bir tebessüm maskesi taktılar. Ama Selin, çocukların o her şeyi gören, o bilge ruhuyla, gerçeği onların gözlerinin derinliklerinde okumuştı. Hiçbir şey sormadı. Sadece, onlara bakıp, o yorgun bedeniyle, hafifçe gülümsedi. Bu, "Biliyorum, ama korkmayın, ben yanınızdayım," diyen bir gülümsemedir. O an, rolleri değişmişti. Artık anne ve babası onu değil, o küçük kız, o devasa acılarıyla onları teselli ediyordu.

O günden sonraki günler, bir nehrin denize doğru yavaş ve durdurulamaz akışı gibi geçti. Dışarıdaki dünya, onlar için anlamını yitirmişti. Fikret'in telefonları cevapsız kalıyor, Yusuf'un romanının başarısıyla ilgili haberler okunmuyordu. Sercan Kılıç'ın adı, unutulmuş bir kabusun silik bir fısıltısı gibiydi. Onların bütün evreni, o hastane odasının o dört duvarı arasına sıkışmıştı. Dünya, Selin'in nefes alıp verişinin o hafif ritmiyle dönüyordu.

Yusuf, artık yazmıyordu. Kelimeler, bu acının karşısında ne kadar da çıplak, ne kadar da acizdi. O, şimdi sadece bir okuyucuydu. Kızının başucuna oturur, saatlerce, ona yıldızlardan, uzak galaksilerden, hiç bitmeyen yolculuklardan bahseden masallar okurdu. Sesi, bir ninni gibi, sakin ve monotundu. Bu, sadece kızını uyutmak için değil, aynı zamanda onun ruhunu, o en büyük, o en bilinmez yolculuğa hazırlamak için bir duaydı sanki.

Eliš ise, bütün o hırslı, o savaşçı kimliğini, o hastane odasının kapısında bırakmıştı. O, artık sadece bir anneydi. Kızının o incelmış, o pamuk gibi saçlarını saatlerce okşuyor, ona çocukluğundan hatırladığı ninnileri fısıldıyordu. Bazen, Selin uyurken, sadece onun elini tutar, o küçük avucun içindeki o hayat çizgilerini, sanki kaderin sırrını çözmeye çalışır gibi, parmaklarıyla takip ederdi. Bütün o kazandığı davalar, o parlak zaferler, o kirli para... hepsi, kızının o tek bir sıcak dokunuşunun yanında ne kadar da anlamsız, ne kadar da boştu.

Bu günler, acının en saf, en damıtılmış haliydi. Ama aynı zamanda, sevginin de... Birbirlerine, daha önce hiç olmadıkları kadar yakındılar. Artık aralarında sırlar, yalanlar, şüpheler yoktu. Sadece, aynı acının potasında eriyen, birbirine kenetlenmiş üç ruh vardı.

Bir akşam, Selin'in gücünün iyice tükendiği bir anda, Yusuf'a döndü. "Baba," dedi, sesi bir fısıltıdan farksızdı. "O anlattığın masal... Sihirli çiçek..." "Evet meleşim," dedi Yusuf, kalbi sıkışarak. "O çiçek... çok güzeldi, değil mi?" dedi Selin, gözlerinde tuhaf, uzak bir parıltıyla. "Beni çok mutlu etti. Ama sanırım... onun buradaki görevi bitti." Gözlerini, yanı başında elini tutan annesine çevirdi. "Şimdi, başka bir çocuğun bahçesinde açması gerekiyor, değil mi anne? Onun da iyileşmesi için..."

Bu sözler, bu küçük bir bedenden çıkan o devasa bilgelik, Eliş'in ve Yusuf'un içindeki son direniş kırıntısını da yok etti. Bu bir son değildi. Bu, bir devir teslimi. Bu, onların kızının, o en acı dolu anda bile, bir başkasının umudunu düşünen o kocaman kalbinin bir kanıtıydı. Eliş,

başını kızının yatağına yaslayıp, sessizce, ama bu defa bir rahatlamayla ağlarken, Yusuf, sadece kızının elini öpebildi.

Savaş bitmişti. İnkâr bitmişti. Geriye sadece, o en saf, o en acı ve o en kutsal şey kalmıştı: Veda.

O son günler, birer hediye gibiydi. Acının içinde, paha biçilmez anlar saklıydı. Zaman, artık iyileşmek için değil, vedalaşmak için akıyordu. Yusuf ve Eliş, bunu kabullenmişti. Artık savaşıyorlardı. Artık isyan etmiyorlardı. Sadece, o odada, kızlarının yanında, o kutsal anın tanıklığını yapıyorlardı. Bütün dünya, o hastane odasının dışarısında kalmıştı. Sercan Kılıç'ın adı, unutulmuş bir fısıltıydı. Yusuf'un romanının başarısı, bankadaki para, hepsi birer anlamsız rakamdan ibaretti. Gerçek olan tek şey, Selin'in o giderek zayıflayan elinin sıcaklığı, o giderek kısılan sesinin tınısıydı.

Yusuf, ona artık sadece masallar değil, şiirler de okuyordu. Nazım'dan, Orhan Veli'den... Sanki kelimelerin o ölümsüz ruhuyla, kızının o ölümlü bedenini sarmalamak, onu bilinmeyene hazırlamak istiyordu. Eliş ise, ona denizi anlatıyordu. O yaz gittikleri o sahili, dalgaların sesini, güneşin sıcaklığını... Selin'in gidemeyeceği o gelecek yazı, ona anılarıyla hediye ediyordu.

Ve o son an geldiğinde, odada tuhaf, metafizik bir sükunet vardı. Selin, gözlerini yavaşça açtı. Bakışları, ne babasında ne de annesindeydi. Sanki odanın bir köşesinde, onların göremediği bir şeyi görüyor gibiydi. Yüzünde, acıdan eser yoktu. Sadece, derin bir merak ve hafif bir tebessüm...

"Gidiyorum," diye fısıldadı. Bu, bir şikâyet değil, bir tespitti. Eliş, kızının alnını öptü. "Biliyoruz meleşim," dedi, sesi titrese de, içinde bir kabullenişin o sakin gücü vardı. "Biz hep seninle olacağız." Yusuf, kızının elini daha sıkı tuttu. "Korkma sakın," dedi. "Baban burada."

Selin, son bir kez, onlara baktı. Gözlerinde, minnet vardı. Sevgi vardı. Ve veda vardı. "Uykum geldi..." dedi. Ve o küçük beden, o büyük ruhu daha fazla taşıyamayarak, gözlerini yavaşça kapattı. O son nefesini verdiği anda, odadaki makinelerin sesi değil, zamanın kendisi durdu. O an, bir kız çocuğu, bu dünyanın bütün acılarından, bütün savaşlarından, bütün yalanlarından arınıp, sonsuz bir uykuya dalmıştı.

Yusuf ve Eliş, bir süre, o sessizliğin içinde, kızlarının hala sıcak olan ellerini tutarak, öylece kalakaldılar. Gözyaşları yoktu. Sadece, ruhlarının en derinine çöken, o tarif edilemez, o devasa boşluk... Savaş bitmişti. Ve onlar, kaybetmişlerdi.

...

Selin'in ruhu, o yorgun bedenden bir tüy gibi hafifçe ayrıldı. Hastane odasının o gri, kederli atmosferi, o ilaç kokuları, o acı dolu fısıltılar, hepsi birer silik anıya dönüşerek geride kaldı. Kendini, babasının ona her gece anlattığı o elma ağacı, o sonsuz, aydınlık bahçede buldu.

Çimenler, ayaklarının altında yumuşacıktı. Gökyüzü, hiç görmediği bir mavilikteydi. Uzaktan, bir müzik kutusunun o en tatlı melodisi gibi, hafif bir rüzgar sesi geliyordu.

Yalnızdı ve ilk defa, biraz korktu.

O an, yanında, ondan birkaç yaş daha büyük, saçları rüzgarda dalgalanan, yanakları al al, gözleri hayatla parlayan, sağlıklı bir kız çocuğu belirdi. Üzerinde, en sevdiği renk olan pembe

bir elbise vardı. O, Betil'di. Babasının romanında yaşattığı, o hiç tanımadığı ama ruhunu bildiği kardeşıydı.

Betil, Selin'e gülümsedi. O, acının ne demek olduğunu bilen ama artık sadece huzuru tanıyan bir gülümsemeydi. "Hoş geldin," dedi Betil'in sesi, bir melodi gibiydi. "Burası neresi?" diye sordu Selin. "Babamın masalındaki o bahçe mi?" Betil, güldü. "Öyle de diyebilirsin," dedi. "Burası, acının bittiği yer. Burada baş ağrısı yok. İğneler, ilaçlar, yorgunluk... hiçbiri yok."

Selin, etrafına baktı. "Annemle babam..." diye fısıldadı. "Onlar da gelecek mi?" Betil'in yüzündeki o neşeli ifade, bir anlığına, bilge bir hüznle gölgelendi. Selin'in yanına oturdu, elini tuttu. "Bir gün," dedi şefkatle. "Ama şimdi değil. Onların, daha anlatacak bir hikayesi, yaşayacak bir hayatları var. Senin onlara verdiğin o güçle, yeniden başlayacaklar. Ama sen... sen çok yoruldun, değil mi?"

Selin, başını salladı. Evet, çok yorulmuştu.

Betil, ayağa kalktı ve elini ona uzattı. "Korkma," dedi. "Artık yalnız değilsin. Ben sana yolu göstereceğim. Gidelim mi?"

Selin, tereddüt etmeden, Betil'in o sıcak elini tuttu. Ve iki küçük kız, el ele, biri gerçeğin küllerinden, diğeri kurgunun umudundan doğmuş o iki ruh, o sonsuz bahçenin o daha da aydınlık ufkuna doğru, kahkahalar atarak, birlikte koştular.